

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ШЕСТИ ПАТРУЛ

Част 6 от „Патрулите“

Превод от руски: Васил Велчев, 2016

chitanka.info

*Даденият текст е задължителен за
прочитане от силите на Светлината.*

Нощен патрул

*Даденият текст е задължителен за
прочитане от силите на Мрака.*

Дневен патрул

ПРОЛОГ

Петнайсет години са дълъг срок.

За петнайсет години човек успява да се роди, после се учи да ходи, да говори и да използва компютър, после — да чете, да смята и да използва тоалетната, а още по-късно — да се бие и да се влюбва. А като заключение понякога създава на бял свят нови хора или изпраща в мрака стари.

За петнайсет години убийците минават през всички кръгове на ада в затворите за особено опасни престъпници — и излизат на свобода. Понякога — без капчица мрак в душата си. Понякога — без капчица светлина.

За петнайсет години един обикновен човек няколко пъти радикално променя живота си. Напуска семейството си и създава ново. Сменя три-четири работи. Забогатява и става просяк. Посещава Конго, където се занимава с контрабанда на диаманти, или се заселва в изоставено селце в Псковска област и започва да развъжда кози. Пропива се, получава второ висше образование, става будист, започва да взема наркотици, отива на Майдана в Киев, където получава тояга по челото, след което влиза в манастир.

Общо взето, човек може да научи много неща за петнайсет години.

Ако си човек.

... Впрочем, ако си девойка на петнайсет години, ти твърдо знаеш, че с теб не се е случвало нищо интересно.

Е, почти нищо.

Ако някой можеше да поговори искрено с Оля Ялова (само преди пет години би се получило с майка ѝ, преди три години — с баба ѝ, но сега — с никого), тя би разказала за себе си три интересни неща.

Първото — как мрази своето име и фамилия!

Оля Ялова! Такова нещо и нарочно не можеш да измислиш!

В детството ѝ я дразнеха, като ѝ викаха „Оля-Яло“, като момичетата от стария детски филм^[1]. Но това както и да е, в края на

краищата филмът не беше лош (по мнението на седемгодишната Оля), тя даже приличаше малко на близначките. Оля-Яло? Ами чудесно.

Но в четвърти клас един от съучениците й... и то не кой и да е... добре, когато още на десет години си красавец, блондин, отличник, родителите ти са богати и те обожават, а фамилията ти е Соколов... та така, един от съучениците й решава да погледне в интернет коя фамилия какво означава...

И научаваш, че „Ялова“ — това е просто крава без теленце. Безплодна крава. „Безплодна крава“ става прякорът ти от четвърти до шести клас. Понякога се съкращава до „крáva“, понякога дори до „Бе-ка“. И от обида и сълзи започваш да си седиш вкъщи, да четеш книги и да набиваш чай със сладко — докато наистина не придобиеш фигурата на „крáva“...

Второто най-важно нещо в живота на Оля Ялова (или Оля-Яло, както мислено се наричаше тя), бе хокеят. Истинският хокей с шайба. Женският. Е, или девическият — тя отиде в секцията напълно случайно, когато веднъж сънува мерзавеца Соколов (пред когото, неизвестно защо, стои напълно гола) и красавецът Соколов (към тринайсетгодишна възраст той бе станал високо и съвсем неприлично красиво момче) се мръщи, покрива очите си с длан и процежда през зъби: „Крáva...“.

Или му беше дошло времето, или хокеят беше точно това, което бе необходимо — но всички излишни мазнини се стопиха от Оля за половин година, а след година — на четиринайсет — тя беше звезда от юношеския национален отбор на Русия.

И внезапно се оказа, че под пухкавите бузи и тлъстите бедра се е криела висока (на петнайсет Оля се извиси над всички в класа, а треньорът, след като я огледа, каза: „Няма да те пусна при баскетболистите“), силна (имаше една забавна ситуация, получи се глупав спор... и Оля сама не забеляза как повали двама съученици — и те, седнали на пода, я гледаха изплашено и ги беше страх да станат) девойка (именно девойка — като излизаше от ваната, Оля си хвърляше поглед в огледалото и се усмихваше, защото знаеше, че никой глупак, чието име изобщо не искаше да знае, няма да зажуми при вида й).

А третото най-важно нещо в живота на Оля тъкмо предстоеше да се случи. Пъхнала ръце в джобовете (беше мразовито, а не й се искаше да си слага ръкавиците), Оля вървеше покрай Олимпийския стадион,

зад който се извисяваха недостроените минарета на главната градска джамия, и покрай малката православна църква. Беше ранна вечер, всички улични лампи светеха, но по улиците нямаше много хора, дори и в центъра на града. Отвикнала е Москва от истинските руски студове, само минус петнайсет — а народът се разбягва по домовете или се крие в колите...

А сега през уличката, през подлеза, от другата страна на Проспекта на Мира. Оттам по пресечката, където по релсите дрънчат трамваи, във висок жилищен блок с масивен стилобат^[2] (трите години вманиачено четене не бяха минали безследно, в главата на Оля бяха останали куп случайни думи и знания). В тази сграда живееше мерзавецът Соколов. Красавецът Соколов. Нейният и само неин Олег Соколов!

Те се срещаха вече от половин година, но никой не знаеше. Нито в училище, нито в спортната секция. Майка ѝ и баба ѝ също не знаеха.

Оля Ялова и Олег Соколов някак твърде дълго бяха враждували.

Но сега... не, не сега... утре Оля вече не възнамеряваше да скрива нищо. Утре двамата с Олег щяха да отидат заедно на училище.

Защото сега тя щеше да ношува при него. Родителите на Олег бяха заминали някъде. Баба ѝ и майка ѝ бяха убедени, че след тренировката тя ще остане у своя приятелка.

А тя ще остане у Олег.

Те вече бяха решили всичко. По-рано само се бяха целували... е... общо взето, онази вечер на последния ред в киното не се брой, макар че Олег даде воля на ръцете си...

Сега всичко щеше да бъде сериозно. Те вече бяха на по петнайсет години, на когото и да кажеш, че не си правил секс — позор! Ще се смеят! Да допуснем, че момичетата от отбора не са правили, но те просто нямат време и сили. А в училище сега са толкова натоварени... Но общо взето, на петнайсет години на практика вече няма девственици.

Олга беше сигурна в това, защото го беше прочела в интернет, а три години вманиачено четене дават не само излишни знания, но и излишна вяра в печатното слово.

Някъде в дълбините на душата си (която сега, вероятно, се криеше в корема ѝ) Оля усещаше малък студен страх. И дори съмнение.

Олег ѝ харесваше. И беше страхотно да се целува с него. И да се прегръща. И... ѝ се искаше повече. Тя знаеше прекрасно как става всичко... как би трябвало да става... е, интернет, все пак...

И, общо взето, Оля го искаше.

Само не можеше да разбере — сега или по-късно. С Олег или с някой друг? Но тя вече беше обещала да отиде. А Оля Ялова не обичаше да нарушава обещанията си.

... Пресечката я посрещна със студен вятър, духащ откъм трите гари, и неочакван мрак. Неочакван, защото светеха уличните лампи, светеха прозорците на жилищните блокове, рекламните на магазините. Но кой знае защо тяхната светлина не прогонваше мрака: малките огънчета бяха увиснали в нощта, ярки, но безпомощни, сякаш далечни звезди в небето.

Оля дори се спря за миг. Огледа се.

Ама що за глупости? Останали са ѝ три минути път. Ако се затича — една. Тя е висока метър и седемдесет и пет, а мускулите ѝ са по-развити, отколкото на повечето момчета. Тя е в центъра на Москва, часът е седем вечерта, наоколо е пълно с хора, прибиращи се вкъщи.

От какво я е страх? Та тя просто се бои да отиде у Олег!

Тя не държи на думата си. Обеща — и се изплаши, като малко момиче. А тя е голяма жена... вече почти голяма... вече почти жена...

Оля оправи плетената си шапчица с пискюл, намести по-удобно спортния сак на рамото си (кърпа, чисти пликчета и пакет женски превръзки — Оля подозираше, че утре ще ѝ потрябват) и ускори крачка.

... Младши лейтенант от полицията Дмитрий Пастухов не беше на работа. Той дори не беше с униформа, когато вдигна ръка, за да спре такси на ъгъла на „Протопоповски“ и „Астрахански“. Причините Дмитрий Пастухов да е тук по това време биха могли да разстроят съпругата му, затова няма да навлизаме в подробности. В защита на Дима може да се каже само, че в ръката му имаше торбичка с кутия бонбони „Рафаело“ и букет цветя от търговски автомат, купени наблизко, от евтиния супермаркет „Била“.

Дима не подаряваше често бонбони и цветя на съпругата си — веднъж-два пъти годишно. Което в дадения случай, колкото и да е

странно, бе смекчаващо вината обстоятелство.

— Какви петстотин? — пазареше се темпераментно Дима. — Триста е много добра цена!

— Ти знаеш ли колко струва бензинът? — отговаряше не помалко темпераментно шофьорът южняк иззад волана на раздрънкания форд. Въпреки доста неруската си външност, говореше чисто и интелигентно. — Повикай си официално такси — никой няма да те откара по-евтино.

— Аз затова хващам частник — поясни Дима. По принцип той беше морално подготвен за петстотин рубли — дотам, където искаше да отиде, беше доста път, но навикът изискваше да се попазари.

— Четиристотин — реши южнякът.

— Да тръгваме — каза Дима и преди да се мушне в колата, огледа улицата. Просто така.

Девојката стоеше на пет крачки. Олюляваше се и го гледаше.

Тя беше висока, добре сложена и в полумрака би минала за зряла жена, но в момента светлината на лампата падаше точно върху лицето ѝ — а то беше съвсем детско.

Девојката беше без шапка, с разрошени коси. От очите ѝ се лееха сълзи. Шията ѝ беше окървавена. Шушляковото ѝ скиорско яке беше чисто, но по светлосините ѝ дънки бяха избили кървави петна.

Пастухов метна торбичката и букета на седалката и се хвърли към девојката. Шофьорът зад гърба му изпсува сочно, защото също я беше видял.

— Какво ти е? — извика Пастухов и хвана момичето за рамото. — Как си? Къде е той?

Кой знае защо, не се съмняваше, че момичето ще му покаже „къде е онзи“ и той ще догони този подлец и ще го задържи, а в процеса на задържането, ако му провърви, ще му строши или изкълчи нещо.

Но девојката попита тихо:

— Вие сте полицај, нали?

Пастухов, който изобщо не осъзнаваше, че не е с униформа, кимна:

— Да, да, разбира се! Къде е той?

— Откарайте ме, студено ми е — помоли жално девојката. — Откарайте ме, моля ви.

Насилникът не беше наблизно. Шофьорът се измъкна иззад волана, като извади отнякъде бейзболна бухалка (както е добре известно, в Русия почти никой не играе бейзбол, но продажбите на бухалки са съпоставими с тези в САЩ). Идващата по „Астахански“ семейна двойка видя момичето, Пастухов и шофьора — и бързо се скри в супермаркета. Но движещият се по „Протопоповски“ младеж с раница спря и издаде възхитен възглас — толкова се зарадва, че Пастухов се е сетил за възпятата в Библията полза от телесните наказания за възпитаване на децата.

— Ти сега не бива да напускаш местопроизшествието... — започна Пастухов.

И се сепна.

Видя откъде тече кръвта. Две малки отворстия на шията на девойката. Две следи от ухапвания.

— Да вървим — реши той и помъкна девойката към колата. Тя не се съпротивляваше, сякаш, след като бе решила да му се довери, съвсем бе престанала да мисли.

— Ей, трябва в милицията... — каза шофьорът. — Или в болница... Ей тук е Склиф^[3], съвсем наблизно, ей сега...

— Аз съм от полицията! — Пастухов извади от джоба си своята служебна карта и я тикна под носа на шофьора. — Никакъв Склиф. Карай към „Сокол“.

— Защо към „Сокол“? — изуми се шофьорът.

— Там е офисът на Нощния патрул — каза Пастухов, докато настаняваше девойката на седалката и подпъхваше под главата ѝ сакчето ѝ. Краката ѝ положи върху колене си. От високите зимни маратонки закапа мръсен топящ се сняг. А шията не кървеше. Добре, че слюнката на вампирите спираше кръвта след хранене.

И лошо, че вампирите невинаги спираха навреме.

— Какъв Нощен патрул? — учуди се шофьорът. — Аз живея в Москва от двайсет години, не си спомням за такъв.

„Няма и да си спомняш“ — помисли си Пастухов, но не го изрече. В края на краищата и той самият, когато му се налагаше да ходи при Различните, не беше докрай уверен, че ще му оставят паметта непокътната.

По-добре беше да не се зарича.

— Карай по-бързо — рече той. — Ще ти платя хилядарка.

Шофьорът обясни цветисто къде да си завре Пастухов хилядарката и даде газ.

Девојката лежеше, затворила очи. Или беше изгубила съзнание, или бе изпаднала в шок. Пастухов погледна под око шофьора, той не откъсваше поглед от пътя. Тогава, чувствайки се насилник и извратеняк, внимателно разтвори краката на момичето.

Дънките бяха чисти и неизмачкани на слабините ѝ. Поне никој не я беше изнасилил.

Макар че, честно казано, от гледна точка на Пастухов, сексуалното насилие беше къде-къде по-малко зло. Нещо привично.

[1] Става въпрос за филма „Кралство на кривите огледала“. — Бел.прев. ↑

[2] *стилобат* — изградена от каменни блокове основа на колона. — Бел.прев. ↑

[3] Склиф — кратко разговорно назоваване на Научноизследователския институт „Н. В. Склифовски“. — Бел. NomaD. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
НАЛОЖИТЕЛНИ ДЕЙСТВИЯ

ГЛАВА 1

— Заседя се — рече Хесер.

— Къде? — поинтересувах се аз.

— Не „къде“, а „върху какво“ — каза шефът, без да откъсва поглед от книгата. — Върху задника си.

Щом шефът започне да нагрубява без повод — значи е силно озадачен от нещо. Не е ядосан — тогава е крайно учтив. Не е изплашен — тогава е тъжен и лиричен. А именно озадачен.

— Какво се е случило, Борис Игнatieвич? — попитах аз.

— Антон Городецки — продължи шефът, без да вдига поглед. — Десет години в отдела за обучение и образование са множко, не намираш ли?

Замислих се. Този разговор ми напомняше нещо. Но какво?

— Имате ли претенции към мен? — попитах. — Като че ли работя добре... не избягвам и оперативната работа...

— А също така периодично спасяваш света, възпитаваш дъщеря си, Абсолютна вълшебница, и се погаждаш със съпругата си — Велика вълшебница... — каза кисело шефът.

— И още търпя шефа си — Велик — отговорих аз в неговия тон.

Хесер благоволи да вдигне поглед. Кимна.

— Да. Търпиш го. И ще го търпиш. И така, Антон Городецки. В града вилнеят нерегистрирани вампири. За една седмица има седем нападения.

— Охо — казах аз. — Всеки ден плюскат, гадовете... А нашите оперативни работници?

Хесер се направи, че не ме е чул. Продължи да подрежда книгата.

— Първата жертва... Александър Погорелски. Двайсет и три годишен. Продавач в бутик... не е женен... бла-бла-бла... нападнали са го посред бял ден в района на Таганка. Втората жертва — на следващия ден. Николай Рьо. Четирийсет и седем годишен. Инженер. Районът на Преображенка. Третата — Татяна Илина. Деветнайсет години. Студентка от Московския държавен университет. Район

Чертаново. Четвъртата — Оксана Шемякина, петдесет и две годишна. Чистачка. Район Митино. Петата — Нина Лисицина, ученичка, десет години...

— Ама че гадост... — изтръгна се от мен.

— Посред бял ден, район Матвеевски.

— Минал е на жени — казах аз. — Пробвал е различни неща. Сега е започнал да експериментира с възрастта...

— Шестата жертва — Геннадий Ардов. Шейсет. Пенсионер.

— Да не са двойка? — предположих аз.

— Може да са и двойка — каза Хесер. — Но определено има женска особа.

— Откъде тази информация? Някой е оцелял и е разказал? — заинтересувах се аз.

Хесер игнорира въпроса ми.

— Седмата засега е последната. Оля Ялова, ученичка, на петнайсет. Между другото, благодари на своя познат Дмитрий Пастухов. Той я откри и я достави при нас по горещи следи... това беше много полезно.

Хесер събра всички книжа, изравни краищата им с длан и ги сложи в папка.

— Та значи и някоя от жертвите е оцеляла? — попитах с надежда.

— Да. — Хесер се забави за секунда, гледаше ме в очите. — Всички са оцелели.

— Как така всички? — Чак се обърках. — А... но тогава... превръщания?

— Не. Просто са се нахранили с тях. Малко. Последната девойка са я изсмукали здравата, лекарят говори за загубата на поне литър кръв. Но там всичко е ясно — момичето е отивало при приятеля си... и явно са планирали първия си... ъъ... коитус.

Колкото и да е странно, при тези думи Хесер се смути. Впрочем, за смущението му подсказваше и използването на медицинския термин вместо думата „секс“.

— Ясно — кимнах аз. — Девойката е била тъпкана с ендорфини и полови хормони. Вампирът, от който и пол да е бил, се е опиянил. Пак голям късмет, че изобщо се е откъснал... Разбрах ви, шефе. Сега ще събера екип и ще изпратя...

— Това е работа за теб. — Хесер ми бутна папката през масата.
— Ти ще преследваш тази вампирка... или вампири.

— Защо? — изумих се аз.

— Защото тя или те така искат.

— Те са предявили някакви искания? Предали са нещо чрез жертвите?

Върху лицето на Хесер се появи ехидна усмивка.

— Разбира се, може да се каже, че са предали... Взимай делото и тръгвай. Ако решиш да работиш по класическия начин, ще получиш кръв от склада. А... и ми се обади, когато загрееш.

— И вие ще ми кажете нещо умно — казах мрачно, докато ставах и взимах папката.

— Не, просто се обзаложихме с Олга колко време ще ти е необходимо, за да разбереш, Антон Городецки. Тя твърди — час, аз — четвърт час. Виждаш ли колко вярвам в теб?

Излязох от кабинета на Хесер, без да си взимам довиждане.

Обадих му се след половин час, след като бегло прегледах всички документи, после ги наредих върху масата и известно време се вирах в редовете.

— Е? — попита Хесер.

— Александър. Николай. Татяна. Оксана. Настя. Геннадий. Олга. Следващата жертва ще се казва например Роман. Или Рима.

— Все пак аз бях по-близо до истината — каза Хесер самодоволно. — Половин час.

— Интересно, какво смятат да правят с „Й“-то^[1]? — попитах аз.

— Те?

— Предполагам, че все пак да. Те са двама, младеж и девойка.

— Вероятно си прав — съгласи се Хесер. — Що се отнася до имената... В Москва има доста чужденци с необичайни имена. Но знаеш ли, по-добре да не стигаме дори до „Ц“.

Замълчах. Хесер не прекъсваше връзката. Аз също.

— Какво искаш да попиташ? — разнесе се най-накрая гласът на Хесер.

— Онази вампирка... преди петнайсет години... която нападна момчето Егор... Нея със сигурност ли я екзекутираха?

— Упокоили са я — каза студено Хесер. — Да. Стопроцентово. Със сигурност. Сам проверих.

— Кога?

— Днес сутринта. Аз също най-напред си помислих за нея. Провери всичко, което имаме за възможността от псевдовитализация на упокоени вампири.

Ето сега вече Хесер прекъсна връзката. Значи ми беше казал всичко.

Всичко, което трябва да зная, разбира се. А не всичко, което би могло да ми потрябва, или всичко, което знае той самият.

Великите никога не казват всичко докрай.

Аз също се научих на това. Аз също не казах всичко на Хесер.

Болницата ни е разположена на сутерена, на същото равнище, където са и стаите за гости. По-надолу има хранилища, затворнически килии и други потенциално застрашени помещения, изискващи охрана.

Болницата никой никога не е охранявал специално. Първо, тя обикновено е пуста. Ако патрулен получи наранявания — някой от лечителите ще ги излекува за два-три часа. Ако не ги излекува — то пациентът най-вероятно вече е мъртъв.

И второ — всеки лечител е и висококвалифициран убиец. Достатъчно е само да се приложи лечителското заклинание „на обратно“ — и резултатът ще бъде фатален. Нашите лекари не се нуждаят от защита, те самите могат да защитят когото и да било. Как казваше заядливият пиян лекар в старата съветска комедия^[2]? „Аз съм лекар! Аз ще счупя, аз и ще излекувам!“

Но сега, когато в болницата имаше пациент, при това човек, пострадал от Тъмен, на входа бяха сложили охранител. Аркадий, започнал работа в Патрула наскоро, по-рано е бил учител. В пълно съответствие с очакванията на околните, той твърдеше, че ловенето на вампири е много по-лесно, отколкото да преподаваш физика на десети клас. Аз, разбира се, го познавах — както и всички, обучавали се в Нощния патрул през последните години. Той мен — още повече.

Обаче спрях на входа на болничния комплекс — както си му е редът. В съответствие с някакви свои представи за подходящата униформа за охранител, Аркадий беше в строг син костюм (което по принцип е логично), но дори стана зад масата (за щастие на охраната

параноята при нас още не е достигнала онази степен, че да караме охранителите да стоят прави, с пригответени заклинания), огледа ме в обичайния свят и в Сумрака и едва след това отвори вратата. Всичко според инструкциите. Аз също бих постъпил така преди пет години.

— Кой е при момичето? — попитах аз.

— Иван. Както обикновено.

Иван ми харесваше. Той беше не просто лечител, а лечител-лекар. Изобщо, при Различните човешката специалност и магическото призвание рядко съвпадат, например военните почти никога не стават бойни магове. Но лечителите, както знам по жена си, в по-голямата си част са лекари.

А той беше добър лекар. Започнал като селски лекар в края на деветнайсети век. Работил някъде в Смоленска губерния. Там и бил инициран, станал Светъл, но не се разделил с лекарската професия. Бил е и в Смоленския патрул, и в Пермския, и в Магаданския — животът доста го е разкарвал насам-натам. След Втората световна даже се установил в Австрия и живял там десет години — също работейки като лекар, — после живял в Заир, Нова Зеландия и Канада. След това се върнал в Русия и постъпил в Московския патрул.

Общо взето, той имаше предостатъчно и жизнен, и лекарски опит. А и изглеждаше така, както се полага на един лекар — пълен, четирийсет и пет — петдесет годишен на външен вид, прошарен, с къса брадичка, със строги очила, винаги с бяла престилка (в сумрачния си образ — също) и със стетоскоп на гърдите. При вида му децата крещяха радостно „Охболи!“, а възрастните започваха да излагат честно анамнезата си.

Единственото, което не обичаше, беше да се обръщат към него по първо и бащино име. Или в чужбина беше свикнал да реагира на Иван, или имаше още някаква причина.

— Радвам се да те видя, Антоне. — Лечителят беше излязъл от кабинета си и ме посрещна при болничната стая. — На теб ли го възложиха?

— Да, Иване. — Мимолетно си помислих, че разговорът ни е някак много формален, като сцена от слаб роман или лош сериал. Ето сега трябваше да го попитам как се чувства момичето... — Как се чувства момичето?

— Вече по-добре — въздъхна Иван. — Да отидем да пийнем чай, а? Тя още спи.

Погледнах през стъклената врата. Девојката наистина лежеше под одеялото си, затворила очи. Или спеше, или се преструваше. Стори ми се нередно да проверявам магически, дори и да бе незабележимо за нея.

— Хайде — казах аз.

Иван обичаше да пие чай, при това най-банален — черен със захар, само понякога с резенче лимон. Но чайовете му бяха неизменно вкусни, от някакви необичайни, непознати сортове, при това без билките, които възрастните хора толкова обичат да слагат в чая.

— Веднъж срещнах човек, който пускаше в чая цветчета от мушката — каза Иван, наливайки запарката. Той не четеше мислите ми, просто беше достатъчно стар и опитен, за да разбере за какво си мисля. — Беше голяма гадост. При това тези цветчета бавно го отравяха.

— И как приключи всичко? — попитах аз.

— Умря — сви рамене лечителят. — Блъсна го кола. Ти искаше да ме питаш за девојката?

— Да. Как е тя?

— Вече всичко е наред. Ситуацията не беше критична, докараха я навреме. Девојката е млада, здрава. Затова реших да не ѝ преливам кръв. Усилих хемопоезата, сложих я на система с глюкоза, направих ѝ успокоително заклинание и ѝ дадох валериан и дяволска уста.

— Защо и едното, и другото?

— Ами тя беше много изплашена. — Иван си позволи да се усмихне. — За твоє сведение, повечето хора, от които се е нахранил вампир, се плашат... Основната опасност е била в голямата загуба на кръв, шока и студа. Тя е можела да изгуби съзнание, да падне в някое тъмно кътче и да измръзне до смърт. Добре, че е попаднала на хора. Добре, че са я докарали при нас — по-малко работа по почистването. А иначе е здрава, силна девојка.

— Не навреждайте на полицая — помолих аз. — Той е наш човек. Добър!

— Знам. Изтрих паметта на шофьора.

— На шофьора може...

Няколко минути просто пихме чай. После Иван попита:

— Какво те тревожи? Банална история. Превъртял вампир. Но поне не убива...

— Съществува една странност — казах уклончиво. — Без да навлизам в подробности, имам основания да смятам, че това е един мой познат вампир.

Иван се намръщи, после попита:

— Този... Константин Саушкин?

Потрепнах. Ами да. Разбира се. Историята с онази вампирка хем беше отдавна, хем не се вдигна много шум покрай нея. Светлана, Висшата, беше засенчила двамата злощастни вампири и хлапето, което замалко не изядоха. А виж, за Костя, който беше станал Висш и едва не беше превърнал всички хора на света в Различни, знаеше всеки Различен.

— Не, Иване. Костя загина. Изгоря. Съвсем друга история е, друг вампир... вампирка. Натъквал ли си се на случаи с оживели вампири?

— Те и без това са оживели мъртъвци — каза спокойно учителят.

— Е, да. В известна степен. Но да са упокоили вампир — а той да е оживял?

Иван се замисли.

— Като че ли съм чувал нещо — призна неохотно. — Попитай в архива, може би в миналото се е случвало нещо подобно... Между другото, относно миналото. Гледах едно сериалче за свой колега. За Миша.

— Какъв Миша? — попитах аз.

— За Булгаков, да! — рече Иван и от тона му стана ясно, че се гордее, че го е познавал.

А аз не знаех, че Иван е бил близък със знаменития писател. Може би имаше заслуга за това, че Булгаков е започнал да пише всевъзможна мистика и фантастика?

— Става ли?

— Не е зле — каза Иван за мое учудване. — Чудесно са го заснели, не съм очаквал подобно нещо от британците! Играеше го някакво младо момче — новак, предполагам, но много се стараше. С таква удоволствие си спомних за Миша! А гледах и един друг сериал...

Искаше му се да си побъбри — и то не за вампири. Явно скучаеше по време на работа.

Разбира се, има всякакви видове болести при Различните — от сумрачна ангина (не бива да се смеете, там наистина е много студено!) до постзаклинателна депресия (свързана с рязкото спадане на магическата енергия в Различния). Освен това има и обикновени, човешки болести, които той също лекуваше. Но все пак в офиса ни нямаше кой знае колко работа за лецител от второ равнище. А на лекарите рядко им правят посещения на добра воля.

— Извинявай, ще отида да посетя девойката — казах аз и станах. — Благодаря за чая... Та какво, мога ли да я пускам?

— Разбира се — кимна Иван. — Ако искаш, сам ще ѝ почистя паметта.

Това беше приятелско предложение. Великодушно. Да изтриваш паметта, и то на млада девойка, е доста срамно. Дори и да е за нейно добро. Защото всъщност с такова почистване ние убиваме нещо в човека.

— Благодаря, Иване — кимнах аз. — Но предполагам, че е по-добре сам да го направя. Няма да прехвърлям работата си на друг.

Той кимна. Разбираше всичко.

След като оставих Иван в кабинета му (Или как се нарича това при лекарите? Приемна? Ординаторска?), отидох в болничната стая.

Девойката Оля Ялова вече не спеше. Седеше по турски на леглото и гледаше вратата, сякаш чакаше да види кой ще влезе. Сякаш бе усетила предварително и аз заставах нащрек и прегледах аурата ѝ.

Не. Уви, но не! Човек. Ни най-малък потенциал на Различен.

— Здравей, Оля — казах, придвижих стола и седнах пред нея.

— Здравейте — отвърна учтиво тя. Чувстваше се, че е напрегната, но се опитваше да изглежда спокойна.

По принцип нищо не изглежда по-умиротворяващо от млада девойка, облечена в пижама малко по-голям от нейния размер.

Така, да повторим още веднъж мислено, че тя е на петнайсет години...

— Аз съм приятел — казах. — Няма за какво да се безпокоиш. След половин час ще те натоваря на такси и ще те изпратя вкъщи.

— Аз изобщо не се безпокоя — каза девойката, като се отпусна. Беше най-много една година по-голяма от Надя, но това беше същата

тази година, която превръща детето във възрастен. Е, добре, не чак във възрастен. В не-дете.

— Какво си спомняш от снощи? — попитах.

Девојката се замисли, после кимна.

— Да. Аз отивах... — едва забележима пауза — на гости. И изведнъж чух... някакъв звук. Като песен. — Очите ѝ леко се замъглиха. — Тръгнах... там имаше тясна пресечка, от едната страна някакъв магазин, от другата — двор с ограда. Там беше застанал... беше застанала...

— Девојка? — предположих аз.

Обикновено оцелелите жертви на вампири помнят само нападението, но напълно забравят хищника. Дори пола му. Това е нещо като защитен механизъм, изработен от кръвоците за хилядите години ловуване на хора.

Но в случая с Оля имаше един нюанс — вампирът (вампирката, ако бях прав) се беше хранил твърде дълго. В такова състояние вампирите се опияняват и не се контролират добре.

Девојката помълча и кимна.

— Да. Девојка... Не помня добре лицето, някакво едно слабо, скулесто... Млада, струва ми се. С тъмни, къси коси. Очите — хлътнали и тъмни. Приблжих се към нея като насън. Тя махна с ръка — и аз свалих шала. Тогава тя — Оля преглътна — се оказа до мен. Някак изведнъж. И...

Тя замълча. Но аз не я спрях, исках да науча подробностите. Дяволът е в подробностите, както е добре известно.

— Тя ме ухапа по шията и започна да пие кръвта ми — каза Оля. — Продължително. Трепереше, стенеше... и... И стискаше гърдите ми. Не както го правят момчетата... а още по-противно. Веднъж на едно събиране с приятелки се лигавехме... и даже ми беше донякъде приятно. Не съм лесбийка, да не си помислите. Просто се лигавехме. А това снощи беше някаква гадост. Тя не е жена и не е мъж. Тя изобщо не е човек, вампир е... — Девојката Оля ме погледна много сериозно в очите. — Тя е мъртва, нали?

— Мъртва е — кимнах аз. — Това е една особена смърт... не окончателна. Не се тревожи, ти няма да се превърнеш във вампир.

— Докторът ми каза вчера — кимна Оля. — А сега вие ще ме накарате да забравя всичко.

Не опитах да я лъжа. Кимнах.

— Навярно бих могла да ви помоля да ми оставите спомените — каза замислено Оля. — Но... няма да го направя. Първо, вие едва ли ще се съгласите. И второ — аз не искам да си спомням за това. Не искам да знам, че на света съществуват вампири.

— Има и такива, които ги ловят — казах аз.

— Това е добре — кимна девойката. — Но все пак не искам да го запомням. Нали не мога да стана една от вас?

Поклатих глава.

— Нека забравя всичко — реши девойката. — Нека си мисля, че съм прекарала времето си при приятелка.

— Само позволи ми още един въпрос — казах аз. — Вампирката със сигурност ли беше сама? Нямах ли наблизо мъжка особа? Вампир? Може и да не е нападал, а само да е стоял наблизо...

Оля поклати глава.

— Благодаря, наистина ми помогна — казах аз. — Сега разкажи как стана всичко.

— Отивах при приятеля си — започна Оля. — Трябваше да правим секс. За първи път. Той излезе да ме посрещне. И ме посрещна. И когато аз се приближих към вампирката, той вървеше след мен и питаше къде отивам... А после... когато я видя... Тя му се усмихна и зъбите ѝ проблеснаха. Тогава той се обърна. И избяга.

Тя беше някак стряскащо откровена. Такива хора понякога срещаш във влака. Напълно непознати, напиват се заедно за ден-два от пътуването — и знаят, че повече никога няма да се видят. Толкова откровени са и хората, които знаят, че не им останало да живеят още много.

Но всъщност точно така си и беше. Сегашната Оля Ялова щеше да изчезне завинаги, нали дванайсет часа от живота ѝ щяха да бъдат изтрити. Щеше да се появи нова Оля. Версия 1.1. Подобрена, с изчистени грешки.

Аз мълчах. Добре, че ми каза за момчето. Значи се налагаше...

— Да не забравите да му изтриете и на него паметта — продължи девойката. — И нека да забрави, че между нас е имало любов. Аз също искам да забравя.

— Не си ли твърде сурова? — попитах аз.

— Той избяга. Разбирате ли! Изостави ме! Остави ме на чудовището!

— Оля. — Хванах я за ръката, надявах се, че жестът изглежда приятелски или бащински. — Зовът на вампира, както и погледът и миризмата му, въздействат върху всеки човек, дори най-силния. Ти не си могла да не отидеш. Твоят приятел не е можел да не избяга. Тя му е наредила — и той е избягал. Честно казано, не мисля, че това е любовта на живота ти, но не бъди твърде сурова към момчето.

Тя се замисли за минута и въздъхна, изглежда, с облекчение.

— Добре. Нека тогава си мисли, че се е изплашил от тълпа хулигани. И нека аз също да мисля така. Че сме избягали, но в различни посоки. Нека все пак да го е срам и аз да съм му малко обидена. Е... за някоя друга седмица.

— Какви коварни същества сте вие, жените! — не се сдържах аз. — По-коварни от всякакви вампири!

Оля най-накрая се отпусна и се усмихна широко и искрено.

— Да! Такива сме!

— Тогава заспивай — казах аз.

И тя, разбира се, заспа.

Оставих Оля — която спокойно спеше в леглото — на грижите на Иван. Нека я приведе в ред, да я преоблече, да я настани в такси и да я изпрати вкъщи. Той е лекар, в края на краищата. Разказах му и за юношата Олег, при когото Оля е отивала на среща — той имаше достатъчно пълномощия, за да изпрати при момчето патрул за почистване на паметта.

А аз отидох в архива.

Огромна част от нашите документи и натрупаните от Патрула сведения са прехвърлени в електронен формат. Разбира се, те са достъпни само във вътрешната компютърна мрежа, до тях не може да се стигне по никакъв начин през интернет.

Значително по-голяма част от документите и сведенията си остават в хартиен вид. А също и във вид на папируси, пергаменти и дори тук-там — върху глина.

Някога Хесер казваше, че това е свързано с безопасността — много по-просто е да се направят защитни заклинания на материален

носител, отколкото на — как да го кажем? — гигабайти и терабайти информация. Но на мен ми се струва, че той хитрува. По голямата част от тази информация просто не може да се прехвърли в електронен вид. Или е неимоверно сложно.

Ето например вещерската книга със заклинания. Написана с детска кръв върху страници от кожа на девственици. Отвратително нещо, не споря. Но врагът трябва да се познава...

Детската кръв, както изяснихме, може да се замени с кръвта на старци. Или зрели хора. Или свинска кръв. Никаква разлика.

Но ако заклинанията се напишат с кръвта на Различен — ще престанат да действат при прочитането им. Същото ще стане и ако се напишат с кучешка или кравешка кръв. Но кокоша и котешка стават!

При това кожата на девственици изобщо не е задължителна, тя може да се замени с всякаква кожа, всякакъв пергамент и дори всякаква хартия. Дори и с тоалетна хартия или шкурка. Вещиците имат толкова много рецепти с кръв, кожа, сълзи и фрагменти от телата на девственици само защото повечето вещици са стари грозници. Подмладяващите им заклинания не работят, само маскировъчните. Затова и вещиците мразят младите красиви девойки и им правят гадости при всеки удобен случай. Комплекси...

Но кръвта наистина е нужна. Как и защо — учените така и не са изяснили докрай. Но да се копира такава книга със заклинания на компютър е безсмислено, тя няма да върши работа. Няма да научиш заклинания от нея!

Или рецептите на лечителите. Светла магия, никакви ужаси... по принцип. Но да вземем, например, популярната рецепта за еликсир при мигрена — и откриваме, че пет съставки от седем не са записани, а са обозначени с миризми! Тоест трябва да се помиришат посочените страници в сборника с рецепти!

И да, вие сте напълно прави — ако вместо миризмите се напише „ванилия“, „кестенов мед“ и „ръжен хляб“, еликсирът няма да се получи.

Докато я съставя, лечителят е длъжен да помирише съставките. Дори накълцания сапун, който не мирише на нищо особено. Дори изворната вода, която пък няма абсолютно никаква миризма!

... Тук учените, между другото, са почти единомисленици — миризмите активират хипокампа на Различния — и това по някакъв

начин влияе на заклинанието. Но по какъв?

А какво да кажем за магическите предмети? Или за методите, които изискват тактилен контакт? Да се опишат, разбира се, може. Но стойността на описанието ще бъде доста условна.

Така че в компютъра (а аз, разбира се, започнах с това), в електронната база данни се намери само кратката информация:

„ВАМПИРИ, СЪЖИВЯВАНЕ (некоректно, правилно — ПОВТОРНА ПСЕВДОВИТАЛИЗАЦИЯ) — процес на възстановяване на псевдожизнената дейност на вампирите след окончателното разпръскване (вж.), крайното упокояване (вж.) или пълното физическо унищожаване. Описано от Чаба Орош (Ч. Орош, 1732–1867), индекс 097635249843, Аманда Ранди Гру Касперсен (А. Р. Г. Касперсен, р. 1881), индекс 325768653166.“

С тази разпечатка се спуснах на минус шести етаж, където след поста на охраната (по-сериозна от охраната на лазарета, двама Различни) най-накрая ме пуснаха в помещението на архива.

Елън Килорън беше ирландка — рядък случай за Московския нощен патрул. Разбира се, при нас е пълно с преселници от всички републики на бившия Съветски съюз. Имаме и поляк. И кореец.

Стажантите по обмяна на опит пък са изобщо отвсякъде. Но те идват за кратко, за година-две.

Преди десетина години в Москва пристигна и Килорън. Червенокоса, бавна, пунктуална, срамежлива, непиеща — изобщо, коренно различна от ирландките, каквито ги представя масовата култура. Тя беше Различна от пето равнище, което никак не я смущаваше и не я вълнуваше. Нейна страст беше древността. Ако не беше станала Различна — пак би прекарала целия си живот в архивите, магията щеше да стане за нея само стафидка в пирогом от стари документи и артефакти.

Елън Килорън обожаваше да систематизира. И Москва стана за нея рай, отдавна вече недостижим в Европа.

Да, архивите са ни добри. Там нищо не се губи. Там всичко си лежи на сигурно място. Цели столетия.

Смътно си спомнях, че преди Килорън архивът се завеждаше от весел общителен мъж, който имаше един недостатък — нищо не можеше да намери. Освен случайно. Посетителят можеше да разчита най-много на отваряне на вратата и силно фенерче, защото

електроинсталацията прекъсваше и всеки момент можеше да останеш насред огромната зала в пълен мрак.

За една година Елън въведе ред в архива — по-точно нещо, което бяхме готови да признаем за ред. После тя каталогизира и класифицира всичко, включително несортираните материали — такива се оказаха деветдесет процента от всичките. След което съобщи на Хесер, че тук има работа за четирийсет-петдесет години, затова тя ще вземе руско гражданство и ще сключи договор с Нощния патрул. Хесер се опули насреща ѝ и каза, че като бонус Патрулът ще ѝ купи апартамент близо до офиса. Елън се смути и отвърна, че няма нужда да ѝ купуват нищо, достатъчно е да ѝ плащат наема. Хесер ѝ обясни резонно, че стойността на наема за петдесет години ще бъде колкото няколко апартамента, след което ме прикрепи към Елън — за да ѝ помогна в преодоляването на бюрократичните пречки.

Според мен Елън трябваше да плюе на всички формалности. И на гражданството, и на апартамента. Тя и без това на практика живееше в нашия архив, като излизаше от него само един-два пъти седмично — архивът предвидливо беше снабден с жилищна стая със санитарен възел. Но аз честно ѝ помогнах да се справи с московската бюрокрация, след което станахме приятели (доколкото е възможно да си приятел с Елън, без да си древен ръкопис).

След като отворих вратата на архива, влязох в огромна тъмна зала, запълнена с рафтове от пода до високия таван. В мазето имаше десетки такива зали, но Елън винаги работеше в първата — навярно дори на нея тук ѝ беше самотно. След като се изкашлях, за да обознача по някакъв начин появата си, тръгнах през полумрака към ослепителния конус от светлина в центъра на залата. Елън седеше зад маса, на която се извисяваше огромна картонена кутия от телевизор „Хоризонт 112“, и пререждаше сложените в кутията тънки ученически тетрадки. Над главата ѝ светеше една-единствена мощна лампа в металически абажур. Елън беше с протрити дънки и топла плетена жилетка — отоплението не можеше да сгрее огромното мазе.

Тя искрено се зарадва на появата ми. Беше ми предложен чай (от който учтиво се отказах, впрочем, безуспешно) и всякаква необходима помощ. Като ответна любезност си поговорих с Елън за творчеството на Констабъл и Търнър (моят принос в минилекцията беше внимателното слушане и кимане) и изпих половин чаша чай.

Мислено си отбелязах да организирам сред сътрудниците дежурства в архива и лазарета. Да ходят периодично с въпроси при тези наши сътрудници, които са се окопали в своите бърлози. Освен доктора и архиварката със сигурност имаше и други. Учените в научния отдел. Оръжейниците... макар че не, при тях наминават често и с охота. А при Килорън и самият аз не бях идвал не знам откога, може би година или повече...

Трябва, трябва да се насочва младежта към нашите затворници. И на тях ще им е по-весело, и за начинаещите Различни ще е от полза.

— За какво ти е такава рядка информация, Антоне? — попита Елън, поглеждайки запитването ми. Но веднага се усети: — Ако не е тайна, разбира се.

Моето равнище и положението ми в Патрула ми позволяваха по принцип да правя запитвания за всякаква информация, без да давам каквито и да било обяснения. Но не виждах нищо лошо в това да се посъветвам с Елън.

— Имаше поредица нападения на вампир над хора — казах аз. — Всички жертви са живи.

— А колко са?

— Седем — казах аз. И повторих: — Всичките са живи.

Елън повдигна вежди.

— Александър Погорелски — започнах да изброявам. — Николай Рьо. Татяна Илина. Оксана Шемякина. Нина Лисицина. Геннадий Ардов. Оля Ялова.

— Ти изброи имената и фамилиите — каза замислено Елън. — Не посочи възрастта, професията, обстоятелствата на нападенията. Това е първата странност. Сред жертвите има и мъже, и жени, макар че обикновено кръволиците са полово специализирани... във вампиризма има твърде много сексуалност. Това е втората странност. Всички жертви са живи — значи вампирът се контролира добре. Но в такъв случай как на Патрула му е станало известно за нападенията? Няма нищо сложно в това да се скрие престъплението, ако жертвата е жива! Просто се изтрива паметта, а човекът ще измисли някакво обяснение за неразположението си... грип... И това е третата странност.

Кимнах. Искрено се наслаждавах на разговора. Разбира се, Елън не беше и никога не е била оперативен работник. Но нали вече казах, че обичаше да систематизира?

— И четвъртата странност — защо разказа всичко на мен — заключи Елън. — Явно искаш или потвърждение на догадките си, или моя съвет... което е странно, разбира се... О, не! Има и пета странност. От къде на къде ти, Висш маг, занимаваш, се с обучението на начинаещи Различни, изобщо си се заел с този случай?

— Браво! — казах аз.

— Първа версия — продължи Елън. — Ти си решил... или Хесер е решил... че съм се заседяла в архива. Теб самият някога са те извадили от компютърния център и са те изпратили да патрулираш по улиците. Тази версия не ми харесва, аз много обичам вашия архив.

— Елън — притиснах ръка към сърцето си, — заклевам се, че не възнамерявам да те изкарвам от уютния архив на шумните московски улици!

— Тогава втората версия. Ти очакваш съвет.

Тя извади от джоба на дънките си протрит бележник и огризка на молив. Бързо написа нещо на една чиста страница. После кимна.

— Аха. Ти неслучайно ми каза имената. Александър, Николай, Татяна, Оксана, Нина, Генадий, Олга. Взимаме първите букви. АНТОНГО... Антон Городецки. Вампирът намеква, че иска теб. Само е нападал, но не е убивал, следователно е искал в Патрула да узнаят за престъпленията. Не му е пукало кого ще ухапе — малко момиче или пенсионер, стига буквите да съвпадат. Очевидно и Хесер е разбрал всичко това — и затова е възложил разследването на теб. Този вампир е от твоето минало... нали?

— Точно така — казах аз. — Само дето не е вампир, а вампирка.

— Някой я е запомнил? — учуди се Елън.

— Последната жертва, Оля. Вампирката се е напила до безобразие от нея, не ѝ е изтрила паметта. Но работата не е дори в това.

Елън мълча няколко секунди, после отново погледна в бележника.

— Но да — каза тя. — Разбира се. Погорелски, Рьо, Илина, Шемекина, Лисицина, Ардов, Ялова. ДОШЛАСЪМ^[3].

— „Дошла съм“. Малко странно за вампир.

Елън ме погледна учудено.

— Някакво средновековно благородство, „идвам за вас“ — поясних аз.

— Странно, казваш... — кимна Елън, разглеждайки бележника.
— Дошла съм, значи... Може би е искала да сплаши? Интересно. Какво ли е възнамерявала да напише в края на краищата... с тези ухапвания... А Хесер забеляза ли го?

— Кой знае? Едва ли шефът е по-глупав от мен.

— Но какво мога да направя аз, ето това е загадката — промърмори Елън. Започна да си гризе ноктите, без ни най-малко да се стеснява. — Материалите и без това ще ти ги намеря. Съвет? Е, приятно е, ако е така...

— Съвет — потвърдих аз. — Твоята структура на ума е една такава... своеобразна. Щом въведе ред в този бардак, ще успееш и с тези данни.

— Това е някаква вампирка от твоето минало — каза Елън. — Съдейки по заявката за информация — ти си я упокоил... но предполагаш, че се е върнала.

— Не съм я упокоил аз. Инквизицията. Но наистина са я упокоили, Хесер е проверил. Това е единствената вампирка, която може да ми има зъб, извинявай за глупавия каламбур. Логично е да се предположи, че тя се е върнала от мъртвите.

— Ще намеря всички документи — промърмори Елън. — Но с какво друго да помогна... ти не си глупак, сам си забелязал всичко.

— Помисли си, Елън — помолих я аз. — Не искам да поставям тази история на публично обсъждане...

— Какво има да се мисли? — Елън затвори бележника. — Вече всичко си научил от тези имена и фамилии... нали? Всичко?

Спогледахме се. После Елън се усмихна.

— Ти си руснак! Вие, руснаците, имате едно уникално нещо — бащиното име. И ти не ли сети, че щом името и фамилията означават нещо, то трябва да се провери и...

Аз вече не я слушах. Бях затворил очи и си спомнях. На млади години, когато се готвех за изпити, бях убеден, че имам слаба памет. Но способностите на Различен творят чудеса.

— Александър Зиновиевич. Николай Алексеевич. Татяна Тимофеевна. Оксана Олеговна. Нина Борисовна. Геннадий Орестович. Олга Игоревна.

— ЗАТЕБ^[4] — произнесе Елън това, което вече бях разбрал и сам. И което очаквах да чуя.

— Дошла съм... — изрекох аз посланието, съставено от първите букви на фамилиите.

— За теб... — продължи съчувствено Елън.

— Антон Го... — довърших аз. — Виж я ти мъртвата гад... За мен, значи, е дошла? Да отмъсти е решила?

— Успокой се — каза миролюбиво Елън. — А ако беше написала „За твоята“? За твоята дъщеря, за твоята съпруга?

Забързалото се сърце започна да бие по-спокойно.

— Да, права си, това не е най-лошият вариант. Благодаря, Елън, ти наистина видя това, което бях пропуснал.

— Това е, защото не съм руския и гледам отстрани — каза наставнически ирландката. — Антоне, та ти си Висш Различен. Съпругата ти — също. А дъщеря ти е Абсолютна. Какво може да ви направи една вампирка? Дори и да е оживяла? Дори и да е станала Висша?

Не отговорих. Всичко беше така... само че неприкритата дързост на нападенията, това открито хвърлено предизвикателство — то сякаш крещеше: „нещата не са толкова прости“.

— Не всичко е толкова еднозначно — казах аз.

— Поседни малко, Антоне — въздъхна Елън. Взе моята разпечатка и измъкна от чекмеджето огромен фенер. — Отивам за твоите документи.

— Защо ходиш из архива с фенер? — попитах аз.

— Някои документи не обичат светлината — отговори Елън. — Те могат да се изплашат и да изчезнат за няколко дни... или години.

Пристъпи от конуса към тъмнината и изчезна. След миг гласът ѝ достигна до мен вече отдалеч — тя крачеше из залата, без да пали фенерчето.

— Освен това в тъмнината тук не е толкова страшно, Антоне! Много неща не се виждат...

[1] На руски фамилията на Городецки се пише с „й“ накрая. — Бел.прев. ↑

[2] „Ирония на съдбата“. — Бел.прев. ↑

[3] В руския оригинал: „пришла я“. — Бел.прев. ↑

[4] В руския оригинал — „за тобой“ (правилното е „за тобой“, но в руския език няма презимена, започващи с „й“). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Рано сутринта, в седем и петнайсет, стоях в кухнята и разбивах с вилица омлет в стара емайлирана тенджерка. Опитът, придобит отдавна-отдавна, в малкия едностаен апартамент, ми позволяваше да го правя на практика безшумно — само веднъж ударих вилицата в дъното на тенджерката.

Докато разбивах омлета, се опитвах да си спомня откъде имаме тази тенджерка с отлющил се тук-там емайл и жизнерадостни жълти патенца отстрани. Не можеше да я е донесла Светлана — бях готвил в тази тенджерка още в студентските си години. И тогава не беше нова, мама ми я беше дала, когато наех първата си квартира...

Минимум на петдесет години е... Ако не и повече. Тази тенджерка помни СССР и другаря Брежнев. Аз, може да се каже, че не го помня, а тя — като нищо. А може би и Хрушчов? И Карибската криза? И Великата отечествена...

Не, увличам се. Не може да бъде.

Но вече беше невъзможно да се сдържа! Погледнах тенджерката през Сумрака. Съдържанието ѝ засвети с упрек с жълтеникави отблясъци, напомняйки ми, че и яйцата, и млякото са продукти с животински произход. Ами извинявайте, неизлюпили се пиленца и лишени от мляко теленца, ние, хората, сме хищници...

Изоставих аурата на храната и се опитах да прочета аурата на тенджерката. Това нещо е по-сложно, май по принцип е недостъпно за Различен от второ-трето равнище...

Получи ми се. Недостатъчния опит компенсирах със Сила, като наблъсках в паметта на метала толкова енергия, колкото навремето изразходвах за седмица.

От тази тенджерка са яли. Много и с апетит, както се казва. В нея, кой знае защо (заради веселите патенца върху емайла?), много са готвили за деца. Включително и за мен.

А са я направили не в годините на войната, разбира се, а в самото начало на петдесетте. И в претопения метал е имало желязо от разбити

танкове, там и досега припламваше нещо черно-оранжево, опушено, ревеше и се тресеше, разтапяше се и стенеше...

Колко хубаво, че не само хората, но и повечето Различни не виждат аурите на предметите...

— Тате?

Вдигнах поглед. Надя стоеше на вратата на кухнята и ме гледаше с любопитство. Съдейки по ученическата ѝ униформа (тя учи в лицей, там са строги по този въпрос), беше тръгнала на занятия.

— Какво, дъще? — попитах аз. Опитах се да продължа да разбърквам омлета, но вилицата, кой знае защо, не се движеше.

— Какво правиш? Така припламна, че си помислих, че отваряш портал.

— Правя омлет — казах аз.

Надя демонстративно подуши въздуха.

— Според мен вече си го приготвил. И е загорял.

Погледнах в тенджерката.

— Да, малко.

Дъщеря ми се усмихва няколко секунди, гледаше ме. После стана сериозна.

— Татко, случило ли се е нещо?

— Не. Искях да прочета историята на тенджерката. Прекалих със Силата.

— А иначе всичко ли е наред?

Въздъгнах. Безполезно е да се опитвам да крия нещо от Надя. Може би вече от седем години.

— Не, не съвсем. Притеснявам се заради тази вампирка... Чакай, къде отиваш?

— На училище. Добре, да тръгвам вече, а?

— Мама още е под душа! Почакай.

Надя започна да нервничи.

— Но, тате! Трябва да мина през три двора! На петнайсет години съм!

— Не три, а четири. Не петнайсет, а малко над четиринайсет.

— Аз закръглям!

— В неправилната посока.

Надя тропна с крак.

— Тате! Престани вече! Аз съм Абсолютна...

— Абсолютна каква? — поинтересувах се аз.

— Вълшебница — промърмори Надя. Разбира се, тя осъзнаваше, че няма да спечели този спор.

— Добре, че вълшебница, а не глупачка. Може и да си безкрайно силна, но ако те удари по гърба обикновен камък...

— Татко!

— Или обикновен вампирски зов, когато не си готова за това...

Надя безмълвно се приближи към мен и взе тенджерката. Седна до масата и започна да яде с вилицата, с която бях бъркал.

— Надя, не съм параноик — казах аз. — Изчакай майка си. Или да вървим, аз ще те изпратя.

— Тате, когато съм навън, ме следят трима Различни.

— Двама — поправих я аз. — От Нощния и Дневния патрул.

— И трети — от Инквизицията. Той има мощен артефакт, ти не го забелязваш.

Така значи...

— Нима те ще допуснат скъпоценната им Абсолютна вълшебница да бъде нападната от побъркана вампирка?

— Разбирам — съгласих се аз.

— Татко, в мен има седем амулета! Три от тях са настроени специално срещу вампири!

— Знам.

Надя въздъхна и се зае да човърка омлета.

— Солта е малко — промърмори.

— Солта е вредна за здравето.

— И си го прегорил.

— Активният въглен е полезен за здравето.

Надя изсумтя и остави тенджерката.

— Добре, предавам се. Нека мама да ме изпрати... само че да не се показва на никого. Ако в класа видят, че родителите ми ме изпращат до училището...

— Теб вълнува ли те тяхното мнение? — попитах, докато вадех тигана. Не ми се занимаваше повече с омлети. Реших да направя яйца на очи...

— Да!

— Това е добре — казах аз. — Много Различни, които са се осъзнали в детството, доста бързо престават да обръщат внимание на

хората. Добре е, че не си такава...

— Татко, а тази девойка, която е ухапана последна...

— Да?

— Тя сама ли помоли да ѝ изтрият паметта?

Кимнах. Разбих яйцето в тигана.

— Сама. Умно момиче. Дори и да ни беше помолила да ѝ оставим спомените, щеше да ѝ е трудно да живее с тях.

— Сигурно — съгласи се Надя. — Но аз не бих могла да поискам да изтрият моите спомени. Това е все едно да се убия.

— Каква умна дъщеря имам...

— Метнала се е на жена ти — каза Светлана, влизайки. — Виенали не се карате?

— Не! — отговорихме двамата с Надя.

— Някакви... остатъчни енергии... — Светлана неопределено махна с ръка.

— Татко се опитваше да направи омлет — изкикоти се Надя.

Разбира се, предишната вечер бях разказал всичко на момичетата си. И за нападенията. И за своите догадки. И за съдържанието на картонената кутия от „стереомагнетофон НОТА-202“, която добрата Елън беше натъккала с нужните ми документи.

За съжаление моят разказ не предизвика никакво безпокойство. При Надя както и да е — разбирам, че младостта е безгрижна и безразсъдна. Но и Света се отнесе скептично. Тя се съгласи, че в имената на жертвите е кодирано послание към мен, но категорично отказа да сметне заплахата за сериозна: „Този, който наистина иска да причини зло, не информира за плановете си“.

А и моето предположение, че хората са нападнати от вампирката, някога упокоена заради мен, беше отхвърлено от Света. Първо, макар и да не работя постоянно на улицата, ми се е случвало да ядосам немалко вампири и вампирки. Второ, ядосаните може да са имали приятелки, „кръвни сестри“ — при вампирите това е нещо доста сериозно, макар и не колкото в холивудските фантазии. И трето, в повечето случаи кръволиците не таят обидите дълги години, не отмъщават в духа на Монте Кристо. Те са доста земни същества. Практични.

Иначе при техния начин на живот... въз... по-точно следживот, дълго няма да... просъществуват.

Общо взето, моето снощно безпокойство беше наречено „пещерни комплекси на главата на семейството“. Аз се обидих от този неприкрит феминизъм, отидох в кухнята и се заех да работя с документите. После Света и Надя, след като гледаха някакъв сериал, дойдоха в кухнята да пият чай — а аз се преместих в „кабинета“. Уви, апартаментът ни, макар и да е просторен, не е чак толкова голям, че да има отделна стая за работа въпреки, затова съм си оборудвал кабинет на остъкления балкон. И всичко хубаво — там е и топло, и достатъчно място има, но се оказва, че изобщо не мога да работя при изгледа към улицата, с хората и колите там. Не мога да се съсредоточавам — постоянно обръщам глава към прозореца като нехаен ученик по време на скучен урок...

Обаче аз честно прекарах остатъка от вечерта над документите, като ги разделих на няколко групи. После с тежко и сложно заклинание направих така, че да разбирам унгарски и датски език — пресилено би било да кажа, че чак ги научих. Отново сортирах документите. Прочетох статията на Аманда Касперсен „За издръжливостта на кръволиците и нейните предели“. Осъзнах, че или в момента на написването Дневният патрул в Дания е бил много слаб, или нравите в началото на двайсети век са били значително по-прости. Фру Касперсен банално е изтезавала няколко пленени от Нощния патрул вампири, подлагала ги е на вивисекция (отново — ако терминът може да се използва за живи мъртъвци) и грижливо е протоколирала всичко. Дори и на мен, при пълната ми липса на симпатия към кръволиците, ми се догади.

Изгаряне... замразяване... нарязване на части... Даже екзотичната по онова време радиация — Аманда беше облъчвала пленените вампири с радий в чудовищни дози!

Прегледах биографичната справка на госпожа Касперсен, изясних, че по онова време тя е работела в Нощния патрул вече от петнайсет години, тоест още от края на деветнайсети век. Не се споменаваше нищо повече, но може би си е имала лични причини да мрази вампирите?

Ала след всичко прочетено ми се отря да работя и отидох да спя.

А днес, след като изпратих дъщеря си, съпроводена от жена ми, на училище, спокойно се върнах към книгата. Онова, което явно не се отнасяше към въпроса или беше прочетено, прибирах обратно в кутията от древния магнетофон (и те как са се запазили в нашия архив, заклинание ли им е направил някой?).

Уви, документите на Аманда Касперсен, при цялата им солидност и свирепост, не ми дадоха нищо. Трудолюбивата датска девойка беше изяснила, че вампирите са много, много, много устойчиви, не е лесно да бъдат убити и се възстановяват бързо от уврежданията. За най-надеждни начини (без да се смята магическото упокояване) Аманда смяташе отсичането на главата и заравянето ѝ на разстояние поне два и половина метра от тялото (дори не се реших да уточнявам по какъв начин е определено това разстояние), „пълно изгаряне с разпръскване на пепелта по вятъра“ и „разполагане в бъчва с водка, джин, домашна ракия или други алкохолни напитки, достатъчно силни, за да поддържат горене“. Е, това, че вампирите не понасят алкохол, го знаят дори децата...

След като сложих всички документи на Аманда (там, между другото, имаше не само копия, но и няколко оригинала — какъв вятър ги беше довял?) в кутията, аз зачеркнах фамилията ѝ от разпечатката. Аманда беше доказала убедително, че ако хванеш вампир и здравата го поизмъчиш, той ще умре окончателно и повече няма да пречи на никого. Открих за себе си много нови неща относно женския характер и националните датски обичаи. Разбрах защо датчаните са разрязали на парчета пред очите на деца клетото жирафче Мариус. Заподозрях, че вече няма да мога да се отнасям по същия начин към конструктора „Лего“.

Но в документите нямаше нищо, което да ми върши работа.

Какво пък, оставаше Чаба Орош.

Унгария никога не е била прочута като място на особен разгул на вампиризма. Легендарният Дракула, който, между другото, не е бил вампир, а просто жесток човек, е живял в съседна Румъния. Самите унгарци, народ като цяло добродушен, обичащ виното, месото и вкусните неща, са се отнасяли нетолерантно към използването им за храна от вампирите. При това винаги са били дотолкова нецивилизовани, че, за разлика от англичаните или американците, са вярвали във вампирите.

Така че вампирите са водили доста жалко и потайно съществуване на територията на Унгария. Дори и без намесата на Нощния патрул.

След увлекателните девически записи за вивисекции на вампири аз дори не разбрах веднага тоналността на Чаба Орош. Но фактът си оставаше факт. Чаба Орош се възхищаваше на вампирите!

Намерих биографична справка за Орош. Той бил Светъл, седмо равнище. Инициирали го доста късно, на шейсет години. Работещият като провинциален аптекар Орош бил във възторг от разкрилите се перспективи — пътувал по света, добрал се даже до Австралия и Северна Америка. После се заселил в Будапеща. Започнал работа в местния Нощен патрул, на някаква дребна канцеларска длъжност. Светъл, без никакво съмнение. Но поклонник на вампирите!

След като прочетох всички статии на Орош и няколко по-късни публикации за него (и, което е забавно — за Орош са писали предимно Тъмни), реших, че разбирам мотивите му.

Той станал Различен твърде късно. Не можеш да върнеш възрастта назад — можел е да си даде вид на млад човек, да си укрепи здравето, можел е да разчита на много десетилетия и дори векове пълноценен живот. Но младостта — истинската — вече си била отишла завинаги.

А на него му се искало да е млад.

Вампирите и вещиците са две крайности. Вампирите са винаги млади, макар и това да е младостта на неживот, на труп. Вещиците са винаги стари, макар че малцина са толкова пълни с живот като тях.

Орош се възхищавал на вампирската младост. На лустрото им. Маниерите. На целия този фалшив блясък, който вампирите са изработили като маскировка, като средство за привличане на жертвите. Като бивш аптекар от град Секешфехервар, той разбирал всичко това — но им се възхищавал. Какво пък, за вкусове не се спори.

Чаба Орош, разбира се, не пиел кръв и не се стараел да оправдава вампирите. Той напълно разбирал същността им. Но възхищението от физическото състояние на кръволоците, от тяхната сила, издръжливост, тяхната отличаваща се от тази на другите Различни магия — всичко това го превърнало в много странен персонаж. Като Светъл, работещ в Нощния патрул, Орош непрекъснато пишел за вампири, събирал информация за тях, изучавал

ги. Изглежда, вампирите са били поласкани от това. Те общували с него (а и защо един спазващ законите, съблюдаващ Великия договор вампир да не си общува със спазващ законите Светъл Различен?). Разказвали му за себе си. Дори му позволявали да провежда някои експерименти (доста по-щадящи, отколкото онези на датската девойка, разбира се).

На всички им харесва да бъдат обект на внимание. Казват, че дори най-зловещите манияци, когато накрая ги хванат, започват да разказват с възторг за своите злодеяния. Вампирите не са изключение.

Общо взето, Чаба Орош започнал да събира вампирски фолклор. Получил някакъв Знак на Гилдията на вампирите, с който се заел да пътешества по света. На това място за пръв път се изненадах, защото знаех за няколко опита на вампирите да създадат обща структура, но те не бяха приключвали с нищо сериозно — вампирите са индивидуалисти, признават само... хм... кръвното родство. Или семейните възли, или възлите на инициране...

Но Орош със своя Знак на Гилдията наистина е събирал фолклор отвсякъде. Пак пообиколил доста света. Отново се върнал в Будапеща. И издал един след друг петте тома на енциклопедията „ВСИЧКО ЗА РАЗЛИЧНИТЕ, НАРИЧАЩИ СЕ ВАМПИРИ“.

И тогава възникнал конфуз (не си струва да се нарича скандал, твърде много веселие е имало).

Различните — Светлите и Тъмните — четели енциклопедията и установявали, че тя е пълна с глупости. Някакво количество общоизвестни факти били смесени с огромно количество толкова удивителни измишльотини, че хартията била готова да почервенеет от срам.

Чаба Орош напълно сериозно написал, че вампирите са най-първите Различни и вече от тях са произлезли върколаците („развратени вампири“, по неговата терминология), Светлите и Тъмните магове...

Чаба Орош написал още, че някога много отдавна, в зората на човечеството, на първия Различен (вампир, разбира се) му се явил Двуетидния бог — на Светлината и Мрака, който му дал да вкуси от божествената кръв и по този начин му подарил силата на Сумрака.

Чаба Орош разказал библейската легенда за потопа, само че в неговата версия потопът се случил, защото вампирите в своята гордост

решили да направят всички хора на света вампири (Чаба не подминал и деликатния въпрос с какво биха се хранили те в такъв случай — вампирите в неговата легенда решили да пият кръвта на животните и... на собствените си деца, тоест отначало да се хранят от тях, после да ги превръщат във вампири — един такъв безкраен цикъл). И заради тази горделивост Богът на Светлината и Мрака наказал вампирите с потоп, като спасил само Ной и семейството му... и един вампир, бебе, когото родителите му вампири сложили в дървен сандък и пуснали по водата, като сандъкът после бил прибран от жената на Ной... Е, вие разбирате какво може да се направи от Библията, ако нямате спирачки в главата, имате специфично чувство за хумор и желание да обясните всичко от гледна точка на вампирите?

Чаба Орош разказал също за куп други събития, представяйки ги в нова светлина. Вампири били Орлеанската дева и Тур Хейердал, Емил Зола и Томас Едисон. Тесла също бил е вампир, разбира се. Вампир го направила жената на Рузвелт, Елинор (която е направил вампир самият Рузвелт). Всички известни хора са били вампири. Или поне са им съчувствали.

Когато аз, вече бегло преглеждайки енциклопедията на Орош, узнах, че вампир е бил и Йосиф Сталин, едва не се просълзих от възторг. Колко жалко, че руските либерални медии не са чели тази енциклопедия! Щяха да се позовават на нея... Макар че според мен истинските вампири са се събрали именно в тези медии.

Оставих последния, пети том. Въздъгнах.

Горкият Орош беше станал жертва на своята свръхценна идея. Доколкото разбрах, той бе попаднал в компанията на вампири шегаджии (какво ли не се случва...), които с удоволствие са му напълнили главата с тези глупости. И за обичаите на вампирите, и за световната история от тяхна гледна точка...

Навярно сред купищата фантазии, шеги и майтапи, които той доверчиво е записвал и преразказвал, е имало и зрънца истина. Само че как да се намерят?

Може би единственото, свързано с възможността за съживяване на вампирите, беше историята за Вечния вампир — много свободно преработена версия на историята за Скитника евреин. Наистина, Вечният вампир обидил не Христос, а Мерлин — но със сходни последици. Оттогава той бил принуден да броди вечно, но не можел да

пие кръв — тя го изгаряла като огън, затова, понасяйки немислими мъки, се хранел основно с вино (което е крайно странно и непоследователно, като се има предвид непоносимостта на вампирите към алкохола).

Впрочем, изведнъж си помислих, че всички известни ми рецепти предлагат вампирите да бъдат обливани със силни спиртни напитки. Може би са способни да пият вино? Какво безумие само!

Имаше и споменаване, че най-доблестните (ама че дума е подбрал унгарецът!) и смели вампири могат да бъдат съживени от Бога на Светлината и Мрака след упокояването им. Но дори и Орош не беше фантазирал особено на тази тема.

След като прегледах последните документи, узнах как Орош е приключил живота си. Не, не го беше изпил вампир и не го бяха застреляли съветските войници, от което смътно се опасявах, след като видях датата на смъртта му. Той не се интересувал от политика, а вампирите не го закачали. Докато се разхождал наесен в парка, Орош настинал, заболял от менингит, не се обърнал навреме към лекувател, а човешкият лекар не се справил. Нелепа смърт!

Прибрах всички документи в кутията и отидох в кухнята. Направих чай. Тогава се върна и Светлана — с две найлонови торбички с гигантски размери.

— Можеше да ме предупредиш — упрекнах я аз. — Щяхме да отидем заедно до магазина.

— Увлякох се — каза Светлана. — Нямах намерение да се натоварвам толкова. Изпратих Надка, а после реших да надникна в „Ашан“...

— Нещо доста се забави. — Погледнах към часовника, докато разтоварвах натъпканата със зеленчуци торба. — Четири часа избира салати?

— Преди това се повъртях около училището — призна Светлана без никакво стеснение. — Ти, разбира се, напразно изпадаш в паника. Но аз все пак реших да поогледам как стоят нещата...

— И? — Приключих с първата торбичка и се захех с втората.

— Охраняват — усмихна се Светлана. — Един наш, двама от Дневния патрул, един Сив, от Инквизицията.

— Сив? — учудих се аз.

— По произход е Светъл — каза Светлана. — Но те всичките имат един такъв оттенък... общ.

Изхъмках. Не бях забелязвал такива детайли в аурата на Инквизиторите. Макар и да усещах нещо общо между всички тях...

После мислите ми се понесоха стремително в друга посока.

— Един Светъл, двама Тъмни и Инквизитор? — попитах.

— Да. — Светлана веднага се напрегна заради тона ми.

— Не може да бъде. Паритетът е нарушен. Или двама наши, или един Тъмен.

— Може да броят Инквизитора... като Светъл... — каза объркано Светлана. Тя сега сама се навиваше, защото много добре разбираше, че такова съотношение е невъзможно. Но Светлият Инквизитор я беше объркал. Тя го беше „записала“ на страната на „нашите“ и се беше успокоила.

— За Инквизитора не знаеше никой — казах аз, затворих хладилника и я погледнах в очите. — Него само Надя го усещаше. А аз — не. И Патрулите не знаеха за него. А Надя говореше за един Светъл и един Тъмен...

След секунда вече бяхме на стълбите и тичахме надолу. Навярно можехме и да не бързаме — ако за четири часа не се беше случило нищо, най-вероятно така и нямаше да се случи. С прекарване на портал щеше да стане по-бавно, дори с колата щеше да е по-бавно. В Сумрака училището е изолирано и отварянето на проход също щеше да отнеме доста време. А претичването през дворовете щеше да ни отнеме две минути.

И ние тичахме, знаейки, че или няма нужда да бързаме изобщо, или отдавна сме закъснели.

В съвременния град бягащият човек не е чест гост. Мъкнеш се покрай витрините — често. Вървящ с бърза крачка — винаги. Но да тичаш... Това може да се случи при две ситуации: кратък спринт към спирката с надежда да хванеш потеглящ автобус и ежедневният крос на любителя на здравословния начин на живот — някъде в парка или близо до него, затъкнал в ушите си слушалките на плейъра и намъкнал спортно облекло.

Човек, който тича не към спирката и не в спортна униформа, предизвиква неволно подозрение. От кого бяга? Кого гони? Може би е крадец по домовете, изплашен от алармата? Или насилник, нападнал

жена в асансьора? На гражданите ужасно им се иска да се присъединят към преследването, да вземат участие в най-древното човешко развлечение!

Но няма викове „Дръжте крадеца!“ или „Хванете мръсника!“. Тичат мъж и жена, които не са спортно облечени, ала изглеждат така, сякаш с удоволствие биха цапардосали някого между очите.

И егоизмът на градския живот побеждава. Гражданите извърщат поглед — щом тичат, значи така трябва. Само устойчивите срещу студа бабички, разхождащи внуците или вкочанясващи се по пейките, скришом посягат към подарените им от техните внуци телефони — за да запечатат бягащите върху мътна снимка. А ако полицаите започнат да разпитват за свидетели? Тук вече има снимчица! Докато в Русия има бабки, нито един крадец не може да е спокоен.

Гледаха ни с най-жив интерес. Някой, или от най-любопитните, или от най-отзивчивите, възкликна: „Какво е станало?“. Ние не отговорихме, не ни задържаха. Прекосихме трите двора и дотичахме до оградата на училището.

Ами да, три. Надя беше права, а аз — не. Но това бяха големи дворове, особено третият, така че имах пълното право да кажа: „До училището са четири двора“.

Без да се уговаряме, спряхме при оградата. Спогледахме се.

— Като че ли всичко е спокойно — казах аз. Погледнах през Сумрака — в зданието на училището жълтееха и зеленееха мъгливите петна на аурите. Учениците не бяха изплашени от нищо, не бяха ранени. На първия слой на Сумрака, както си е редно, училището беше гъсто обрасло със син мъх, растението паразит, единственият представител на флората и фауната на сумрачния свят.

Светлана също се отпусна. Гледахме се, усмихнати. А после отново се обърнахме към училището.

— Твърде тихо е — каза Светлана.

Училището — това не са само първокласниците с бели панделки, рецитирането на стихчета на тържествата и гората от ръце на напиралците да отговорят дечица.

Това са и двойките, това са обидните прякори, това е мъмренето от директора и забележките в бележника, това са нещастните любови и ударите от хулиганите в зъбите, това са загубите на волейбол и откраднатите смартфони.

Това са много, много, много емоции! Това е кипящ казан, от който извира Сила. Затова и училищата обрастват със син мъх, той се храни с човешките емоции. И в училищата няма такива еднакви умиротворени аури.

— Да вървим — каза Светлана. Някак странно дръпна лявата си ръка — и аз забелязах как във въздуха засвяткаха мънички бели искрици, образуващи невидим безплътен воал. Някаква локална защита, нещо като Щита на мага, но активирана предварително, в режим „изчакване“. Хрумна ми мимолетната мисъл, че трябва да изясня как го прави.

— Хесер... — повиках го аз, докато се движех след Светлана. Дори не бяхме обсъждали трябва ли да повикаме помощ и кой точно да го направи. — Хесер...

Добавих в гласа си малко повече Сила.

„Антоне?“

— Извънредно произшествие в училището на Надя. „Код?“

В критични ситуации шефът не пилее времето напразно.

Исках да отговоря „шест“, което означава „критична ситуация на мястото на голямо струпване на хора, възможни са жертви“, но в този момент Светлана се спря и ме хвана за ръката.

— Две — казах аз. — Две — Сиво.

Двойката е критична ситуация на мястото на голямо струпване на хора с доказани жертви. Сиво означава, че загиналият е от Инквизицията.

Той лежеше между заградената с метална мрежа спортна площадка и главния вход на сградата на училището. Ако се съди по позата му — беше тичал към училището... Съвсем млад на вид човек с угасваща аура на Светъл Различен (и в този момент наистина улових онзи оттенък, който Света наричаше пращен — сякаш общият светъл тон е бил напращен с тъмни петънца). Равнището му, разбира се, вече беше размито, но поне трето, близо до второ.

Освен това младежът беше окончателно и безвъзвратно мъртъв. А начинът, по който го бяха убили, беше толкова странен, че дори не бях чувал за такова нещо.

Лявата половина на тялото на Инквизитора беше овъглена. Дрехите бяха частично изгорели, а останалото — превърнато в чупливи черни парцали. Вятърът духаше милосърдно от нас към него,

но дори и при това положение се промъкваше предизвикващ гадене мирис на печено месо.

Дясната половина на тялото на Инквизитора беше замразена. Почти — заледена. Когато беше паднал, му се беше счупила ръката от лакътя. Ледът все още покриваше тялото му с тънка коричка, само върху отчупената ръка се беше разтопил и тя лежеше в червена локва.

Примигнах и изпратих на Хесер мислен образ на убития Инквизитор. Шефът изруга. Много мръсно и сочно. Не, аз не се съмнявах, че знае руски отлично. Но това беше доста завързано. И все пак недостатъчно за видяното.

„Чакайте — нареди Хесер. — Не ритайте срещу ръжена. Не влизайте в сградата!“

Предполагам, че не се е и надявал да го послушаме, но все пак каза това, което смяташе за нужно.

— Хесер, кое равнище беше той? — попитах аз и отместих поглед от мъртвото тяло.

„Преди седемдесет години, когато се срещнахме за първи път, беше второ. Сега сигурно е бил първо.“

— Той е бил първо равнище — казах на Светлана, когато тръгнахме към входа на училището, заобикаляйки убития откъм наветрената страна.

Света не отговори. И без това всичко беше ясно — да убиеш Различен от първо равнище, при това Инквизитор, с техните особени заклинания и хитри амулети, е много сложна задача. Дори за Висш Различен — това е най-малкото тежка и опасна битка с непредсказуем резултат. Но разправата с Инквизитора бе мимолетна и убедителна. На всичкото отгоре го бяха хвърлили до входа като предупреждение.

Разкърших ръце и тръснах пръсти, „окачвайки“ на тях заклинания. И се улових, че неволно съм дал предпочитание на защитните. Какво пък, ще видим. Двама Висши не са един от първо равнище.

Влязохме в училището.

Първите тела видях във фойето покрай гардероба — две малки момчета, десетгодишни. По всичко личеше, че нападението е станало по време на час, на практика не бе имало деца извън класните стаи.

Светлана се наведе над едното, аз — над другото.

— Спи — каза жена ми.

— Това също — потвърдих аз. — „Морфей“?

— Гривната на Надка се е задействала — каза Светлана. — Ти какво, не разбра ли?

И чак в този момент се сетих. Освен че зад Надежда непрекъснато вървяха двама... не, както се оказа — трима охранители Различни, по нея от детството ѝ имаше защитни амулети. Хесер се опитваше да пробута някакви свои още от раждането ѝ, но изслуша такава проповед от Светлана, че се отказа да повдига повече този въпрос.

Амулетите бяха избрани и заредени от Светлана. Голяма част от тях си отиде заедно с бебешкия период (вече не помня с какво беше заредила дрънкулките, но в тях имаше защитна магия), смениха ги омагьосани играчки (само ако знаехте какво беше способно да направи с човек плюшеното мече на Надя — щяха да ви се изправят косите). Сега за амулети служеха украшения — както винаги при жените.

Моят принос за безопасността на дъщеря ми не беше голям. Работата с артефакти е повече женска магия, ненапразно вещиците толкова я обичат. Но все пак лявата обица на ухото ѝ беше заредена от мен — в случай на неприятелско внимание към Надя тя генерираше „сфера на невнимание“ с такава сила, че всеки човек, звяр или Различен, дори да е умиращ от глад върколак, би изгубил всякакъв интерес към нея.

Надя се отнасяше с голямо подозрение към тази обещана. Смяташе, че тя периодично излъчва и отблъсква безобидни кавалери. Заради това даже проведохме сериозен разговор и аз ѝ обясних колко ме обижда такава недоверие, а тя ми се извини.

Добре че при цялата си сила дъщеря ми засега още не умее да работи с фини материи. Е, разбира се, че обещаната понякога излъчваше. Съвсем малко... Когато Надя стане на осемнайсет — ще престане. И ако имахте дъщеря тийнейджърка, не бихте ме упрекнали!

Бях заредил и верижката, на която Надя носеше брошката си. Със самата брошка работи Светлана, а с верижката — аз; окачих на нея „сивия молебен“ — заклинание против неживот, най-вече против вампири. А, и заредих една от висулките на сребърната гривна — мъничка книжка с надпис *Fairy Tales*.

(Разбирате ли защо вещерството и магията на артефактите са предимно женска работа? Те има на какво да записват заклинанията. На нас, мъжете, ни остават часовниците и бутонелите, което е явно недостатъчно.)

Заклинанието, вкарано от мен в сребърната книжка с приказки, беше „вълкодав“ — мощно заклинание, насочено срещу върколаци. То ги подплашваше, а ако все пак нападнеше — можеше и да ги убие. „Вълкодавът“ подплашваше и вампирите, но не толкова ефективно. Един от недостатъците беше ниската избиращелност — Светлите трансформиращи се магове си го получаваха по пълната програма, както и върколаците.

Гривната с девет висулки (топчета, фигурки, чашки, книжки) беше основната защита на Надя. Аз по принцип знаех какво съдържа и сега можех горе-долу да си представя случилото се.

— Всичко е наред — казах. — Света, всичко трябва да е наред. Артефактите са се задействали.

... Отначало вероятно се бяха пробудили защитните заклинания, като въпросната обещана. „Сферата на невнимание“, променящото облика „фередже“ и още няколко заклинания, чиято цел е да отдалечат агресора, да му отвлекат вниманието. Ако не са сработили, е бил изпратен магически сигнал за помощ (впрочем, не му възлагах големи надежди — всички подобни сигнали могат да се заглушат. Ето, и днес не е имало никакви призови за помощ), а после са се задействали нападателните заклинания — против хора, против Различни, и особено против вампири и върколаци...

А „Морфей“ беше едно от звената на последната отбранителна линия. Щом се е задействал, потапяйки всички хора наоколо в магически сън, значи ситуацията е критична. Не можеш нито да прогониш, нито да унищожиш врага.

Значи трябва Надя да бъде защитена и да се минимизират пораженията за околните. А кое е най-безопасното за хората, ако край тях започне саморазправа между Различни? Правилно — сънят.

Тръгнахме към вътрешността на училището. Движихме се предпазливо, като войници из завзета от врага територия. Аз вървах малко по-напред, готов за атака или контраатака, Света леко назад, от лявата ми страна.

Но врагове не се забелязваха. Видяхме още едно спящо хлапе — може би малко по-голямо от Надя. В ръката си стискаше пакет цигари — отивал навън да пуши, келешът!

А после видяхме охранителя, обикновено дежурещ между просторното фойе с гардероба и самото здание на училището. Тук той имаше маса и стол, на масата стоеше някакъв дневник, в който уж би трябвало да записва посетителите, но поне аз не си спомням някога да го е правил. Подобни охранители обикновено са заети с гледане на телевизия или четене на жълти списания. Този мъж не гледаше телевизор поради липсата на такъв и не четеше нищо поради нежелание. Когато на поста му нямаше нито деца, нито възрастни, той вадеше съвсем обикновен мобилен телефон и играеше тетрис. През четирите години, откакто Надя ходеше в това училище, той играеше тетрис и според мен дори не подозираше за съществуването на други игри.

Общо взето, мъжът беше обикновен, невзрачен, след службата в армията беше порботил там по договор още пет години, след което го бяха уволнили. Защото армията нали се променя заедно със страната и там работят все по-малко такива простички момчета.

Ще попитате откъде знам това? О, аз мога да ви покажа подробна биографична справка за всеки от учителите на Надя.

Та така, сега този нито особено задълбочен, нито красив, нито умен, и изобщо напълно чужд ми човек лежеше до стената — врязал се в нея с такава сили, че тук-таме беше изпопадала мазилката. Училището ни е старо, построено добросъвестно, никакъв гипсокартон и подобни боклуци — щом стогодишна мазилка пада, значи пада заедно с част от тухлите.

Охранителят е бил запратен с такава сила, че тухлите не са издържали. Както и черепът му — под главата му имаше локва тъмна кръв. Вампирите, когато не хапят или не омайват, предпочитат най-простото, силово разрешаване на конфликтите.

— Жив е — каза внезапно Светлана. Направи къс пас — изпрати към клетника някакво заклинание. — Изглежда по-страшно, отколкото е в действителност. Дори гръбнакът му е цял.

Макар и да вървеше отзад, Светлана ме насочваше — ту с движения, ту с едва доловими мислени указания. Сумракът във вътрешността на училището беше абсолютно чист, никакви следи от

сражения, никакви аури на Различни, включително и на дъщеря ми. Само аури на спящите деца и на преподавателите; е, и мрачната, едва забележима аура на изгубилия съзнание охранител.

Сега не беше моментът да мисля за това. Но аз все пак си помислих, че този невзрачен и глуповат чичко не бе отстъпил от пътя на разярена вампирка, току-що убила Инквизитор. Много ли от умните, красивите и силните са способни на това? Не знам. Но тихото, ехидно гласче, което понякога се обажда в съзнанията ни, за да заглуши гласа на съвестта, в този миг ми прошепна: „Може и да е така, но може би той именно затова не се е отдръпнал от пътя ѝ — защото е глупак?“

Кимнах на този глас. Да. Сигурно е точно така. И щом чувам в съзнанието си този глас, значи вече съм истински Различен. Но ако все пак не се съгласявам открито с този глас — значи все още съм Светъл.

ГЛАВА 3

Даже в детството, когато излезеш насред урок от час, усещаш някаква особена атмосфера в училището. Тя не е дори тревожна. По-скоро се чувстваш неуместно — как така всички са в клас, а ти вървиш по коридора? Нередност! Когато си възрастен, това усещане само се засилва.

— Третият етаж — каза тихо Света зад гърба ми.

— Аз не усещам — оплаках се и тръгнах по стълбите.

— Аз също. — Гласът на жена ми беше напълно спокоен. Твърде спокоен за създалата се ситуация и това обещаваше много сериозни неприятности за някого в бъдеще. — Спомни си програмата ѝ. Двоен час по математика в триста и шести кабинет и английски в триста и осми.

Коридорът на третия етаж беше напълно пуст. Погледнах с копнеж през прозореца — дали оперативните работници на Нощния (че дори и да са от Дневния) патрул не са отцепили училището, дали не шества по двора Хесер, великият и ужасният.

Не. Пусто. Само трупът на Инквизитора.

Между другото, къде са охранителите от Нощния и Дневния патрул? Най-вероятно са мъртви — просто не са ни попаднали пред погледа...

Отначало надникнахме в триста и шести кабинет. Нашата математичка Любов Егоровна спеше зад бюрото си. Застанал пред дъската и облегнал глава на нея, дремеше очилат червенокос хлапак. Останалата част от класа спеше по чиновете. Всички бяха умиротворени, всички сънуваха хубави сънища. Само че класът беше друг, или съседния, или с година по-малки.

Светлана тихо затвори вратата и тръгнахме по коридора към триста и осми кабинет. Висеше все същата мъртва тишина, даже сякаш градът наоколо беше замрял. Изведнъж си помислих, че тишината е твърде дълбока... дали не бе използван някакъв магически шумодав? Но дори и врагът да го беше направил за свои цели, сега това ни беше от полза.

Приближихме се към вратата. Спогледахме се. Светлана кимна. И аз плавно отворих вратата — не че очаквах да се натъкна на засада, а по-скоро за да се застраховам. В помещението може да се нахлуе, като се избие вратата с крак. Може да се опиташ да се промъкнеш, отваряйки я по сантиметър в минута. Но съвсем не по-лош ефект има просто да отвориш вратата уверено и спокойно като човек, който има право на това.

Отворих вратата — и двамата с жена ми дружно издишахме, защото видяхме Надя.

„Последната защитна линия“ се състоеше от три заклинания, задействащи се едновременно.

Първото заливаше околните с „Морфей“. При късмет можеше да засегне и нападателите, но основната цел беше да защити хората.

Второто изпращаше сигнал „тревога“ в офисите на Патрулите и на нас със Светлана. Точно на това заклинание не бях разчитал особено и както се изясни — с право; сигналът не беше получен.

А третото — третото покриваше самата Надя с „фрийз“.

Замразяването, което всички у нас предпочитат да назовават с англицизма „фрийз“, винаги се е смятало за меко атакуващо заклинание. „Фрийз“ спира времето — и врагът застива като муха в кехлибар, позволявайки ти да обмислиш какво да правиш с него и с какво заклинание да го нагостиш.

Но „фрийз“ си има и доста сериозни недостатъци. Първо, Различните могат да се защитят лесно от него, така че се използва предимно срещу хора или животни. Второ, докато противникът се намира под въздействието на „фрийз“, не може да му се направи нищо. Абсолютно нищо — той сякаш е престанал да съществува за нашия свят. Наистина, обектът, подложен на темпорално замразяване, се вижда, обкръжен е от слабо синкаво сияние, а при докосване изглежда обгърнат от тънка еластична ципа. Но тази ципа не може да се скъса по никакъв начин, с никакви магически или материални средства. Както обясняваха учените „макар обектът да изглежда достъпен за нашите органи на осезание, всъщност ние наблюдаваме само проекция, а самият обект временно го няма в нашата вселена“. Трето, „фрийз“ изисква продължителна подготовка, той трябва или да е предварително „зареден върху пръстите“, или да се запише на артефакт.

В нашия случай всички недостатъци се превръщаха в достоинства. Насоченият против Надя „фрийз“ я правеше абсолютно недосегаема за враговете.

Надя беше застинала до прозореца — ако се съди по позата, беше бягала и бе възнамерявала да скочи през прозореца. Право през стъклото. От третия етаж.

Това изобщо не бе типично за Абсолютна вълшебница, вече умееща да управлява силата си. Гледах секунда обгърнатия от синкаво сияние силует на Надя, после реших, че не бяга, а гони някого. Алтернативата изобщо не ми хареса.

После съзнанието ми видя картината в цялост и съвсем се успокоих.

До Надя стоеше Денис — Светъл боен маг от Сибир, или от Омск, или от Томск, аз като типичен московчанин вечно ги бърках, а Денис все се усмихваше. Той беше млад и перспективен. Не знаех, че охранява Надя, но го сметнах за много добър избор.

Тъмния маг от Дневния патрул не го познавах. Но и той изглеждаше от младите и амбициозните, с удоволствие съгласил се да поработи като охрана на девойката Абсолютна. Може би беше даже твърде млад и хубавичък, за да не го гледам с подозрение. Напълнило се е с разни наивни ученички, дето се влюбват в Тъмни. Мразя ги всички тези човешки глупости, култа към вампирите и останалото зло! Първо шегички, шушу-мушу, „Драко Малфой е душичка“, „Едуард е красавец“, а после започват да душат котета в мазетата и да четат молитви отзад напред...

— Рядко съм прилагал това заклинание — каза Денис. Те с Тъмния още не бяха забелязали появата ни. — „Фрийз“, темпорално замразяване. Ако не знаеш кода за сваляне, изобщо не можеш да го пробиеш. Между другото, може и да няма код, налага се да се чака, докато се разсее само.

— Няма време — каза загрижено Тъмният. — Може ли да я преместим?

Той опря едната си ръка в тила на Надя, другата в кръста, и с всички сили я бутна. Разбирах, че няма да направи нищо на дъщеря ми, че просто се опитват да я евакуират по-бързо на безопасно място, но неговата безцеремонност ме жегна. Тъмни!

— Може би да я вдигнем? — предложи Денис и опиша да прихване Надя под задничето. Със същия успех.

— Тя трябва да е прикрепена към някакви опорни точки — разсъждаваше Тъмният. — Спомням си нещо... Към центъра на Земята, може би?

— „Фрийз“ е прикрепен към условни пространствени вектори, двойкаджия такъв — неочаквано злобно рече зад гърба ми Светлана.

Патрулните се обърнаха.

— Какво е станало тук, момчета? — попитах колкото се може по-дружелюбно, за да изглежда положението. — Там, в двора, има убит Инквизитор...

Без да се уговарят, патрулните изпънаха ръце към мен. Денис — лявата, Тъмният маг — дясната. Със свободните си ръце се хванаха един за друг.

Едва в този момент осъзнах. Не вампирката беше ранила охранителя и бе изплашила Надка така, че се е опитала да скочи през прозореца.

Бяха тези двама патрулни! Светлият и Тъмният! Патрулни предатели!

Виждаше се аурата им и Денис беше Светъл, абсолютно Светъл, без никакви примеси, а младежът от Дневния патрул беше Тъмен, но те стояха, хванати за ръце като влюбени гейове, и възнамеряваха да ни ударят със същото онова заклинание, което беше убило Инквизитора...

Вълната от адски огън и поривът на космически студ се разбиха във вдигнатия от Светлана Щит. Това беше именно Щитът на мага в някаква непозната ми модификация.

Щитът издържа. Естествено, че добре зареденият Щит на мага може да издържи на всичко. Лично съм проверявал. И естествено, че вдигнат от Велика щит може да издържи удара на двама обикновени, рангови Различни.

Но това беше удар с такава сила, че за миг ми се стори, че Щитът ще се пръсне.

Касата на врата от дясната ми страна дори не се запали, просто се разпадна на пепел и част от стената стана на прах, а по пода премина дълбока черна бразда — сякаш бе потекъл поток лава. Стъпалата ми започнаха да се нагорещяват. Стената отляво на Светлана започна да се разпада на парчета с тънък печален звън. Не

знам дали я бяха охладили до абсолютната нула, но строителите явно не бяха разчитали на такова понижаване на температурите.

Патрулните бавно отпуснаха ръце. Изглежда, не бяха очаквали, че ще останем живи. Какво те, аз самият не го очаквах!

— Мисля — каза тихо Светлана, — че за по-голяма сигурност ще ми се наложи да убия единия от вас. А после вторият ще разкаже какво е станало. Единственото, което можете да направите, за да оцелеете, е незабавно да се предадете.

Това беше хубава, правилна реч. Освен това напълно искрена — усещах, че много ѝ се иска да убие някого. На мястото на тези неправилни патрулни аз бих се предал.

Светлият и Тъмният патрулни се спогледаха.

И осъзнах, че няма да се предадат. Изглежда, въпреки смайването им от нашата устойчивост, изобщо не бяха изплашени. Не смятаха, че са вложили всичките си сили. Бяха готови да продължат.

Къде беше Хесер?!

Ударих едновременно и по двамата. Без значение, че Денис бе „свой“ — сега не беше време за изясняване дали е предател, или се намира под влиянието на нечие заклинание.

Към патрулните замина поредица от дребни заклинания, чието основно достойнство беше в разнообразието им. Класиката на бойната магия, огненото кълбо; старото като света Тройно острие — съсичащо с еднаква лекота хора и дървета; „бялото копие“ — поток от топлинна енергия; „опиумът“ — макар че „Морфей“ не беше сработил; и „рендето“, което държах заради неговата нестандартност. Обикновено не очакват атаки с битова магия, а след като „рендето“ мине по кожата, на врага не му е до вълшебства.

Сметката ми беше проста — комплектът от разнородни атаки щеше да претовари защитата на патрулните и да отвлече вниманието им, което щеше да ни даде време за нормална атака. Малцина от Различните, които не са Висши, са способни да атакуват с каскада от четири-пет заклинания едновременно. Да се отбие такава атака също не е лесно...

Очаквах какво ли не. И успех — тогава противниците биха рухнали, пронизани от невидимите остриета, обхванати от пламък, спящи и със съдрана кожа... Наистина чудовищна картина! И неуспех — все пак нашите колеги не са глупаци, със сигурност имат и Щита на

мага, и някакъв защитен амулет, готов да изгради „кристално кълбо“ или Сфера на отрицание.

Честно казано, обикновено така става в битките. Първите атаки угасват в Щитовете. После енергията на защитните заклинания свършва и противникът... обикновено противникът се предава.

Но това, което се случи, дори не можех да си го представя! Всички заклинания попаднаха в целта си. Видях как се пръсна якето на Денис, в когото се бяха врязали трите невидими остриета. Как се запали палтото на Тъмния, пробито от „бялото копие“, и той се олюля от удара. Как двамата бяха обхванати от пламък и как ги облиза „рендето“.

И нищо!

Денис започна да отърсва от лицето си огъня (добрите огнени кълба прилепват към кожата като напалм), примесен с кръв. Той сякаш не забелязваше раните си. А Тъмният започна да плещи някакво свое заклинание.

Подведе ме логиката. Това, което виждах, можеше да става само в един-единствен случай — ако и Денис, и Тъмният маг вече бяха мъртви. Превърнати във вампири или вдигнати от мъртвите. Тогава не би им пукало от огъня и раните.

И аз впрегнах всичките сили, които ми бяха достъпни, в „сивия молебен“, най-простото, надеждно и безотказно заклинание срещу всичко неживо. Единственото, от което зависеше дали ще се задейства „сивият молебен“, беше силата на заклинанието.

Ударих ги така, че бих развъплътил всички вампири на десет-двайсет километра по посоката на заклинанието. Така силно бях удрял само веднъж, много отдавна, в Саратов, за да унищожа своя приятел-враг Костя... Не, честно казано, там ударих още по-силно, бяха ме заредили със Сила и Хесер, и Завулон; изглежда, онзи път наистина бях развъплътил няколко напълно подчиняващи се на закона вампири.

Но тогава бях доста по-неопитен. Сега не плиснах „сивия молебен“ във всички посоки, а го стиснах в сноп, насочен към патрулните, и леко го вдигнах нагоре — така че да мине над земята и да отиде нагоре, в небето.

Ако някой от вампирите в момента прелиташе оттам със самолет — не отговарям...

Когато използваш „сивия молебен“, светът сякаш се обезцветява — Сумракът надниква в нашата реалност. Неживите не понасят това, както веднъж ми разказаха — всички те съществуват за сметка на разликата между магическите потенциали на нашия свят и Сумрака.

Ето че и сега светът се обезцвети като стара кинолента, сива вълна лизна патрулните. Те, изглежда, забелязаха това — спогледаха се. Но не си и помислиха да се разпаднат на прах. Стояха окървавени, пробити, обхванати от огън. Не можеше да са живи. Но не можеше да са и мъртви.

Какво бяха тогава?!

И в този момент Светлана извърши своята грешка. Напълно разбираема грешка. Както казваше Шерлок Холмс: „Отхвърлете невъзможното — и най-невероятното ще се окаже истина“. Тя беше видяла същото като мен. И беше стигнала до логичния извод, че патрулните са живи, но се намират под въздействието на Доминантата, заклинание за безусловно подчинение. Затова и бяха убили Инквизитора. Затова и нападаха нас. Затова и не обръщаха внимание на раните и болката.

Светлана им направи три заклинания подред, при това заклинания, които не бяха подготвени предварително. „Реморализация“ — патрулните бяха длъжни да се освободят от всяка наложена им парадигма на поведение и да се върнат към базовия си морал. „Бариера на волята“ — ако ги управляваха директно, като марионетки, връзката би трябвало да се прекъсне. И „сферата на спокойствието“ — надеждна защита на разума.

Ако патрулните се подчиняваха на някакъв могъщ Различен, сега щяха да дойдат на себе си. Но те се засмяха! Най-обидното беше, че разбраха тактиката на Светлана и тя само ги развесели! Стояха, окървавени, със запалени дрехи, и се смееха, при това искрено, даже с някаква доброжелателност, като възрастни, оценяващи усилията на деца, които рецитират стихчета и танцуват на забава в детската градина.

И в този миг ме хвана страх. Изглежда, ние, Висшите, изобщо не плашихме тези момчета.

В следващия миг те започнаха да ни притискат. Не взеха много да умуват — използваха Пресата, натискаха с чиста Сила. Като познавах Светлана, бях уверен, че Щитът ѝ е зареден добросъвестно,

но той издържа три секунди, не повече. За това време тя успя да вдигне нов Щит, аз влях в него всичко, което ми беше останало — но и тази защита стигна за две-три секунди.

После бяхме запратени през класната стая, през изпепелената и замразена врата — в коридора. Към много неудачно разположения радиатор под прозореца. Добре, че не беше стар ръбест чугун, но и съвременният дуралуминий не се оказа мек. От удара ми секна дъхът и за миг ми притъмня пред очите. След секунда дойдох на себе си и улових погледа на Светлана. Тя отдавна не ме беше гледала така — объркано и жално.

— Извинявай — прошепна тя. — Нещо не изчислих... Патрулните вървяха към нас, временно оставили Надя във „фрийза“. Вървяха, без да бързат, но и без да се бавят. Огънят по тях беше угаснал, Тъмният маг в движение тръскаше от палтото си парцали от сажди.

— Денис... — казах аз, изправяйки се с усилие. — Денис, опомни се. Аз съм Антон Городецки. Ние работим в един и същ Патрул. Ние... сме приятели.

— Какви ти приятели, виждали сме се само два-три пъти — отговори Денис с усмивка.

И това отново беше толкова ненормално, толкова диво, че ми се прииска да закрепця. Той се държеше както обикновено!

Отстъпих, притиснах се към стената и опрях гръб във вертикалната тръба на отоплението. Посегнах към онези резерви на Силата, които, след като бях станал Висш, бях свикнал да смятам за неизчерпаеми. Уви! Всичко беше напълно изразходвано. След минута-две Силата отново щеше да потече към мен, но аз не разполагах с тези минути.

Патрулните пак се хванаха за ръце. Беше ли им необходимо това, или просто улесняваше магията?

В отчаянието си се протегнах, опитвах се да почерпя сила от Надкините съученици, но те бяха изпаднали в магически сън, а в такова състояние хората са лоши донори. Наблизо беше Надя — на практика неизчерпаем източник на Сила, но тя беше запечатана с „фрийза“.

— Дръж... — прошепна Светлана и аз поех изпратената от нея концентрирана енергия. Съвсем малка. Жалка. Достойна за Различен

от седмо равнище, а не за Висша Светла вълшебница. Светлана се усмихна безпомощно, сякаш ми се извиняваше.

Горещата тръба на централното отопление ме пареше болезнено от глезените до плешките. Дебела, здрава тръба.

Обърнах се и с последната капка Сила, която ми вля Светлана, разсякох тръбата при пода и тавана. Изтръгнах я — две струи гореща вода плиснаха надолу и нагоре от прорезите, обляха ме и ми оставаше само да се радвам, че в училищата са забранени системите за парно отопление.

Замахнах с тази триметрова тръба през коридора и цапардосах Светлия маг Денис по шията. Нещо изхрущя, той издаде сподавен стон и главата му се наклони под такъв ъгъл, какъвто не е възможен при живите — независимо дали са хора, или Различни.

Но Денис не възнамеряваше да умира. Той започна да се мята из коридора, хванал главата си с две ръце, и сякаш се опитваше да я изправи. Сякаш черепът му беше изскочил от някаква панта на гръбнака и просто можеше да се вмъкне обратно...

Тъмният все пак нанесе удара си, но неточно. Горещата вода, пръскаща от отворите на тръбата, моментално застина в леден сталактит и леден сталагмит. Но нямаше време да им се любувам — ръгнах Тъмния в корема, напънах с яростен рев, бутнах го и го залепих за стената на коридора. Тръбата се плъзна по корема на Тъмния и влезе в дупката, оставена от „бялото копие“. Даже чух звука, с който тя се удари в стената...

Настъпи кратка нелепа пауза — зад гърба ми хрущеше лед, Светлана неуверено се опитваше да се изправи; Светлият Денис обикаляше из коридора и се мъчеше да си намести главата; Тъмният ме гледеше опулен, нанизан на тръбата като бръмбар на карфица.

После нещата отново тръгнаха на зле.

Светлана падна — явно се беше ударила зле. Тъмният хвана тръбата и започна да върви към мен, местейки ръцете си и избутвайки тръбата през себе си. А главата на Денис с хрущене си застана на мястото. Хвърлих му кос поглед — Светлият патрулен ме гледаше много лошо. Обидено.

— Света, бягай! — извиках, но знаех, че никъде няма да избяга, след като дори не може да се надигне. Бих извикал: „Скачай през

прозореца!“ , но това твърде много напомняше за неудачния опит на Надя да избяга...

— Свършено е с теб! — каза Денис. Гласът му беше променил тоналността си — изглежда, моят удар беше увредил гласните му струни. — Ще те изкормя...

Това явно не беше в преносен смисъл. Аз самият бих могъл да измисля две-три заклинания, водещи до този неприятен ефект.

Но в тази секунда всичко отново се промени. Някъде от пустотата, от мрака и светлите петна, се изтръгна стремителна сянка. Не можех да различа нито лицето, нито дори фигурата — с такава скорост се движеше вампирът. Видях само тъмната аура на нещо неживо.

Вампирът отново пречупи врата на Денис — именно го пречупи, чух онова зловещо хрущене, което е невъзможно да се забрави. И го запрати през целия коридор — Светлият се запремята презглава към стълбището. В следващия миг изтръгнаха от ръцете ми тръбата, тя се омота два пъти около Тъмния и го прониза още веднъж. Тъмният закрещя, по-скоро от възмущение, отколкото от болка — и полетя подир Денис.

Очаквах, че полуделите патрулни ще нападнат отново. Но не стана така! Денис помогна на Тъмния да се изправи и двамата изчезнаха надолу по стълбите.

Пристъпих към Светлана и седнах до нея на пода. И ръцете ми, и краката ми се тресяха. По-скоро психологическа реакция — лишен от Сила, се чувствах гол.

Вампирът вече го нямаше.

— Ето — каза Светлана и облиза устните си. — А ти се боеше. Тя не преследваше теб... или Надя... Тя ни защитаваше.

— Тя? — уточних аз. — Ти видя ли я?

— Не. Но такава е емоционалността. Чисто женска. Не намираш ли?

Хванах я за ръката.

— Как си?

— Няма да ми попречи малко магия — каза Светлана. — За предпочитане в близките две-три минути.

— Какво ти е?

— Реброто ми е счупено — усмихна се тя. — И то много неудачно. Проби ми сърцето.

— Мамка му... — процедих аз, докато пълзах към класната стая. — Мамка му... ей сега... само не прави глупости!

— Две минути. Обещавам — промълви едва чуто Светлана.

Успях да допълзя до прикованата във „фрийза“ Надя. А после се изправих и поднесох устни към челото на дъщеря си.

Иначе „фрийзът“ щеше да се разсее вечерта. А от целувката се получи мигновено.

Наложи ми се да увисна на Надка с цялото си тяло, за да не скочи през прозореца. За нея не се беше случило нищо — скок към прозореца и изведнъж мокрият ѝ, смачкан, диво изглеждащ баща се появява от нищото и едва не я събаря на пода.

— Надка... майка ти е в коридора, по-бързо! — изревах аз и паднах на най-близкия свободен стол. До мен блажено похъркваше девойка с външността на пълна отличничка. На мен също ми се искаше да се изключи и да заспя, сякаш целият адреналин в кръвта ми се беше превърнал във валериан.

А Надя вече беше в коридора. Усетих как там изригва Сила — Надя направи нещо сама, после вля енергия в Светлана. Всичко абсолютно беззвучно, без сълзи и оплаквания. Момичета ми са бойки!

После почувствах такъв прилив на енергия, сякаш бях изпил на екс цял кафеник. Скочих и извиках:

— Благодаря, дъще!

Огледах се. Да, полесражението беше впечатляващо. Особено отнесената от огъня и леда врата. На групата за почистване щеше да ѝ се наложи да поработи... Само че къде беше тя? И къде беше шефът?

— Хесер, призовавам те! — извиках древната като Сумрака формула. — Хесер, призовавам те! Хесер...

— Стига си викал — разнесе се глас до самото ми ухо. Пресветлият Хесер, познат и като Джору сополивия, и като Борис Игнatieвич, и като Бейл Глайхгевихт (това не беше широко известно, аз го научих случайно, по време на една задушевна вечеря с еврейски боен маг), и като Богорис Пресианович^[1] (което пък узнах по съвсем удивителен начин и пазех в тайна), изобщо — пресветлият Хесер, Висш маг и маг извън категория, Светъл Различен, победител на демони и Син на Небето, герой на Тибет и Монголия, главен персонаж

в народния епос Хесериада, почитан от калмиките и удостоен с огромен конен паметник в Бурятия, ръководител на Нощния патрул на Москва, а следователно и на цяла Русия, стоеше зад гърба ми.

По-точно — не стоеше, а се отлепваше от пода и тавана, придобивайки човешка фигура, събирайки се в едно цяло като течния робот терминатор от популярните филми. Няколко секунди наблюдавах сащисано този процес. Част от Хесер, изглежда, дори беше прозрачна, разляла се по стъклото.

— Отдавна ли сте тук, шефе? — попитах аз. Погледнах ръцете си — трепереха.

— Достатъчно отдавна — отговори уклончиво шефът.

В този момент въздухът до него потъмня, започна да искри и се сгъсти във фигура с тъмни дрехи.

— Това е невъзможно — казах аз, втренчен в посетителя. Кой знае защо, появата му окончателно ме изкара от равновесие. — Мога да измисля два... дори три начина как някой може да се скрие като шефа...

— Те са поне шест — отговори Хесер. — И не е скриване, а замаскирване...

— Но да се стаиш в Сумрака... — продължих аз, без да реагирам на думите на шефа. — Това е невъзможно. Аз тук се биех, както вероятно сте забелязали. Гледах през Сумрака. През всички слоеве. И сега продължавам да гледам. Вас ви нямаше.

— Портал? — предложи ми отговор Завулон.

Поклатих глава. Завулон въздъхна. Погледът му бързо и твърдо обходи класната стая, след което той въздъхна отново и приседна на чина, небрежно отмествайки с лакът девойката отличничка.

— Добре, ще подсказва. Бях между слоевете на Сумрака. Там не можеш да виждаш. Няма да те уча на това, не се надявай.

— А... — казах аз, сякаш методът, по който се бе крил Завулон, сега беше най-важен от всичко — включително и от причината, поради която Великият Тъмен изобщо се беше крил. — Разбрах. Ще помисля в свободното си време.

В този момент в класната стая се върна Надя, съпроводена от Светлана. Дъщеря ми изглеждаше развълнувана, но Светлана изобщо не правеше впечатление на жена, участвала в смъртоносен бой, загубила и умираща допреди малко.

— Хесер — каза тя. — Завулон. Защо ли не съм учудена?

— Защото си ни усещала? — поинтересува се Завулон. Прекара пръст по чина, облиза го и кимна замислено, сякаш бе дегустирал рядко вино.

— Защото ви познавам — каза Светлана, гледайки в Хесер. Погледът ѝ не беше дружелюбен. Не подобаваше на Светла лечителка. Хесер нервно тръсна глава.

— Светлана, всичко е много, много сериозно. В такава ситуация е много по-важно да се наблюдава и да се получава информация, отколкото да се устройва магически Армагедон...

Изведнъж започнах да треперя от нерви.

— Само ако си използвал Надя като стръв... — прошепнах на Хесер.

— Стоп! — изрева шефът. — Опомни се, Городецки! И си помисли три пъти, преди да изричаш такова обвинение!

Той вдигна ръце, за да ми покаже дланите си и свали защитата си. Сега виждах всичките заклинания, „окачени“ на пръстите му.

Преглътнах. Шест от заклинанията бяха известни ми бойни заклинания, макар и с някои особености... крайно интересни. Четири други бяха окачени явно набързо. Три портала — настроени за мен, Светлана и Надя. И Саркофаг на времето.

Ако се съдеше по това, Хесер е бил готов да ни евакуира и да се отпрати на вечно заточение заедно с нападателите.

— Простете, Хесер — казах.

— Ти да не смяташ, че заплахата за дъщеря ви, с която не могат да се справят майка ѝ и баща ѝ — Висши различни — е дребна работа? — попита Хесер. — Сериозно ли смяташ, че бих могъл да убия... — той се запъна за миг — ... предателите, ако вие двамата не сте успели? При вашия абсолютен синхрон?

— Ние наблюдавахме — каза дружелюбно Завулон. Внезапно се усмихна, ослепително и белозъбо, като холивудски актьор. При актьор или изобщо при всеки обикновен човек всичко би било ясно — извадил е истинските си зъби и е сложил изкуствени.

Но Завулон, разбира се, просто си ги беше създал. Чудно защо изведнъж се беше загрижил за външността си. Преди зъбите му бяха най-обикновени.

— Това го разбрах — озъбих се аз.

— Бяхме готови да се намесим — продължи Завулон. — И двамата. Повярвай, Антоне, не обичам, когато вредят на моите сътрудници... и ги превръщат в марионетки!

— Как изобщо е възможно да се случи това... — започнах аз.

— Господа и другари — каза изведнъж Хесер, — екипите за почистване и експертите на Инквизицията пристигнаха. На присъстващите им е останал още трийсет и пет минути сън, през това време ще им бъдат сложени лъжливи спомени и територията ще бъде почиствена. Предлагам да ме последвате...

— В моя офис — намеси се Завулон с усмивка. — Там ще обсъдим ситуацията. Неудобно ми е, драги Хесер, през цялото време да идвам при вас и да нямам възможност да проявя гостоприемство.

— Знаеш какво трябва да направиш — отговори Хесер без ентузиазъм.

— Нямам власт над вас — отново се усмихна Завулон и разпери ръце. — Каня ви на гости без зъл умисъл, гарантирам вашата защита и безопасност, свободен вход и изход, физическа и духовна неприкосновеност.

Той вдигна дланта си и над нея закръжи късче концентриран мрак.

— Добре — казах аз. — Така... трийсет и пет минути... — Погледнах си часовника. — Надя, ти ще останеш. Имате физическо и хор.

— Татко! — възкликна тя с негодувание. — Татко, стига, ти се шегуваш!

— Училището не е шега — казах аз, крадешком поглеждайки присъстващите.

Завулон искрено се забавляваше. Светлана едва забележимо се усмихваше. Надя... Надя кипеше. Хесер беше сериозен, само ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Ти си напълно прав, Антоне — каза шефът. — Но... ние трябва да изслушаме разказа на дъщеря ти, така че я освобождавам от уроци.

— Благодаря, чичо Хесер! — каза Надя, зарадвана, и ми направи физиономия.

Завулон стана и се протегна. Задържа плъзгащата се настрани отличничка, до която седеше, и каза:

— Много мило момиче... Ако свали очилата и си направи хубава прическа. Как се казва тя, Надя?

— Казва се Я-се-разкарай! — отвърна възмутено Надя.

— Завулон, момичето е на четиринайсет години — отбеляза Светлана.

— Ами тогава оплачете се от мен на Астахов^[2] — изкикоти се Завулон. — За моята възраст каквото е четиринайсет, това е и деветдесет и четири — все нищо... Не се бой, не се бой, не възнамерявам да съблазнявам тази ученичка. Такива, ако се наложи, си дават задничето за петарка.

Не можех да повярвам, че Завулон изведнъж са го налегнали грижи по половия въпрос и се е заел да разсъждава на глас за сексапилността на съученичката на Надя. Значи се правеше на ударен. Или провокираше някого, или се опитваше да отвлече вниманието ни от нещо. Уви, в момента не можех да разбера точно какво е.

— Заповядайте. — Завулон махна с ръка, отваряйки портал. Той беше префърцунен — отваряше се след движението на ръката му и приличаше на тъмносребристо огледало с проблясващи в дълбините му искри.

— Страстта ти към евтините ефекти ще те погуби — промърмори Хесер, докато пристъпваше пръв през портала.

— Де да бяха евтини! — въздъхна Завулон, подканвайки и нас с жест. — Де да бяха...

Хванах дъщеря си за ръката и пристъпих в тъмното огледало.

Преди офисът на Дневния патрул се намираше на „Тверска“, недалеч от Кремъл. Както се шегуваха в нашия Патрул — „подхранват се с негативна енергия“.

Не мисля, че негативната енергия в центъра на Москва е намаляла, но преди две-три години Тъмните се пренесоха в Москва Сити, като купиха три етажа в един от офисните небостъргачи. Разбира се, не бях ходил в нито един от двата офиса на Тъмните. Предполагам, че дори Хесер не е бил там във физическото си тяло. Във всеки случай, когато се озовахме в седалището на московските Тъмни, Хесер започна да се озърта объркан.

Дневният патрул се разполагаше в огромна светла зала с ниски до гърдите преградки. В клетките на този лабиринт седяха зад офисни си маси млади магьосници и възрастни вещици, мрачни вампири и глуповати върколаци, бойни магове и лечители.

— Обаче — рече Хесер, — Завулон, ти наистина вървиш в крак с времето. Може би дори го изпреварваш с някоя и друга крачка.

— Не бива в двайсет и първи век да се държиш като в петнайсети — каза появилият се след нас Завулон. — Или като в двайсети. Ако искаш, ще те свържа със собственика на сградата...

Никой от тъмните не реагира на появата ни — изглежда, бяха предупредени. Е, хвърляха ни по някой поглед, разбира се. По-нахалните се опитваха да гледат през Сумрака. Но като цяло в помещението цареше бодрата работна атмосфера, характерна за някакво издателство или кантора за производство на рога и копита^[3].

— Мен напълно ме устройва нашата сграда — каза Хесер.

— Разбира се, забележителна подземна тъмница, складове, архив... всичко както си трябва... както се полага за Светли — промърмори Завулон. Той продължаваше да е някак превъзбуден. — Заповядайте в заседателната зала. Както виждате, при нас преобладава концепцията оупън спейс, открито пространство. По-добре сплотява колектива и спомага за дружеското съревнование в работата. Но сега трябва да поговорим насаме...

Естествено, не очаквах, че в офиса на Дневния патрул варят билки в човешки черепи и разрязват девственици върху маси от черен мрамор. При нас също не ходят с благи лица и не разговарят със сладникав тон на високоморални теми. Но пък така... толкова делово! Какво му бе скимнало на Завулон?

Заседателната зала беше прекрасна и в някаква степен ме примири със съвременния минималистичен интериор на Тъмните. Строго помещение със стени от черно-сиво тропическо дърво. Огромна стена-прозорец с изглед към Москва река, прикрит с тежки пердета от червено кадифе. Маса на поне сто години, покрита с избеляло от времето зелено сукно. Столовете — също старинни.

— Взел си ги от Кремъл — каза Хесер и без да пита, седна начело на масата.

— Разбира се — призна Завулон, настанявайки се срещу него.

Нашето семейство някак от само себе си се оказа между тях. Аз седнах по-близо до Завулон, Светлана — до Хесер, Надя се настани между нас.

— Разказвай, Антоне — помоли Хесер.

Аз въздъгнах.

— Мога ли да разчитам, че ще бъдете откровени? И двамата?

— Да — незабавно отвърна Завулон. — Можеш. Ще кажа всичко, което знам за случващото се.

Хесер се намръщи, но кимна.

— На закуска Надя ми каза, че я охраняват трима. От двата Патрула и Инквизицията, при това с жена ми не бяхме забелязали Инквизитора — казах аз. — А Светлана, когато изпращала Надя до училището, забелязала двама Тъмни и Светъл.

— Ти реши, че това е онази вампирка — каза Хесер.

— Да, така решихме — кимна Света. — И бяхме прави... поне в това.

— По-нататък всичко е просто — продължих аз. — Хукнахме към училището...

— Защо не отворихте портал? — попита Завулон.

— Порталите на територията на училището са блокирани — каза навъсено Хесер. — Оттам — може; дотам — не. Свалих защитата лично за нас с теб, Завулон.

— А защо не тичахте през Сумрака? — продължи да разпитва Завулон. — Щяхте да спестите време.

— Входът в Сумрака също е затворен — казах аз. — Щяхме да дотичаме най-много до оградата на училището. Това е... все едно да пуснем сирена, че идваме.

— Разумно — одобри Завулон.

— В двора лежеше убитият Инквизитор. Помислихме, че вампирката го е направила...

— По какъв начин вампир би могъл да нанесе такива рани... — промърмори Завулон. За щастие това не беше въпрос. Навярно беше решил да припише глупостта ни на родителската паника.

— Изтичахме в училището, видяхме ранения охранител, спящите деца... Хукнахме нагоре.

— По-нататък няма нужда, там вече всичко видяхме — каза любезно Завулон.

Ама че негодници! Цялата ни отчаяна битка бе станала пред очите им.

— Надя, какво си спомняш ти? — попита Хесер.

Надя въздъхна.

— Почти нищо. Бяхме в час. После... в двора стана изригване на Сила. Много мощно. Аз даже реших да се скрия в „сфера на невнимание“ и да отида да погледна... Е, мамо, какво толкова? Ситуацията беше особена...

— Продължавай — каза Хесер.

— И в този момент през Сумрака мина... — Надя се замисли за миг... — Вълна. Нещо се приближаваше. Не го виждах, само чувствах опасността. Вдигнах „сферата“, скочих, хвърлих се към прозореца. Помислих си, че трябва да скоча, да левитирам... И това е. След миг татко ме събуди и извика, че мама се нуждае от помощ.

— Ние просто се къпем в информация! — каза Завулон радостно. — Трябва да се отбележи. Нали никой няма нищо против да прием по кафе? Цигари? Може би коняк?

За няколко секунди настана тишина. После Хесер попита:

— Завулон, когато те повиках, нали не си злоупотребявал с някакви средства за разширяване на съзнанието?

— Какво? — възмути се Завулон.

— Да не си пиел уиски на дегустация в Лондон? Или си гълтал таблетки на купон в Тайланд? Да не си смъркал кокаин в Лас Вегас?

— Работех над документи — каза обидено Тъмният. — Куп бюрократични глупости. Просто бях щастлив да се измъкна от тази досадна канцеларщина... Извинявай, Хесер, но ти ме обиждаш!

Началниците на Нощния и Дневния патрул се пронизваха с поглед. И двамата премълчаваха нещо. И двамата хитруваха. И двамата се правеха на ударени — само че всеки по своя маниер. Общо взето, както винаги.

— А сега искам да чуя какво ще кажете вие — обадох се аз. — И ако ми се стори, че някой от двамата... премълчава нещо, взимам жена си и дъщеря си и се разкарваме оттук.

— Къде? — поинтересува се Завулон.

Усмихнах му се широко.

— Там, където никой няма да ни намери — каза студено Светлана. — Достатъчно, Велики. Вие дълго време си играхте с нас на тъмно... и двамата. Сега играйте на светло — или сами ще си разрешаваме проблемите.

— Какво се случи с охраната? — попитах аз. — Коя е тази вампирка и защо ни се притече на помощ? Защо вие, Великите и мъдрите, се бояхте да се покажете?

Хесер и Завулон се спогледаха.

— Давай ти — каза Хесер. — На теб ти се получава по-лесно да казваш истината.

Завулон кимна. За миг задържа поглед върху Надя — сякаш се чудеше дали трябва да говори пред нея. Но не я накара да напусне.

— Имаме криза, Антоне. Най-сериозната криза за последните две... Най-сериозната криза, която си спомням, а аз помня много.

— По-сериозна от Тигъра? — попитах недоверчиво.

— Преди час всички пророци и всички Висши предсказатели направиха едно и също предсказание — рече Завулон.

— Чии пророци и чии предсказатели? — рязко попитах аз. — Тъмните?

— Тъмните. Светлите. Каква разлика има? — усмихна се иронично Завулон.

— Точно когато повиках за помощ... — разбрах аз.

— Не. Малко по-рано. Точно когато около училището, в което учи Абсолютната, е започнал боят.

— Ясно — кимнах аз. Значи в момента на моя зов за помощ Светлите вече са се опитвали да се ориентират в предсказанието. А също и Тъмните. И навярно оперативните щабове са работели самостоятелно, а Хесер и Завулон са обсъждали случващото се насаме... макар че не, Хесер нали попита Завулон къде е бил... — Каква е зоната на пророчеството? Москва? Областта? — Изведнъж ме жегна неприятно предчувствие. — Русия?

— Ти не слушаш внимателно — намеси се в разговора Хесер. — Неведнъж съм ти казвал — остави в миналото човешката география...

— Всички Различни, Антоне — каза Завулон. — Всички Различни пророци и всички Висши Различни предсказатели. Всички по света. Добре, че не са много.

Облизах пресъхналите си устни. Всеки от нас има способността да предсказва. В най-груб вид — „разчитането на вероятности“, когато дори слаб Различен (понякога неиницииран) знае къде на пътя ще има задръстване или на кой самолет не бива да се качва.

За Висшите Различни — включително и за мен — е възможно съзнателно да се предвиди вероятността за едно или друго събитие. Само че е много важно предварително да се разбере кои събития изобщо има вероятност да се случат...

Предсказателите виждат бъдещето постоянно. Дори несъзнателно. Техният свят е клокочета каша от вероятностите в човешката история. В тази каша Украйна воюва с Русия за Крим, президентът Обама приема исляма, римският папа извършва ка-минг-аут_, в Нидерландия законодателно разрешават канибализма за лечебни цели. И редица доста по-невероятни събития, които също са реалност за предсказателите.

Единственото, което не виждат предсказателите — това е съдбата на Различните. Всички ние, които влизаме в Сумрака, сме скрити за тях. Нашият живот, нашите постъпки не се четат така лесно.

Нас ни виждат пророците. Те изобщо виждат всичко. За щастие невинаги и обикновено не целенасочено. Пророкът не може да бъде молен да види „нещо“ — той самият (е, или Сумракът вместо него) решава какво ще види и как ще го съобщи на света.

— Какво е предречено? — попитах аз, даже без да се учудвам на тази старомодно превзета фраза, изтръгнала се от устните ми. Сега беше уместна.

— Пролятото не е напразно, изгореното не е без полза. Дойде първият срок. Двама ще се изправят в плът и ще отворят вратите. — Завулон внезапно млъкна. Погледна ме и в погледа му, в погледа на отдавнашния, безмилостен, неизтребим враг ясно прочетох... е, добре, не жалост. Съчувствие. Но някакво унило, насочено и към него самия. Така би гледала първата цигулка към втория тромбон от оркестъра на борда на „Титаник“.

— Три жертви, при четвъртия опит... — каза сухо Хесер, като ни гледаше.

— Пет дни остават на Различните — каза Завулон.

Почувствах как Светлана прегръща дъщеря ни и я притисна към себе си. Аз самият не помръднах.

В последните години някак бях престанал да обичам красивите жестове. Както и красивите думи. А пророчествата — те винаги са излишно красиви.

— Шест дни остават на хората — каза Хесер.

— За онези, които застанат на пътя — не остава нищо — добави Завулон.

И изведнъж се усмихна с ослепителната си усмивка.

— Шестият патрул е мъртъв — продължи Хесер. — Петата сила е изчезнала. Четвъртата не е успяла.

— Третата сила не вярва, втората сила се бои, първата сила е уморена — приключи Завулон.

За няколко секунди настана тишина. После Надя попита:

— Вие репетирахте ли го?

— Какво? — попита Хесер, сякаш не беше чул.

— Така синхронно ви се получи. Единият приключва, другият започва.

— Това е пророчеството, момиче — каза Хесер. — Пророчеството, което току-що огласиха всички пророци на Земята. Предполагам, че ви заплашва смърт. Теб, баща ти и майка ти. Вие сте тези трима, за които са дошли двама.

— Разбрах — каза Надя. — Всичко е почти в прав текст... като за пророчество. Идват да убият семейството ни. След пет дни ще умрат Различните. След още ден ще умрат всички хора. Това от деня на пророчеството ли се брои, или от нашата смърт?

— Засега не сме успели да разберем точно — каза Завулон с извинителен тон. — Възможно е броенето вече да е започнало, възможно е да е прекъснато, когато си оцеляла. Всички пророчества са преднамерено мъгляви...

— И затова ти, веднага щом прозвуча нашия зов за помощ, се яви да наблюдаваш, вместо да помагаш — каза Светлана с леден тон. — Чудесно. Хесер, нали вече знаеш какво мнение имам за теб?

Хесер се размърда в удобния широк стол. Изглеждаше, сякаш му се искаше едновременно да започне да се извинява и да изръмжи нещо рязко.

— Света, престани — помолих я аз. — Добре, Хесер, Завулон, ние ви чухме. Признавам обосноваността на вашата предпазливост. Ние всички ще умрем, разбрах. Сега бих искал да узная какво

разбрахте, докато наблюдавахте случващото се, каква помощ сте готови да ни окажете и има ли в архивите на Патрулите и Инквизицията някакви материали по темата?

Хесер погледна Завулон. Завулон погледна Хесер.

— Мамка ти... — внезапно изпсува Завулон, което беше напълно нехарактерно за него. — Ти си го нагласил, сигурен съм...

— Не ругай — каза Хесер.

Завулон бръкна под масата и когато извади ръката си, тя вече не беше празна. В дланта му имаше стара, потъмняла, окадена лула, изсечена или от камък, или от отдавна вкаменено дърво.

— Давай, Тъмни — каза Хесер.

Завулон безмълвно му подаде лулата.

— Може би ще кажеш какво именно е пушил Мерлин от нея? — попита Хесер, явно наслаждавайки се на тържествения момент. — Тогава в Европа не е имало тютюн.

— Ще ти стане противно да я държиш в ръцете си, ако ти кажа какво именно е пушил — промърмори Завулон.

Хесер се усмихна и прибра лулата в джоба на сакото си.

— Значи всичко това беше лъжа? — попита Светлана с напрегнат глас.

— Не — отговори Хесер. — Самата истина. Но аз все пак рискувах да се обзаложа, че нито Антон, нито вие с Надя ще се паникьосате. Лулата на Мерлин е твърде желан трофей. Дори и на притежателя ѝ да му остават само пет дни.

[1] *Богорис Пресианович* — без съмнение се има предвид българският княз Борис I (852–889), син на хан Пресиан (836–852). Като *Богорис* е познат във византийските хроники. — Бел. NomaD. ↑

[2] Павел Астахов — руски политик, отговарящ за правата на децата в Руската федерация. — Бел.прев. ↑

[3] Препратка към „кантората“, основана от Остап Бендер в „Дванайсетте стола“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Най-лошо от всичко беше, че нито Хесер, нито Завулон бяха забелязали нещо особено в Различните предатели. Това си бяха именно те — Светлият маг Денис и Тъмният маг Алексей. Във всеки случай аурите им си бяха останали същите. И дори равнището на Силата им — погледнато отстрани — не се беше изменило. Трето при Денис, четвърто при Алексей. Но те оперираха с такива енергии, че Великите бяха предпочели да избегнат боя.

— Аз бих ги определил като Висши — каза Хесер. — Но не по аура, а по силата на заклинанията.

— И самите заклинания са напълно необичайни — добави Завулон. — Нито веднъж не съм се сблъсквал с нещо подобно.

— Може би са се маскирали? — предположи Светлана. Хесер я погледна тежко и недоволно.

— Може би. Само че, виждаш ли, Света... Ти не можеш да се маскираш от мен. Както и аз от теб. Виж, Наденка — ще успее. Маскирането е възможно само при по-силен Различен.

— Те също ли са „нулеви“? — попита Надя. — Като мен?

— А ти какво почувства? — поинтересува се Хесер.

— Аз изобщо не разбрах кой е — призна Надя. — Само приближаваща се Сила... и усещане за опасност. Като цунами.

— Приличаше ли на Тигъра? — попита изведнъж Завулон.

Надя енергично поклати глава.

— Не! Тигъра почти не се виждаше. Само... някакво набръчкване... — Тя размърда пръсти във въздуха. — Ако се вгледаш.

Голям проблем са тези описания на неописуемото. Надя беше на три години, когато ме слиса с думите: „Вторият слой на Сумрака е солен!“.

— Значи не е Сумракът — каза Завулон. — Е, най-вероятно.

— Нас иска да ни убие неизвестно какво и неизвестно защо — казах аз. — Забележително. И най-великите магове на Русия не могат да разберат нищо. А вампирът?

— Вампирката — уточни Хесер. — Уви, Антоне. Това беше висша вампирка в атакуваща фаза. Да се опиташ да я разгледаш, е все едно да преброиш маховете на крилете на колибри, увиснало над цветна пъпка.

Завулон се обърна смаяно към Хесер. Извади от джоба на сакото си цигара (вече запалена), дръпна си, след което каза:

— Враже мой. Днес е удивителен ден. Никога ли не си се замислял да започнеш да пишеш стихове?

— Какво имаш предвид? — изненада се Хесер. — Дребните колибри правят по сто замаха с крилете в секунда, което надвишава физиологичните възможности на човешкото зрение. Вампирът в атакуваща фаза достига скорост до сто и петдесет — сто и осемдесет километра в час, което на къси разстояния го прави невидим. Мисля, че описах ситуацията много ясно и адекватно.

— А... — каза Завулон. — Разбирам. Както и да е, стори ми се... Да, Антоне, твоят шеф е прав. Това беше Висша вампирка, нямаше как да я разгледаме.

— Няма доказателства, но изхождайки от бръснача на Окам — явно е онази същата — добави Хесер.

— Коя онази същата? — поинтересува се Завулон.

— Няма значение — махна с ръка Хесер. — Тези дни имахме поредица... от инциденти. Антон тъкмо се занимаваше с тях.

— Поредица от инциденти с вампири? — Завулон повдигна вежда. — И вие не подадохте протест? Любопитно...

— Няма значение, няма значение — повтори Хесер с такъв фалшив тон, че не би му повярвало и дете. — Явно вампирката е решила да защити Антон с надеждата за снизхождение... Непременно ще те държа в течение...

Завулон се усмихна. Не се съмнявах, че сега целият Дневен патрул ще хукне да търси вампирката. Изглежда, точно това беше целта на Хесер.

— Значи всички пророци на Земята са се наговорили и предвещават края на света — казах аз. — Простете, Завулон... Края на светлината^[1] и мрака. Семейството ми е нападнато от побъркани Тъмен и Светъл, при това притежаващи такива Сили, че двамата най-висши магове в Русия са предпочели да наблюдават, вместо да се намесят. И тези побъркани предатели са прогонени от Висшата

вамписка, инцидентите с която разследвам... Просто великолепно. Какво ще ме посъветвате, Велики?

— Антоне, ти изобщо не си ми симпатичен — каза искрено Завулон. — Но дъщеря ти е много важна. Обидно е, че тя е Светла, но щом така се е получило — нека бъде Светла. Затова съм склонен да защитавам теб и семейството ти. Освен това съм уверен, че вашият живот по някакъв начин е свързан с живота на всички Различни... и с живота на всички хора, като стана въпрос. Така че... предлагам защита и покровителство между стените на Дневния патрул.

Изхъмках.

— Завулон, драги, повярвай, че и сам ще успея да осигуря безопасността на своите сътрудници — каза Хесер. — Макар че, разбира се, ще се радвам да виждам твоите вампири... във външния кордон. Изглежда, нашите побъркани сътрудници са беззащитни пред вампирите. Много странна, но интересна ситуация! Да работим!

Погледнах към Светлана. Тя едва забележимо кимна. Хванах Надя за ръката и натиснах два пъти кутрето ѝ.

— Добре, тате — каза дъщеря ми.

Около нас затрепкаха сини пращящи платнища от светлина. Масата се разпадна на части там, където те пронизваха дървото. Под краката ни започна да дими паркетът от карелска бреза. Таванът се напука.

— Престани! — изрева Завулон и скочи от мястото си.

— Пясък и махало, тате — каза внезапно Надя.

Погледнах я за миг. После реших, че съм разбрал, и отговорих:

— Утре изгрява синята луна.

Хесер се намръщи. Той продължаваше да седи спокойно и ни гледаше, но последните думи явно бяха неразбираеми за него и го изкараха от равновесие.

Пред нас се отвори тъмният отвор на портал. Ние се изправихме, аз ритнах с крак стола си — той отлетя в стената от синя светлина и се разпадна на трески.

— Извинявайте, Велики — казах. — Но предвид така създадите се обстоятелства, съм принуден да поема безопасността на семейството си в свои ръце.

Светлана пристъпи през портала първа, без да пуска ръката на дъщеря ни. След нея тръгна Надя, а последен, все още стиснал дланта

й — и аз. Ако дори за секунда пуснех ръката й, порталът щеше да ме направи на кайма.

— Нали ти казах, Тъмни! — достигна до мен гласът на шефа. — Кесията на Мерлин, бъди така добър!

За съжаление вече бях влязъл в портала, който се затвори зад гърба ми, и не чух какво отговори Завулон на Хесер.

Беше тъмно. Вдигнах свободната си ръка, размахих я във въздуха. Никакъв ефект. Тогава запалих на върха на пръстите си „светулка“ — може би най-простото заклинание.

Равномерната бяла светлина заля просторна стая. Изглежда, датчикът за движение на стената беше излязъл от строя. Все пак не бях идвал тук две години. Приблжих се към стената, щракнах ключа — имаше осветление, под високия таван светна стар уродлив полилей от извити месингови тръби и рогчета от мътно бяло стъкло. Направен някъде в средата на двайсети век.

— Каква е тази синя Луна, тате? — попита Надя.

— А какви са тези пясък и махало?

— Ами... помислих си, че ако изтропам някоя глупост, Великите ще се опитат да намерят в нея скрит смисъл и ще има по-големи шансове да не проследят портала.

— Разбрах. И реших да те подкрепя.

През това време Светлана обходи стаята. В нея нямаше нищо особено интересно. Мебелите бяха древни — югославска гарнитура от онези времена, когато Югославия все още беше голяма страна, а не куп враждуващи територии. Два дивана. Прозорец, прикрит с тежки прашни пердета. Светлана дръпна едното — зад него имаше тухлена стена. Единствената относително съвременна вещ беше плосък телевизор, впрочем — евтин и непретенциозен.

— Що за град е това?

— Нали ви разказвах. Питер.

— Точно — кимна тя. — Изобщо не чувствам околната аура.

— Постарахме се — зарадва се Надя.

Купих този апартамент в центъра на Санкт Петербург преди три години, след което дълго и потайно го маскирах. Привлече ме с това, че се намираше в стара сграда от деветнайсети век, която много пъти

беше препланирана и преправяна, бяха раздробявали просторните „господарски“ апартаменти на комунални квартири и отделни клетки. Някъде през петдесетте години се бе появил и този странен апартамент — със зазидан с тухли прозорец (така или иначе прозорецът гледаше към мрачен двор-кладенец), малка баня (чугунена вана и прилепена към нея клозетна чиния). Кухня всъщност нямаше, само нещо като просторен шкаф, в който се намираха електрическа печка и малка масичка.

По-рано тук бе живяла древна бабка, произхождаща от богато семейство търговци. Изглежда, предците ѝ бяха владеели, ако не цялата сграда, поне два-три етажа от нея. Бабката бе преживяла революцията, Гражданската война, блокадата на Ленинград, беше преподавала френски език и превела някакви книги от него, прекарала живота си в самотно девичество, при това щедро дарявайки съседските деца с вкуснотии и играчки. Животът в малката стаичка без прозорец и кухня изобщо не я беше смущавал.

А после, през шейсетте години, вече пред пенсия, тя получила разрешение и заминала за Париж, където преживяла още четвърт век, като успяла да се омъжи два пъти за французи и да се разведе с тях със скандали. Преди това прехвърлила странния си апартамент на някакъв далечен роднина. Изобщо — интересна съдба, можеш само да разпериш ръце.

Роднината се опитал да живее в апартамента, обзавел го по-съвременно, махнал тухлите, отворил гледката към тъмното дворче. След половин година не издържал и зазидал отново прозореца. След още половин година започнал да пие. После сменил апартамента — в който явно само бабката се чувствала уютно — за друг в предградията.

Новият собственик благоразумно не се опитал да живее в апартамента, а се вкопчил за тази скъпа и красива сграда и пробвал да купи съседските стаи и да ги обедини в един апартамент. Но така и не му се получило. Използвали апартамента като място за срещи, като залог, като подарък за младоженци, като склад за всякакви вехтории. Може би и за по-тъмни дела — не съм проверявал.

После го купих аз — чрез подставено лице. И в продължение на месец заличавах всички следи от апартамента в околния свят. Не, той продължаваше да влиза в градската документация, аз плащах за ток и вода (по-точно парите сами пристигаха от отворена анонимна сметка с

електронна валута). И сред вратите на стълбищната площадка си я имаше старата дървена врата, водеща към странния апартамент.

Само дето многослойните завеси на защитни и маскировъчни заклинания бяха скрили апартамента от всички — и Различни, и хора.

Светлана дори не се беше появявала тук. Не, по принцип тя одобри идеята ми — абсолютно защитено място, за което не знае дори Хесер... Всяка жена още от пещерни времена има потребност от надеждна бърлога. Но устройването на жилището довери изцяло на мен — като организатор, и на Надя — като безкраен източник на Сила.

— Телефонът работи — казах аз, след като вдигнах слушалката на стария телефон с кабел. Влязох в малката баня. — Вода... вода има... само трябва да се оттече — признах, щом видях ръждивата течност, цъцреца от крана.

— Телевизорът — гордо каза Надя. — Аз накарах татко да сложи тук телевизор. Преди това имаше стар „Хоризонт“. Ето такъв! — Тя разпери ръце. — Работеше, но дори не беше цветен!

— В клозетната чиния водата трябва да се пуска много пъти. Там е налято масло като хидроразтвор. В душа също. Храната е в шкафчето в кухнята — консерви, сухари, супи в буркани, захар, чай, кафе.

— Не ми харесва накъде биеш — каза Светлана.

— Там има и бутилка коняк и няколко бутилки вино — съобщих аз.

— Въпреки това не ми харесва.

— Света, каквото и да се е случило с тези охранители — те преследваха предимно Надка — казах аз. — Това място не е известно на никого и е максимално защитено. Мисля, че е по-надеждно от офисите на Патрулите.

— Тате, а какво има на диска? — попита Надя и вдигна компютърния харддиск от шкафчето на телевизора.

— Филми. Всичко, което обичаше преди три години. Анимационни филмчета и приказки.

— Татко! — възмути се Надя.

— Извинявай, но не се сетих да обновя видеотека — казах аз. — Иначе щях да запиша анима и фантастика.

Надя се нацупи.

— Съгласна съм, че Надя трябва да остане тук — каза Светлана замислено. — Но от къде на къде аз...

— За да не направи дъщеря ни някоя глупост — поясних. — Извинявай, Надя. Но не бих искал заради лошо предчувствие или просто от скука да излезеш оттук — и да се натъкнеш на онези двамата... Останете тук, момичета. Ще дойда за вас след ден-два. А дотогава се крийте.

Светлана кимна. Неохотно, раздражено, но се съгласяваше с моята логика.

— А ти какво ще правиш?

— Същото както обикновено — казах. — Ще намеря лошите момчета и ще защитя добрите момчета.

— Нужен ти е пророк — каза Надя.

— Да, дъще. И ние имаме такъв.

Надя кимна.

— Още повече ти е нужна огнева поддръжка — каза Светлана. — Извинявай, но... няма да се справиш сам.

— Имам идеи и по този въпрос — казах аз. — Не се притеснявайте.

— Връзка?

— Никаква — казах аз. — Всичко може да се проследи. Аз... ще намина при вас след денонощие. Ще направиш кафе, нали?

Светлана кимна. После поривисто ме прегърна. Надя изсумтя и се извърна, разглеждаше харддиска, сякаш можеше да прочете съдържанието му с поглед. Макар да не бях сигурен, че не може.

Порталът, който Надя отвори по моя молба, ме отведе обратно в стаята за преговори.

Там нищо не се беше променило — само бяха махнали разпадналия се на трески стол.

Завулон седеше и слюнчеше цигарата в устата си, Хесер старателно натъпкваше лулата на Мерлин със съдържанието от кесията на Мерлин.

— Върна се — каза Хесер, без дори да ме поглежда. — Какво пък, не мога да те осъждам. Рано или късно всеки от нас разбира, че тайното убежище е полезно нещо.

— Не сте ли се обзаложили за завръщането ми? — поинтересувах се аз.

— Не — отговори Завулон. — Бях сигурен, че ще се върнеш. Не очаквах обаче, че ще имаш достатъчно ум да скриеш семейството си.

По неговите стандарти това беше сериозен комплимент.

— Готов съм да ви изслушам нататък — казах аз и се настаних.

— Нататък няма нищо — отвърна Хесер.

— Как не? Какво се е случило с нашите момчета? А с вампирката?

— Всички аналитици вече работят — отговори Хесер. — Но засега не знаем повече от теб. Можеш да се присъединиш към тях или да работиш самостоятелно. Мога да ти дам няколко души.

— И аз съм готов да помогна — съгласи се Завулон. — Можеш да се присъединиш и към моите аналитици.

Изглежда, не се шегуваше.

— Хесер, моля за разрешение да водя самостоятелно разследване, право да привличам всеки от сътрудниците на Нощния патрул, ползване на архивите, специалните хранилища, приоритетно разглеждане на моите запитвания от учените.

— Получаваш това право — каза Хесер. Протегна ръка към Завулон и отвори дланта си.

— Какво? — попита Завулон с недоумение. — Да се заклеваме в Мрака и Светлината?

— Дай клечки.

— А... — Завулон извади от сакото си кутия кибрит. — Дръж, естет.

Хесер безмълвно запали една клечка, поддържа я малко, позволявайки на главичката ѝ да изгори, и грижливо се зае да пали лулата си.

— Ти наистина ли не искаш да знаеш какво пушиш? — попита Завулон.

— Не. Достатъчно ми е, че Мерлин го е пушил.

Завулон сви рамене.

— Тъмни, имам една молба и към теб — казах аз.

— Слушам.

— Нужна ми е кола — рекох. — Сега ще отида в училището, ще огледам следите, ще поговоря с нашите, които работят там...

Завулон извади ключовете и ми ги хвърли през масата.

— Дръж. Може да не ми я връщаш, тя вече ми омръзна.

— Благодаря — кимнах аз. — Второ: ще ми е нужно твоите аналитици и архивари да отговарят на запитванията ми.

Завулон се замисли.

— Добре. Но ще отговарят само на запитвания, свързани със случващото се.

— Разумно — съгласих се аз. — Трето...

Завулон се разсмя.

— Ти си израснал, Антоне. Преди петнайсет години не прие абсолютно нищо от мен... А сега — „искам здраве, пари и потентност — това първо...“.

— Не, само три точки — успокоих го аз. Погледнах накриво Хесер — димът от лулата беше неприятен и остър. Но Хесер си пушеше с невъзмутимо, каменно лице. — Колата, информацията... Макар че що се отнася до информацията, както разбирам, ще запазиш част от нея за себе си. И трето — трябва да поговоря с най-стария вампир.

Завулон се намръщи.

— Любопитно. Може би ще те устрои Мастърът на московските вампири? Или ръководителят на европейската организация?

— Мастър Екатерина е твърде млада — казах аз. — Тя няма и двеста, нали? Мастър Петер е по-стар, но той отдавна се е оттеглил и разправят, че не излиза от ковчега си. Нужен ми е не непременно главен, но колкото се може по-стар.

— Впечатлен съм — призна Завулон. — Но ще ти кажа под секрет — много е хубаво, че Петер се е побъркал на тема въздържане и през по-голямата част от времето спи в гробницата си. Проблемите за всички са по-малко... Добре, Антоне. Горе-долу разбрах кой ти е нужен и как да го уговоря да дойде при теб. Но ти сам трябва да го накараш да бъде откровен с теб, това не е в моята власт.

Кимнах.

— Довечера си бъди вкъщи — каза Завулон. — Ще ти се обадя, ако нещо се обърка. Но предполагам, че всичко ще бъде наред и ще те навестят.

— Рисуваш — промълви Хесер, като ме погледна.

— Ако позволите, шефе, ще рискувам — казах аз и станах. — Обаждайте се, пишете, изпращайте телеграми. Не забравяйте колетите.

— Успех, Антоне — догони ме на вратата гласът на шефа. Хесер продължаваше да седи до Завулон — изглежда, сериозният им разговор тепърва предстоеше. После Хесер се закашля. — Уф, какви са тези лайна?

— Аз ти намеквах — отговори ехидно Завулон.

Помолих за кола не защото няхах своя или не можех да реквизирам всяка, която ми хареса. Искаше ми се да видя докъде е готов да стигне Завулон. Е, и ако се получи — на което не разчитах особено, — да демонстрирам на Тъмните, с които ще ми се наложи да общувам, че се ползвам от покровителството на шефа им.

Завулон караше „семеино“ волво, макар и нормален седан, а не някакъв раздут кросоувър. Хубава кола, но без излишна показност. И в купето всичко беше спретнато, уютно, леко преправено по вкуса на собственика — и в същото време абсолютно стерилно. Никакви намеци за личността на собственика. Пакет хартиени носни кърпички и салфетки за ръце в жабката, видеорегистратор на стъклото.

Е, а какво очаквах? Череп, в който пушат благовония? Дневник с извършените през деня злодеяния?

Забавно беше още, че от колата бяха изчезнали всички заклинания. Беше ги имало, още усещах слабата им следа. Защитни, маскировъчни, обслужващи... Но докато съм слизал от офиса, докато съм търсел колата на паркинга — тя беше станала напълно обикновена, човешка. Какво пък, и това можеше да се очаква.

Хвърлих върху колата лека завеса срещу катаджии. Дори не тръгнах да се защитавам от камерите за следене — Завулон сам бе свалил защитата, нека той си плаща глобите. И тръгнах към училището на Надя.

Дворът беше чист, останките от убития Инквизитор бяха изчезнали. На входа стоеше охранител, който много приличаше на ранения, само дето беше извънщатен сътрудник на Дневния патрул, Различен, и, ако подробностите имат значение, вампир. Аз му кимнах, той се изправи и учтиво се поклони.

Из коридорите беше пусто, учениците бяха в час. Само на третия етаж срещнах момче, вървеше по коридора. Очите му бяха пусти и сънени.

— Какво правиш? — попитах го. — Къде отиваш?

— Трябва да уча. Отивам в тоалетната — отговори момчето. — Казах, че трябва да отида в тоалетната. Всъщност искам да пишкам. Но аз казах за тоалетната, защото исках да пуша в тоалетната. Обаче трябва да уча!

Момчето беше на дванайсет-тринайсет години, на тази възраст думата „пишкам“ не се произнася, още повече пред непознати възрастни. Могат да кажат „пикам“ или „пикая“, ако детето е страшно интелигентно.

Погледнах го през Сумрака. Аха, ясно. Той, както и всички в училището, беше под въздействието на леко заклинание за концентрация. Сега, може би за пръв път в историята на всеобщото образование, всички намиращи се в училището деца наистина учеха. Само че при този тийнейджър влечението към никотина (това, между другото, е много силен наркотик) сега се бореше с вътрешното влечение към знанието.

— Ще се изпишкаш и ще се върнеш в час — казах му аз. — На теб много ти се учи. Вече не ти се пуши, цигарите предизвикват у теб отвращение.

— Искам да уча — каза момчето, отпусна се и продължи по коридора.

А аз тръгнах към класната стая, където охранителите бяха застигнали Надя. Там, разбира се, сега нямаше занятия. Там течеше ремонт. Двама мъже в спецкостюми, кофа с разтвор, тухли...

— Здравсти — казах аз. — Есан? Адриан?

Мъжете се обърнаха към мен. Есан беше пето равнище, Адриан — шесто. И двамата от запаса на Нощния патрул.

— Само без шегички, Городецки! — каза Есан.

Той беше над четирийсет. Много интелигентен чичко, в родината си бе преподавал в университета, даже беше успял да напише някакъв учебник. После дошъл в Москва да заработва, занимавал се с ремонт на апартаменти. Стана ясно, че е Различен — Семьон го беше открил и инициирал, докато си ремонтирал апартамента.

— Няма — казах.

Адриан, мургав младеж, весело се усмихна.

— А какво толкова? Тук със заклинания не можеш се справи, нужен е ремонт. А московчаните не са много кадърни за тази работа. Таджик и молдовец — това е друго нещо!

— Добре — съгласих се. — Друго е.

Доколкото знаех, тези двамата, неотдавна сдобили се със способности Различни, владееха съвместно малка строителна фирма. Защо не? Прекрасен, светъл занаят. При това за всички Различни е полезно да имат познат строител. Могат не само да си построят вила, но и веднага да я помагагосат малко.

— Момчета, къде са нашите?

— Вече са на четвъртия етаж — каза Адриан.

Тръгнах нагоре. По пътя ме настигна момчето, което се носеше от тоалетната обратно по пътя към знанията. Каква чудесна успеваемост щеше да има в училището няколко дни!

На стълбите срещнах Лас.

— Городецки! — радостно възкликна той. — А разправяха, че си се изнесъл нанякъде с шефа!

— Вече се върнах.

Лас стана сериозен, явно спомнил си какво се беше случило в училището преди по-малко от два часа.

— Как е дъщеря ти?

— Всичко е наред.

— А жена ти?

— Нормално. Справихме се.

Лас кимна.

— Непременно ще запаля свещ на нашия свети покровител...

Отнасям се добре, даже със симпатия към религиозното просветление на Лас. Но тук нещо ме бодна.

— На кого? — попитах с подозрение.

— На Иля. Иля Муромец.

— Чий покровител е той?

— Ами... на нас. На Различните.

— Това свещеникът ли ти го каза? — поинтересувах се аз.

— Не, аз сам го съобразих. Воин. Борил се е с нечистите сили. В детството си е страдал от паралич. Бил е изцелен и е иницииран от трима сакати скитници.

— Сакати! Скитници!

— Да, извинявай — не се смути Лас. — Но останалото е вярно.

— Обзалагам се — кимнах аз. — Несъмнено... Как е тук, в училището?

— Ами полека-лека привеждаме всичко в ред — каза Лас със скромна гордост. — Мен, между другото, ме назначиха за ръководител на операцията. Защото някога в това училище...

— Учил си тук?

— Не, преподавах музика. Всъщност нищо не преподавах, просто с приятелите ми под тази форма тук имахме място за репетиции на групата... Така че мястото ми е познато! Справяме се! Децата се учат, учителите преподават, таджиките правят ремонт, лечителите спасяват ранените...

— Ранени?

— Ами да. Вампирът е полудувал. Той наистина ли ви е спасил?

Кимнах. Лас озадачено поклати глава.

— Ама че работа... Но отначало не се е церемонил. Ранил е охранителя. После е претичал през класовете, насмукал се е с кръв...

— Какво? — в този момент вече се обърках.

— Осем деца! Наистина, от всяко по съвсем малко. Може да се е готвил за битката?

— Може — казах замислено.

— Изобщо не мога да ги разбера тези вампири — въздъхна Лас. — В средните векове, да допуснем, ако искаш да посмучеш свежа кръв без сифилис, чума, вариола, инфекции и воня — само с деца си е струвало да се храниш. Не е хубаво, разбира се, но е разумно! А сега, в наши дни, да смучеш кръв от деца? Тя е пълна химия! Всички тези слабоалкохолни коктейли! Никотинът! Бургерите с палмово масло! Дивото количество захар от кока-колата! Химическите наркотици! Смесите за пушене от копър и магданоз! Пълни отрови!

— И какво би препоръчал? — попитах аз. — Е, ако изведнъж стана вампир.

— Мислил съм по този въпрос — кимна Лас напълно сериозно. — Сега най-правилна храна би бил гражданин, занимаващ се с умствен труд, на възраст трийсет — четирийсет и пет години. Тоест той вече е полудувал, здравето не му позволява да безобразничи много, в същото време още не е толкова стар, че да натрупа токсини.

— Дори не знам какво да ти кажа — признах аз. — По-добре да сменим темата. Трябва ми седми „А“.

— Тоест трябва ти Инокентий Толков? — усмихна се Лас. — Него не сме го омайвали, той е свой човек, Различен. На първия етаж е, в медицинския кабинет.

— Какво му е на този хаймана? — намръщих се аз.

Навярно не бях справедлив към момчето, но не ми харесваше колко много общува с Надя напоследък.

— Всичко с него е наред. Помага на лекаря ни според възможностите си. И той тренира, и за нас е по-добре.

Инокентий Толков наистина асистираше на лекаря ни. Беше облечен с престилка твърде голям размер и се отнасяше напълно сериозно към заниманието си.

Иван тъкмо приключваше с обработването на раните на шията на съвсем малко хлапе, едва ли не първокласник. Момчето беше като от някаква детска книжка — с големи очи, дълга шия и разрошени светли коси, и седеше на медицинското легло навело глава настрани, за да може на лекаря да му е по-лесно да оглежда шията му. Общо взето, не момче, а пълно умиление. В живота, изглежда, беше палавник и немирник, кошмар за родителите и главоболие за педагозите. Но сега, под въздействието на заклинанието, седеше тихо, почти без да мига, и слушаше доктора.

— И тогава ти се вкопчи в шията на Лена и я одраска до кръв — казваше Иван. — А в отговор тя се вкопчи в твоята и също те издраска. И учителката ви отведе в лекарския кабинет. Вие се помирихте. Учителката ви каза, че ако родителите ви се оплачат, и двамата ще ви изгонят от училище, и Лена, и теб. Лепенка!

Инокентий подаде лепенка. Видя ме, потрепна, кимна. Иван ловко залепи шията на момчето и го потупа по гърба:

— Бягай в клас, Цезар. Учителката те чака.

— Драскотини? — попитах със съмнение, когато стиснах ръката на Иван.

— Всички ухапвания са повърхностни — сви рамене той. — Дори бих казал, че в повечето случаи артериите и вените не са били

пробити, няколко капки капилярна кръв — и толкова... Освен това леко стегнах раните, сега могат да се припишат на детски бой.

— Значи не са ги хапали заради кръвта? — казах аз.

— Ами да. Хапали са ги заради ухапванията — въздъхна Иван.
— Някакво безумие... С какво мога да ти помогна?

— Нужен ми е списъкът на всички ухапани — казах аз. — Фамилия-име-бащино име. Желателно — в реда, по който са ги ухапали.

— Е, усложняваш нещата — поклати глава Иван. — Ами... ще опитам. Съдейки по местоположението на ухапаните, вампирът е вървял от врата на врата, периодично е влизал в класните стаи и е хапал децата... Дай ми половин-един час.

Кимнах.

— Няма проблем. Хвърли ми списъка на мобилния, става ли? Освен това ще взема Кеша.

— Ако той няма нищо против. — Иван погледна момчето. — Благодаря за помощта.

— Аз ви благодаря, чичо Иване — отговори Кеша, разкопчавайки престилката си. — Беше интересно.

За годините, изминали от момента, когато го видях за пръв път, Инокентий Толков много се беше променил. При първата ни среща беше катастрофално дебел, изумително грозен и плачливо истеричен хлапак. Е, срещат се и такива деца.

Сега Кеша беше на четиринайсет. Беше почти връстник на Надя, но учеше в по-долния клас. Оставаше си пълен, вероятно това е завинаги, но не беше вече толкова нелепо дебел, беше се издължил, попораснал. Грозотата му също не беше изчезнала, но по някакъв удивителен начин се беше превърнала в онова, което жените наричат „по мъжки красив“. Тоест беше ясно, че никога няма да стане красавец — но жените ще го заглеждат. Подобно нещо често се случва с актьорите, особено руските и френските...

Е, и за плачливостта не си струваше да се споменава повече. Много сериозно, съсредоточено момче. Говори отмерено. Пророк! Жалко само, че Надя твърде се сближи с него...

— Искам — каза той, докато се приближаваше към мен и ми подаваше ръка.

— Какво искаш? — попитах и се здрависах.

— Сладолед. Нали се канехте да ме попитате искам ли сладолед? Сладолед през зимата — естествено, че искам.

Засмях се.

— Кеша! Вулгарните предсказания не са в профила ти. Ти си пророк.

— Но вулгарните предсказатели не могат и да предсказват думите на Висши — парира Кеша. — Да вървим, чичо Антоне, знам хубаво кафене наблизко.

— А защо не питаш как са нещата с Надя? — попитах го с упрек, докато вървахме през двора на училището.

— Защо? Аз знам, че всичко с нея е наред.

Аз също си взех сладолед и чаша кафе. Кафенето не беше с интернет, беше уютно, тук дори правеха сладоледи в италиански стил — мек, с плодов пълнеж. На мен не ми се ядеше сладко, пиех си кафето. Инокентий поглъщаше с явна наслада шамфъстъчения сладолед — изглежда, не си позволяваше често такава калорична храна.

— Ти самият помниш ли пророчеството? — попитах аз.

— Не — намръщи се той. Това явно беше неприятен момент — пророците рядко запомнят нещата, които казват. — Но после го прослушах. — Кеша облиза лъжичката си и започна да цитира: — „Пролятото не е напразно, изгореното не е без полза. Дойде първият срок. Двама ще се изправят в плът и ще отворят вратите. Три жертви, при четвъртия опит. Пет дни остават на Различните. Шест дни остават на хората. За онези, които застанат на пътя — не остава нищо. Шестият патрул е мъртъв. Петата сила е изчезнала. Четвъртата не е успяла. Третата сила не вярва. Втората сила се бои. Първата сила е уморена“.

— Точно така е — казах аз. — Ще ми помогнеш ли да го разшифровам?

— Защо аз, чичо Антоне? — искрено се учуди Кеша. — Аз нямам никакъв опит. Равнището ми уж е високо, но нали още се уча.

— Защото ти вярвам. Защото ти веднъж вече каза много, много важно пророчество. И защото харесваш Надя.

Кеша леко се смути. Не се изчерви, не извърна поглед, но се смути. Обаче отговори достойно:

— Много харесвам Надя, чичо Антоне. И ми се струва, че тя също ме харесва. Искахме да поговорим за това с вас. След две-три години.

Потрепнах. Почувствах, че сега е мой ред да се смутя... И добре би било да не се изчервя!

— Нека да бъде... тъъ... след четири-пет години... Може би по-добре шест.

— Добре. — Тийнейджърът не взе да спори. — Но все пак? Вие можете да повикате всеки прорицател или пророк. Повикайте Глиба, той е учен чичко, води ни специален курс...

— Разбираш ли, Кеша, струва ми се, че в дадения случай не са необходими много знания и ум. Напротив, те ще отвличат. Е, твърдо познаване на основите е необходимо. И тук ти си напълно подходящ, на специалния курс имаш само отлични оценки. Разказвай как стана всичко.

— Седях си в час — отговори Кеша. — После се унесох... Изпаднах в транс. Аз сега имам... — Той пхна ръка под ризата си и извади мъничък диск, висящ на верижка като дрънкулка. — Това е записващо устройство. Съвзех се, всички ме гледат, кикотят се. Ами обичайните неща... Превъртял, плещи бръмканици... Приспах ги всичките. — Кеша се усмихна. — И им изтрих спомените от последната минута. Стандартна процедура за пророци, всичко е по учебника, но аз за първи път... После чух записа. Обадох се в Патрула, изпратих файла. Похвалиха ме, но ми казаха, че това е било масово пророчество. Е... Изчаках всички да се съвземат. Останах в клас. Чудех се какъв е смисълът на всичко това... И в този момент през Сумрака мина сякаш някакъв гърч... — Кеша се намръщи. — В двора нещо изтрещя. Опитах се да погледна през Сумрака, но не видях нищо, само синият мъх се плъзна във всички посоки. И точно в този момент... се унесох. Когато се е задействало заклинанието на Надя. После се съвзех — над мен стои някакъв Тъмен. Гледа някак мрачно, а после казва по телефона: „Тук имам Различен, първо равнище...“. Е, помогна ми да се изправа. Общо взето, няма от какво да се оплача.

— А успя ли да обмислиш пророчеството? — попитах, докато бърках с лъжичката разтопилия се сладолед. В кафенето беше топло, изобилието от растения и грамотно разположеното осветление

създаваха усещането за летен ден. Само зад прозорците вече се мръкваше, беше сиво и студено. Започваше да вали сняг.

— Чичо Антоне, аз не съм вълшебник, аз само се уча — предупреди Кеша.

— Ясно. Говори.

— Ами всички тези цифри са антураж. Те означават нещо, разбира се. Но в по-голямата си част са просто за красота. Пророчеството трябва да звучи страшно и загадъчно, това Сергей Сергеич винаги ни го казва.

— Добре — кимнах аз. — Тоест вземаме предвид всички тези две-четири, но не се вторачваме в тях...

— „Пролятото не е напразно, изгореното не е без полза“ — започна Кеша. — Мисля, че това е жертвоприношение. Пролели са кръв. Изгорили са някого. Е, началото на пророчеството обикновено е доста разбираемо и обикновено се отнася до лоши неща...

— Искане ми се поне веднъж да чуя пророчество за нещо хубаво — въздъгнах аз.

— Случва се! — утеши ме Кеша. — Какво беше по-нататък? „Дойде първият срок...“. Това също е бръмканица.

Кеша вече втори път употребяваше тази дума, аз не издържах и го поправих:

— Дрънканица.

— Не, дрънканица е, когато просто говорят глупости, а бръмканица е, когато говорят пълни глупости, нарочно или за отвличане на вниманието.

— Изостанал съм от младежкия сленг — признах си. — Бръмканица, значи?

— Бръмканица — каза уверено Кеша. — Хубаво, щом е дошъл срокът — дошъл е. Продължаваме нататък — „двама ще се изправят в плът и ще отворят вратите“. Е, това вече са дрънканици. Вероятно. За онези двамата откачили патрулни, нали? И това ако е ценна информация... После „три жертви, при четвъртия опит“. Сигурно си мислите, че това е за вас? Надя, майката на Надя и вие... Но не е сигурно! Може да е всеки. Изобщо не е прикрепено ясно към някого. Ако беше „Нулевата и двамата Велики, нейните родители...“.

— Няма такива предсказания — въздъгнах аз. — Добре, малко ме поуспокой. Но само малко. Те отидоха при Надя, нападнаха нея, а

като ни видяха — радостно се прехвърлиха на нас. Надя със сигурност е в списъка на трите жертви. Вероятно и ние.

— Исках да ви поуспокоя — призна Кеша. — Но да... Навярно все пак е за вас.

— Кеша, давай без успокоения. Не сме деца.

— „Пет дни остават на Различните. Шест дни остават на хората. За онези, които застанат на пътя — не остава нищо“. Тук всичко е ясно, нали?

— Само един въпрос. Пет дни, броено откъде?

— От момента на четвъртия опит да ви убият — каза тихо Кеша. — Ако ви убият.

— И тогава всички ще загинат? Първо Различните, после хората?

— Да — каза Кеша след кратко колебание. — Тук, макар че не се говори за смърт, общата тоналност и използването на разряди, особено цифрите пет и шест...

— Зарежи подробностите, вярвам ти — казах аз.

— „Шестият патрул е мъртъв“. — Кеша се замисли. — Чичо Антоне, това всъщност е най-важното. Най-най. Шестият патрул.

— Защо?

— Защото тук асимптотата е в точката на прегъване, това означава, че...

— Вярвам ти! — разперих ръце аз. — Вярвам ти, Кеша.

— Шестият патрул — какво е това? — попита момчето с любопитство.

— Ами, Нощният и Дневният патрул са първи и втори — казах аз. — Третият патрул е Инквизицията. Четвъртият патрул — това са средствата за масова информация. Петият патрул е като петата колона — тайна организация вътре в Патрулите... Шестият... О, ти ме питаш за Шестия патрул...

Кеша се опули.

— Шегувам се — въздъхнах аз. — Никой никога не е номерирал Патрулите. Има две-три глупави шегги, но нищо повече. Шестият патрул е пълна безсмислица.

— Трябва да има смисъл! — каза строго Кеша. — Честна дума! Пророчествата си имат закони!

— Добре, ще помисля.

— „Петата сила е изчезнала. Четвъртата не е успяла. Третата сила не вярва. Втората сила се бои. Първата сила е уморена.“ — Кеша разпери ръце. — Тук всичко е непонятно, чичо Антоне. Може и да има смисъл. А може да е дрънканица или бръмканица. Просто за да звучи пророчеството красиво.

— Излиза, че остава само Шестият патрул — казах аз. — Единствената сламка, за която можем да се вкопчим.

Кеша кимна виновно.

— Извинявайте, чичо Антоне... Утре ще попитам Глиба на урока.

— Попитай го. — Изправих се и сложих парите на масата. Сервитьорката, която отдавна ни гледеше подразнено („взеха два сладоледа и кафе, седят вече цял час“), тръгна към нас от барплота. — Да вървим, ще те откарам вкъщи.

— А, аз сам, с метрото...

— Не, Кеша. Така ще ми е по-спокойно. И без това нямам какво да правя, довечера имам една среща, преди нея... Кеша?

Инокентий Толков стоеше и се поклащаше, сякаш вторачен в мен. Зениците му бавно се разширяваха, очите му потъмняваха и се превръщаха се в зловещо проблясващи с червени искрици бездни. Лицето му преbledня и по него избиха капки пот.

Застинах. Не бива да се пречи на пророк, когато е изпаднал в транс. Най-вероятно ще успее да се задържи на краката си. Може би това ще бъде уточняване на пророчеството? Случвали са се такива неща. Или още едно?

Очите на Кеша изведнъж се присвиха, наляха се с кехлибареножълто. Зеницата му се сплеска, разшири се — и стана вертикална. Потрепнах. Сервитьорката, така ненавреме дошла за парите, ахна.

— Антоне — каза ми Кеша. — Първо — вземи момъка със себе си. Второ — побързай към вкъщи. Трето — не ти решаваш. Четвърто — ще дойда отново.

Това не приличаше на пророчество, сякаш пророкът беше заставен да говори — бяха поели управлението му. По строежа на фразите беше като пророчество. Но съдържанието... съдържанието беше съвсем различно.

— Що за нелепица? — възкликна сервитьорката плачливо. — Не подобава на прилични хора да се държат така!

— Простете великодушно — отговорих аз, борех се с изкушението да добавя „господарке“. — Но това е само детска шега. Простете великодушно, приемоте за безпокойството...

Сервитьорката надуто кимна, загреба парите от масата, прибра банкнотата от хиляда рубли от ръцете ми — и се отдалечи.

Стремежът да се говори предвзето и старомодно — така, както хората разбират предвзетостта и старомодността — е характерен признак на близко изригване на Сила. Но какво изригване трябва да е, щом подеждва дори на мен, Висшия? И защо не го забелязах по никакъв друг начин?

Погледът на Кеша бавно се проясни. Той тръсна глава и ме погледна учудено.

— Чичо Антоне... Аз пророкувах ли? Втори път днес?

— Не, момче, ти каза пълни бръмканици — отвърнах. — Да вървим.

— Вкъщи? — попита плахо Кеша.

— Не, у нас. Смятай, че съм те поканил на гости. Обади се на майка си...

— Тя е в Париж. С... — Кеша се запъна. — С мъжа си. Е, един вид пастрокът ми. Казва се Григорий Илич.

— Един вид? — попитах, докато взимах палтото си от гардероба. И направих на двама ни „сфера на невнимание“ — нямаше защо всички да слушат разговорите ни, твърде странни бяха.

— Аз ги събрах. — И изведнъж Кеша за пръв път се смути. — Преди година. Помислих си, че съм голям неблагодарник, мама не се сближава с никого, все е с мен, а тя все още не е стара и би могла да потърси щастието си в живота, може би дори да ми роди брат или сестра. А чичо Гоша е добър човек. Порядъчен е, не е глупав, обезпечен е. Ето, отведе мама в Париж, за да отпразнуват годишнината от сватбата. И мен ме покани, но аз категорично отказах, за да не ги смуцавам.

[1] Игра на думи със „свят“ и „светлина“, които на руски звучат по един и същи начин. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Инокентий често беше идвал вкъщи. Навремето Надя беше поела своеобразно шефство над него, при това не само в магическите дела, но и в обичайните, човешките. Тогава се отнасях към това по-скоро положително. Още повече, че те не се сприятелиха съвсем — все пак тогава Надя беше с почти година по-голяма, а и бяха в такава възраст, в която момчетата и момичетата вече се притесняват да дружат по детски, а като възрастни — още не умеят.

Но все пак Кеша понякога идваше при нас и общуваше за това-онова с Надя. После по нейна молба го прехвърлихме в училището, където учеше тя. Нощният патрул беше изцяло „за“ — не биха тръгнали да охраняват специално пророка, все пак нямаме толкова ресурси, но виж, ако е в компанията на Абсолютната вълшебница — едно главоболие по-малко.

И Кеша започна да се появява у нас все по-често и по-често, ту след училище, ту в почивните дни. Понякога канеше Надя на кино, което по принцип не е толкова лошо, но през последната година се хванаха да ходят в някакви клубове, което според мен е напълно излишно за тийнейджъри!

Така че Инокентий съвсем свойски окачи якето си, събу се и отиде да си мие ръцете. Аз тръгнах към кухнята. Кафето е хубаво нещо, но все пак не сме в Италия. Ние сме Русия, страната на чая. Ако не пиеш чай — откъде ще събереш сила?

— На мен зелен! — извика Инокентий от банята, като със секунда изпревари въпроса ми.

— Ето заради подобни шеги вас, пророците, никой не ви обича! — отговорих аз, но се усмигнах. Момчето си играе със Силата си, проверява я, стреля с оръдие по врабците. Но току-виж му се получи да управлява способностите си на пророк така свободно като предсказателите.

Направих на Кеша зелен чай — обикновен, с жасмин. На себе си — силен деветгодишен Пу-Ер. Дойде Кеша, седна на масата срещу мен. Кимна с благодарност, когато взе чашата.

— Чичо Антоне, защо Тигъра помоли да дойда у вас?

— Сигурно иска да поговори — свих рамене аз. — С мен и с теб едновременно.

— Е, аз не съм голяма клечка...

— Добре, добре, не се прави на скромнен... Нямах ли предчувствия?

Тийнейджърът поклати глава.

— Не. Сумракът не може да се предскаже...

— С мен понякога ти се получава.

— Това не са предсказания — призна Кеша. — Просто добре ви познавам. Винаги когато искате да говорим, ми предлагате да отидем за сладолед. А когато влезете в кухнята, питате кой какъв чай иска.

— Дедуктивният метод, значи.

— Ами... И съвсем мъничко пророчество. — Кеша се усмихна лукаво. — Знам, че утре сутринта ще ме боли гърлото. Значи, навярно, ще ям сладолед. Аз не трябва да го ям през зимата, гърлото ми е слабо... А сега знаех, че ще пия зелен чай с жасмин. Значи ще ми го направите. Не мога да предскажа вашите действия, но моите — мога.

— Хубав фокус! — казах с уважение. — Браво, момче!

Кеша кимна, приемаше комплимента без фалшива скромност. После попита:

— А ние чакаме ли още някого? Освен Тигъра?

— Ние? Мамка му... — Потрепнах. — Общо взето, да. Завулон обеща, че при мен ще се отбие един... един Тъмен.

— Вампир? — уточни Кеша.

— Точно така. Много стар вампир. Все пак предвиждаш?

— Не, не предвиждам. Просто виждам. — Кеша посочи с поглед прозореца зад гърба ми.

Обърнах се и едва се сдържах да не се разтреперя. На перваза на прозореца стоеше прилеп. Огромен, чудовищен прилеп — разперените му криле имаха обхват два метра, главата му беше с размерите на човешка, тялото му се притискаше към отблясъците на прозореца.

— А ето го и госта — тихо казах аз.

— А те как летят? — попита тихо Кеша. — Теглото му е колкото моето...

— Вълшебство, момче, вълшебство... — отвърнах, изправих се и се доближих до прозореца. Прилепът ме гледаше с немигащи очи.

Само Висшите вампири умеят да се превръщат в животни. Но дори Висш вампир не би могъл да се приближи толкова до моя апартамент, който е защитен от всички възможни заклинания на Светлината и Мрака.

Погледнах към прилепа през Сумрака. През първия, после втория, а после и третия слой. На всички слоеве изглеждаше като огромен прилеп — и нищо повече. Виж ти...

Отворих крилата на прозореца. Вампирът продължаваше да седи и да ме гледа.

— Пускам те — казах. — Влез в дома ми. Разрешавам ти да влезеш.

Повтореното три пъти разрешение разруши невидима бариера. Прилепът, тежко придвижвайки се с лапите и лакътните свивки на крилете си, се прехвърли на перваза. Застина.

Никой не знае защо вампирите не могат да влизат неканени в домовете. Човешките легенди лъжат почти за всичко — вампирите се отразяват в огледалата, могат да ядат чесън, слънчевата светлина им е неприятна, но я понасят, не ги плаши среброто (впрочем, сребърният куршум върши същата работа като оловния), не се боят от кръстове и от светена вода (разбира се, само ако човекът срещу вампира не е латентен Различен и не вярва в Бог искрено и самоотвержено — иначе кръстът ще изгори вампира, а водата ще разяде плътта му). Впрочем, водката или спиртът изгарят вампира още по-силно, при това може да ги използва всеки атеист. Но онова за забраната за влизане в чужд дом си е истина.

— Извърни се — казах на Кеша. — Те не обичат да се превъплътяват пред свидетели.

— Никой не обича — рече хрипливо прилепът, когато момчето се обърна. Това наистина беше много стар и опитен вампир — дори се беше научил да говори в нечовешки облик!

Аз не се извърнах. Все пак си бях вкъщи!

Вампирът вдигна криле, прикри се с тях, изправи се върху перваза, почти достигайки с главата си тавана — и започна да се превъплътява.

И това правеше много майсторски. Много прецизно. Никакви пръски и буци плът, като при неопитните върколаци и вампири. Както

си стоеше гигантски прилеп, загърнал се в крилете си, след миг беше вече човек. Различен.

Различна.

— Добър вечер — казах със секунда забавяне и протегнах ръка.

— Вечерите винаги са добри към мен — усмихна се вампирката. Изящно се облегна на ръката ми и скочи на пода. — Момче, можеш да се обърнеш.

Кеша бавно и с жив интерес се обърна.

— Изненадан ли си от нещо? — попита вампирката.

— Да. — За мое учудване Кеша не взе да увърта, а отговори спокойно и искрено. — Мислех, че ще бъдете гола. Как успявате да се трансформирате облечена?

— Защото не съм върколак, а вампир — съобщи жената. — Върколаците се трансформират голи, а ние... Ние си имаме свои хитрости. А теб какво те изненада, Городецки?

— Завулон обеща, че ще ме навести един от най-старите вампири.

Жената се засмя.

— Антоне, нали не очакваше да видиш старица?

— По принцип бях готов. Особено като знам чувството за хумор на Завулон.

— А, разбирам... Ти си бил готов да видиш старица с изкарани зъби. Или стар импозантен вампир. Представял си си трогателна невинна девойка, която живее вече стотици години, изсмуквайки живота от хората — и печален юноша с облика на Дориан Грей. Не би те изненадала ослепителна красавица, знойна и страстна, която мъжете сами биха молили да се впие в гърлата им... Или нежна светлоруса девойка, самото въплъщение на беззащитността и коварството.

— Да — казах аз.

— А видя обикновена лелка — каза вампирката. — Леко похабена, с малко дебеличък задник, но общо взето — обикновена.

— Точно така — съгласих се аз.

Вампирката беше най-обикновена жена. На средна възраст. Някъде около трийсетте. Умерено симпатична. Тоест с такава можеш с удоволствие да пофлиртуваш, ще се намерят хора, които и ще се влюбят в нея (е, ако им я представят като обикновен човек), но нищо

свърхпривлекателно. Може и задникът да беше „дебеличък“, но според мен си бе напълно нормален...

И облеклото ѝ беше обикновено. Съвсем обикновено — дънки, леко късо палто, на краката — ниски ботуши (или кара кола, или домът и работата ѝ са съвсем близо до метрото... или лети в облика си на прилеп).

И лицето ѝ не беше забележително с нищо. Никакви интензивни емоции. Нито ослепително обаяние, нито мрачност, нито глупост, нито мъдрост.

— Ти приличаш на Завулон — казах аз. — Ти... ти си много обикновена.

Вампирката кимна.

— Да, Антоне. Тези, които живеят хиляди години, трябва да са обикновени.

— Виж ти! — възкликна Кеша.

„Хилядите“ разтърсиха и мен.

— Дори мастър Петер...

— Детенце. Няма и шестстотин години. Обикновено вампирско сукалче. — Вампирката се усмихна. — Простете ми за глупавия каламбур.

— Но той е мастър на европейските вампири!

— И какво? А Барак Обама е президент на Съединените американски щати. И какво? Това не го прави нито най-умният, нито най-богатият, нито най-влиятелният.

Разперих ръце.

— Предавам се. Простете моята неучтивост. Не се представихме.

— Ева.

— Антон.

— Това нали не може да е истинското ви име? — отбеляза Кеша, гледаше с жадно любопитство Ева.

— Не, разбира се. Но това е древно име, използвано от всички народи. Мен ме устройва.

В главата ми се мярна една мисъл, но дори не ѝ позволих да се оформи. Това бе много, много стара и могъща вампирка. И дори равнището ми на Висш не ме правеше равен с нея.

Ако пожелаеше, щеше да разкъса двама ни с Кеша на парчета.

— Добре, Ева — казах аз. — Пуснах те в дома си, повторих го три пъти, представих се. Имам древно право по древния закон.

— Правото на трите въпроса? — Ева явно се развесели. Ъгълчетата на устните ѝ потрепнаха. — Ох, Светли, аз самата съм измислила това право... И аз мога да го променя.

С меко котешко движение тя седна между нас. Погледна първо мен, после Кеша.

— Добре, Антоне. Ще поиграем. Ти ще получиш три отговора, но това няма да са отговори на въпросите, които те тревожат. Ще бъдат просто отговори. После ще поговорим сериозно, а това сега е загревка.

— Кой е вампирът, който ни спаси, и защо го направи?

Ева се разсмя и ми се закани с пръст.

— Добре — въздъхнах аз. — Загревката. Какво те свързва със Завулон?

Ева се замисли. Облиза устните си.

— Кръв.

— Това не е отговор.

— Това е отговор, Антон Городецки. Ти ми зададе въпрос, аз отговорих. Това е честен отговор. Ако не е отговорил на въпроса ти — виновен е питащият.

— Добре — казах аз. — Втори въпрос. Чаба Орош. Колко истина има в неговата книга и колко лъжа? Направили ли са си вампирите майтап с него, или легендите, които преразказва, са истина?

Ева застина. Кимна.

— Добър въпрос. Повечето от казаното от него е истина.

— Може ли аз да попитам? — обади се Кеша.

— Нека момчето попита — казах аз.

— Как запазвате дрехите по време на трансформацията? Това не е магия, бих почувствал.

— Неочакван въпрос — каза вампирката. — Какво любознателно хлапе! Виждаш ли — тя оправи палтото си, подръпна дънките — това не са дрехи. Аз не запазвам дрехите.

— Това сте вие самата — прошепна Кеша. — Вие сте...

— Аз съм гола — засмя се Ева. — Но как мислиш, момченце, трудно ли е да придадеш на тялото си вид, че е облечено, ако умееш да се превъплътяваш в прилеп? Аз самата съм своята дреха. Всяка своя дреха.

Силуетът на Ева затрептя, сменяйки цвета и формата си. Сега тя беше облечена в бяла дълга рокля с огърлица от перли на шията и с проблясващи, сякаш кристални, обувки. От дълбокото деколте надничаше висока млада гърд.

— Нали не ви смуцавам, момчета? — усмихна се лукаво тя.

— Не — казах аз. — За съжаление знам какъв е истинският облик на тези като теб — затова не можеш да ме съблазниш нито в кожа, нито в коприна, нито гола. Извинявай.

— Няма нищо страшно, Антоне — отговори много сериозно Ева. — Сексуалното влечение... при такива като мен... отминава за двестатриста години. Измества го хранителният инстинкт, той е по-древен, знаеш ли. Моят секс е да пия кръв.

— Знам — казах аз. — Какво пък, ти отговори на три въпроса, които не са важни...

— Те са важни, дори и ти самият да не си разбрал това — каза Ева. — Но както и да е. Какво искаше да ме попиташ?

— Искях да те попитам за онези, които ни нападнаха. И за пророчеството, което обещава всеобща смърт.

— Разбирам — кимна Ева. — Но това са сериозни въпроси и те си имат истинска цена.

— Каква? — попитах, макар да знаех отговора.

— Истинската цена винаги е една, патрулен. Кръв.

Не ми се искаше да казва това, още повече пред Кеша. Но бях мислил по този въпрос половин ден. Аз изобщо съм доста досетлив, когато ми припари под подметките — обикновено се сецам да погледна надолу.

— Ще ти издам разрешения — казах.

— Какви? — поинтересува се Ева.

— За хранене.

Ева разпери ръце.

— Разрешения? На мен? Антоне, имам купища такива разрешения. Някои са още на брезова кора, други — на глинени плочки. Но в края на краищата, ако поискам да се нахраня с някого — няма си мислиш, че вашите патрулни ще ме хванат? Та вие преследвате новоиницираните вампири цели седмици и не ги хващате всичките.

Мълчах. Тя беше права — и аз прекрасно разбирах това.

— А ако поискам нещо по-интересничко? — неочаквано попита Ева. — Да се храня от бременна жена? Тригодишно дете? Знаменитост, писател или музикант, които посяват разумното, доброто, вечното... Нали знам, че такива ги вадите от вампирските лотарии...

— Не ги вадим — казах твърдо.

Ева се разсмя.

— И все пак? Ще ми издадеш ли разрешение? На едната страна на везните е гибелта на цялото човечество. Различни, хора, животни...

— Благодаря за информацията. Не бях в течение за зверовете.

Известно време се наблюдавахме взаимно. Но жалкият ми опит да изкарам Ева от равновесие не се увенча с успех. Напротив — тя изведнъж започна да ме гледа със съчувствие.

— Не си давай зор, патрулен. Че направо чувам как започват да ти се късат шаблоните. Не ми е интересна кръвта на децата и майките, както и на вашите музиканти и писатели... След Достоевски на всички кръвта им е някак разрежена...

— Какви литературоведски проучвания — озъбих се аз.

— Това, че съм мъртва и че се храня с човешка кръв, не значи, че не мога да се възхищавам на истинската литература — отговори Ева. — Чела съм и модните, и талантливите. Не, Антоне. Отпусни се, не са ми нужни твоите индулгенции. Можеш да си ги закачиш в рамка на стената.

— Тогава какво ти е нужно? — попитах аз.

— Кръв. Но аз отдавна не пия всичко наред, аз колекционирам интересна кръв, Антоне.

— Казвай.

— Кръвта на Висш Различен — за отговора на всеки въпрос.

— А ти сигурна ли си, че ще можеш да отговориш? — попитах аз.

— Сигурна съм.

— Колко кръв ти трябва?

— Чичо Антоне! — възкликна Кеша. — Не се съгласявайте! Какво правите!

— Мълчи — казах аз. — И запомняй. Ти си свидетел.

Кеша се опита да скочи, но отново седна. Затрепериха му устните. Той прехвърляше поглед от мен на Ева.

— Не му пречи, момче — каза Ева. — Тук няма никакво насилие, всичко е на добра воля... Не възнамерявам да те изпия докрай, Антоне. И нямам намерение да те превръщам... Още повече, че в случая с Различен — това е много, много трудно, а в случая със Светъл и Висш — практически невъзможно. Аз не съм убийца. — Тя се усмихна лукаво, очите ѝ проблеснаха като живи. — Не просто убийца. Аз съм колекционер.

— Колко? — повторих аз.

— Една-две глътки. Не повече от три, ако изведнъж ми хареса.

— Пий — казах аз и запретнах ръкава си.

— Не, не! — възмути се Ева. — Това е профанация. Не съм дошла да похапна на бърза ръка, извинявай за неуместния каламбур. Или шията, или бедрената артерия. Няма да смущаваме момчето, нали? Шията.

— Хайде, смучи — казах аз. — Не съм те поканил на сладки приказки.

— Ах, Антоне, Антоне! — отново се засмя Ева. — Колко ми харесваш! Цялата тази чудесна самонадеяност, грубост, завоалирани пошлости...

Тя стана и се приближи към мен, аз също се изправих. Почувствах аромата ѝ — едновременно свеж и сладък, опияняващ. Очите на Ева блестяха, на устните ѝ играеше лека усмивка. Сега тя изглеждаше наистина красива.

— Виждам, че отдавна не си се хранила — казах аз. — Феромонните ти жлези са пълни.

— Ако исках — прошепна Ева, — при мен биха дотичали всички мъже в тази сграда. А момчето щеше да загуби съзнание от копнеж... Не искаш ли да ме целунеш?

— Искам — казах аз. — Но знам какво ще целуна всъщност, така че ще се въздържа.

— Длъжна съм да предложа — измърка тя и с плавно движение положи глава на рамото ми.

Усетих пробождане в шията. Кеша тихо извика.

— Не се извръщай — казах аз. — Брой на глас. При всяко смукателно движение на гърлото ѝ ще се издува мускулна торбичка.

Шията ми леко изтръпна. Вече не ме болеше.

— Едно — каза Кеша.

Ева вдигна ръка и ме погали по главата.

Не изпитвах никакви усещания. Никаква болка. Никаква слабост. Просто стои една жена... привлекателна... склонила глава на рамото ми... И пие от кръвта ми.

— Две — каза Кеша със страдалчески глас.

Със също толкова плавно, грациозно движение Ева изправи глава. Облиза уста с дългия си розов език. Избърса с опакото на дланта си останалата по устните ѝ кръв.

— Кеша, дай салфетка — протегнах ръка. Кеша скочи, като едва не събори стола, и ми подаде смачкано снопче салфетки — весели, разноцветни, с изображение на кикотещ се Дядо Коледа. Притиснах салфетките към шията си.

— Раната сега ще се затвори — каза Ева. — Впръснах фермент, Светли.

— Благодаря. И защо само две глътки? Не ти ли хареса?

— Алкохол и никотин, миазмите на големия град, адреналин и токсини — каза Ева. — Шегувам се, Антоне. Много интересна кръв. Познат привкус, както и очаквах, но интересна. Ще я запомня. Прииска ми се да те поставя на мястото ти.

— Аз не възразявам — казах.

— И запомни за в бъдеще — каза Ева, — при такива... стари като мен, смукателната торбичка вмества до един и половина — два литра кръв. Можех да те убия с две глътки. Или с три. И всичко би било в рамките на разрешеното от теб, момчето щеше да свидетелства. Не да те изсмуча докрай, не да те превръщам, а само три глътки. А че не можеш да живееш с литър кръв във вените си — сам си си виновен.

Тя ме погледна с очакване.

— Така е — съгласих се. — Благодаря. Ще го запомня.

— Сега можеш да ми зададеш въпроса си — каза Ева. — Какъвто и да е. Ако не мога да ти дам полезна информация... какво пък, тогава ще зададеш нов. Честно ли е така?

— Честно е — признах. — Какво се случи с патрулните, охраняващи Надя, защо те нападнаха Инквизитора, защо нападнаха семейството ми, откъде е Силата им и как могат да бъдат унищожени?

— Ама че си мошеник? — закани ми се с пръст Ева. — Един въпрос, забрави ли? Но аз съм добра вампирка, Антоне. Ще ти отговоря.

Седнах. Явно действието на хормоните, които Ева беше впръснала в артерията ми, отмина — почувствах слабост. Не знам дали беше изсмукала литър от кръвта ми, или не, но половин литър — със сигурност. С две глътки. Всичките известни ми вампири можеха да изсмучат за една глътка не повече от сто — сто и петдесет милилитра.

— Патрулните просто са се оказали на неподходящо място в неподходящо време — каза Ева, навеждайки се над мен. — Тях вече ги няма. В телата им се е появил древен бог.

— Вампирски бог.

— Тогава не е имало други богове, Светли. Древен бог, Двуетинния. Бог на Светлината и Мрака. Първият, който е създал Сумрака, първият, придобил разум — и направил нас, вампирите, свои слуги. Слуги и жреци, пазители на великото равновесие...

— Какъв е пък...

— Не бива да се тълкуват границите на въпроса толкова широко, патрулен. Древният бог се е въплътил и това е много тъжно, патрулен, защото ние сме го предали. Ние, вампирите, сме престанали да правим това, което сме били длъжни. Ние сме се променили, тръгнали сме по други пътища. Мнозина са престанали да пият кръв, започнали са да пият живот... директно...

Гледах в очите тази, която се наричаше Ева, и виждах в тях бездънна пропаст. Виждах черното небе на детството на човечеството. Виждах воители, пиещи кръвта на враговете си — и шамани, пиещи кръвта на воините. Виждах как от мрака е дошъл при огъня Двуетинния — и е скрепил с кръв най-древния от човешките договори...

— Двуетинния е обиден, Двуетинния е оскърбен — прошепна Ева. — Забравили са го, излъгали са го, тръгнали са по други пътища... И дори вампирите са се примирили, потънали са в разврат и чревоугодие, забравили са дълга си пред хората... Двуетинния няма да прости, Двуетинния ще унищожи всички нас. Всички Различни. А за целта е нужно да унищожи главната опасност — твоята дъщеря. И нейните родители... Защото вие няма да я предадете на заклание. Инквизиторът твърде сериозно е разбирал своя дълг, той се е опитал да им попречи, макар че, както ми се струва, е разбрал какво се случва. Е... може би е избрал по-лека и бърза смърт? Кой знае? Но не е успял да попречи на Двуетинния. Само Шестият патрул е способен да

унищожи Двуетинния. Само Шестият патрул! Но Шестият патрул е мъртъв.

— Какво е Шестият патрул? — прошепнах аз.

— Това вече е друг въпрос — усмихна се Ева.

— Но ти нали също ще загинеш? — казах аз. — Тогава за какво са тези игри? Отговори, просто отговори! Това е в наш общ интерес!

— А може и да не загина? — сви рамене Ева. — Аз съм последната от онези, които помнят кървавия договор. Аз съм последната, която помни предишното възплъщение на Двуетинния... Шегувам се, Светли. Аз също ще загина. Но съм съгласна, че този свят става твърде жесток.

— За вампирите?

— Не — поклати глава Ева. — Просто твърде жесток. А аз не обичам напразната жестокост, Городецки.

— Нужен ми е още един отговор — казах аз. — Ухапи ме отново.

— А на мен не ми е нужно дублиране в колекцията — отвърна Ева с нотка на обида. — Не, Антоне. За мен ти си отработен материал.

Тя помълча малко.

— Макар че имаш какво още да ми предложиш.

— Няма да получиш Надка — казах аз. — Изобщо не разчитай.

Ева въздъхна.

— Да, знам, знам. Дори не бих попитала, за да не предизвиквам у теб излишна агресия. Но ти имаш какво да ми предложиш освен дъщеря си.

— Добре — казах аз, след като се поколебах само за миг. — Сигурен съм, че Светлана ще разбере и ще се съгласи...

— Имам в колекцията си кръвта на Висша Светла лечителка — каза Ева. — Разбира се, Светлана е майка на Абсолютна, и това ще придаде пикантен оттенък, но... Навярно все пак не. Имам предвид момчето.

— Ти си полудяла — искрено казах аз. Погледнах към Кеша и успокоително му махнах с ръка.

— Ни най-малко. Висш Светъл пророк — това е много голяма рядкост.

— Той не е висш, той е първо равнище.

— О! Виж ти, той вече започна да се пазари! — каза Ева доволно. — Сега е първо, но щеше да стане Висш. Жалко, че няма да

успее. Но пророците са такава рядкост, особено Светлите! Готова съм да се задоволя с такъв.

— Ева, той е дете.

— Той е на четиринайсет и половина, какво ти дете? — учуди се Ева. — Има си паспорт. През гражданската война би могъл да командва полк. Дори във вампирската лотария не включват само под дванайсетгодишна възраст. И, извинявай, Светли, но той има право да реши сам!

— Аз съм съгласен! — бързо каза Кеша.

— Той не е съгласен! — изревах аз.

— Защо? — сви рамене Кеша. Беше блед, но като че ли дори не бе уплашен. — Информацията ни е нужна, нали? Тя няма да ме убие. Няма да ме превърне във вампир. Е, ще изпие малко кръв — и какво ще ми стане? Това е малко извратено, разбира се, но тя поне е жена. Била е жена. И аз смятам донорството за нещо полезно, а нали ние знаем, че двайсет процента от донорската кръв отива за вампирите.

Ева искрено се забавляваше, прехвърляше поглед от мен към Кеша и обратно.

Аз мислех. Ако това беше само показна самонадеяност, ако виждах, че момчето наистина го е страх...

Но него не го беше страх. По-точно — беше го страх не повече, отколкото мен ме беше страх. Само му беше малко противно. Малко страшно. Но той много ясно възприемаше ситуацията. А както се оказваше, алтернативата беше апокалипсис.

— Не повече от петдесет милилитра за глътка — казах аз. — И не повече от три глътки.

— Добре — съгласи се Ева. Приблужи се към Кеша и той скочи на крака. Застина пред нея.

— И не наблъсквай момчето със своите феромони — добавих аз.

— Няма — лесно се съгласи Ева, оглеждаше Кеша. — Защо вие, младежите, обръщате толкова малко внимание на хигиената? Вратът ти е мръсен.

— Аз съм пълен и лесно се изпотявам — отвърна Кеша. — Ако не ти харесва — вземи кърпичка и ме избърши.

Ева плесна с ръце.

— Браво! Браво! Антоне, какво славно момче, не намираш ли? Взема пример от теб...

Тя наведе глава и я допря до шията на Кеша.

Изправих се, заобиколих масата и се приближих към тях.

Ева отпи една глътка — торбичката на шията ѝ се изду. Забави се. Въздъхна дълбоко и страстно, без да се откъсва от момчето. Направи втора глътка. Забави се. Направи трета.

— Откъсни се — казах аз.

Ева стоеше, без да помръдне. Погледна ме с едното си око — погледът ѝ беше лош, замъглен.

— Откъсни се от него, Лилит — прошепнах в ухото ѝ. — Или ще изкормя гнилите ти вътрешности, кълна се в Светлината...

Вампирката, която се беше нарекла Ева, отскочи от Кеша. Погледна ме с омраза. Изплаши я не заканата — а името.

— Затвори раната! — наредих аз. — Играем честно — помниш ли?

Лилит изплю в дланта си кървава слюнка и я прекара по шията на Кеша. Отдръпна я — кръвта вече не течеше. Дадох му остатъка от салфетките и той ги притисна към раната.

— Ще ти припомня аз на теб — обеща Лилит, пронизваше ме с поглед.

— Не бива да смяташ другите за глупаци, „Ева“ — казах аз. — А сега отговори на въпроса...

— Момчето даде кръвта си — каза Лилит. — Той ще ме попита.

— Попитай я какво е това Шести патрул и как може да се създаде — рекох аз.

— Това ли е въпросът ти? — попита Лилит Кеша.

Кеша помълча малко.

После поклати глава.

— Не. Моят въпрос е друг.

Трябваше да закреця, да го спра. Да му обясня, че сега няма по-важен въпрос. Но не можех. Той беше надделял над страха си. Беше дал своята кръв. Това беше най-древната и най-силната магия на света.

Кеша ме погледна и аз кимнах.

— Кажи, какви са отношенията между Двуетинния, Сумрака и Тигъра? — попита Кеша. — Кой какво иска? Кой е по-силен? И защо ако загинат Различните, ще загинат хората и животните? И ще оцелее ли Сумракът, ако загине всичко живо?

— Това са много въпроси — каза Лилит. — Това са много въпроси, нагло момченце. И аз няма...

— Въпросът всъщност е един и ти знаеш това. Цената беше моята кръв и ти си взе дължимото, не можеш да върнеш взетото обратно и аз искам обещаното — каза Кеша. — Говори.

— Откъде знаеш думите за исканията? — попита Лилит сред кратка пауза.

— Нали съм пророк — каза Кеша. — Просто знаех, че ще кажа именно тези думи.

— Няма да ви хареса отговорът ми — каза Лилит. — Той ще ви даде това, което е нужно, но няма да ви даде това, което е необходимо, а нямате с какво повече да търгувате с мен...

— Говори — казах аз. — Ти даде обещание.

— Сумракът е жив, но няма разум. Сумракът иска само да живее. — Лилит разпери ръце, сякаш сама учудена от казаното. — Тигъра е пазител на Сумрака, той е разумен, но няма воля. Тигъра е силен. Но Двуетинния има разум и воля. Двуетинния е също рожба на Сумрака и ако Тигъра застане на пътя му, Двуетинния ще го помете. Всичко живо ще загине, защото Различните са не само паразити, но и пазители на живота. Ако умрат Различните — ще умре всичко живо. Ако умре всичко живо — ще умре Сумракът. Ако умре Сумракът — ще умре Тигъра, ще умре Двуетинния, ще умре всичко и всички около тази малка купчина мръсотия. Дадох отговора си.

— Ти не отговори — казах аз. — Защо ние сме пазители на живота? Ние, Различните, сме същите паразити като вас, вампирите. Защо след Различните ще умрат и хората?

Лилит се озъби. Зъбите й дори не бяха изкарани.

— Вие хитрувате и аз хитрувам. Вие получихте отговора, никой не е обещавал да ви обяснява подробностите... Светли.

— Добре — казах аз. — Добре. Приемаме отговора ти. Но трябва да знаем какво е това Шести патрул.

Лилит разпери ръце.

— С какво можем да платим за отговора? — попитах аз. Някъде в гърдите ми нарастваше тъжна, притискаща болка. Навярно така се чувстват хората миг преди да получат инфаркт. — Ще бъде ли кръвта на дъщеря ми...

— Не, Светли! — поклати глава Лилит. — Времето за тази цена отмина! Нейната кръв може да ме изпепели, но аз бях готова да рискувам, ала сега — не! Нямаме цена за нов отговор!

И изведнъж видях как очите на Кеша се опулиха. И как в тях се смесиха изненада, надежда и страх — страх в очите на момче, току-що доброволно предоставило шията си на вампирка на хиляди години.

— Може би аз имам цена за всеки твой отговор? — разнесе се иззад гърба ми.

Обърнах се.

Тигъра стоеше до печката и си наливаше кафе от издишващия пара кафеник. Той беше същият като преди — висок млад мъж, облечен със строг делови костюм. Тигъра поднесе чашката към лицето си и отпи глътка. Бавно се обърна към нас.

— Както ти отбеляза, аз нямам своя воля — каза Тигъра. — Но си имам кръв. Кръвта на Сумрака, извинявай за неуместния каламбур. Ти нали искаш да досъбереш колекцията си преди края на времето, грохнала твар?

Бялата рокля на вампирката порозовя, сякаш се напълни с кръв. Тя отскочи към стената, вряза се в нея с глух удар и се посипа бял прах от мазилката върху рамото ѝ. Тя се преви и почти приседна, протягайки ръце пред себе си. Пръстите ѝ се превърнаха в черни нокти.

— Е, какъв е отговорът ти? — попита Тигъра.

— Ннне! — простена вампирката. — Не!

Тя отскочи от стената, хвърли се към прозореца, опитваше се или да го отвори, или направо да го разбие със скок.

Но Тигъра вече беше при прозореца. Продължаваше да стиска чашата кафе, без да направи нито едно движение. Просто се беше озовал там, накъдето скочи вампирката — и дланта му прекъсна движението ѝ.

— Ти не разбра — каза той. — Нямах избор. Аз ще платя цената, а ти ще отговориш на въпроса.

— Ще отговоря! — изкрещя Лилит. — Ще отговоря, нямам нужда от заплащане.

— Правилата са си правила — каза Тигъра.

Отпи от чашата и я остави на перваза. Наведе главата си към дясното рамо, за да подложи шията си.

— Пий.

Лилит затрепери. После кимна, примири се.

— Да... да.

Устата ѝ моментално се допря към шията на Тигъра — и след миг вампирката отскочи. Устните ѝ бяха станали тъмночервени. На Шията на Тигъра се бяха появили два дребни белега от ухапване.

— Ти взе цената и ще дадеш отговор — каза Тигъра. — Какво е това Шести патрул?

— Шестима са сключили договор с Двуетинния — прошепна вампирката. — Шестимата могат да развалят договора.

— Кой са те? — попита Тигъра.

— Родената от Светлината. Роденият от Мрака. Този, който е взел чужда Сила. Тази, която няма своя Сила. Този, който вижда. Този, който усеща.

— Трябва да има три условия — каза Тигъра. — Знам правилата.

Лилит кимна, гледаше го с омраза. От устата ѝ излязоха облачета пара.

— Любов, Ненавист, Благородство, Предателство, Сила, Слабост. Това е първото условие.

Тигъра кимна.

Лилит вдигна ръце, погледна смаяно пръстите си и продължи:

— Трябва да присъства посланик на всяка от великите страни. Ръководителят на всяка от страните трябва да дойде или да назначи посланик. Това е второто условие.

— Какви са тези велики страни? — попитах аз. — Светлината? Мракът?

Лилит се озъби.

— Длъжна съм да кажа, но не и да пояснявам. Нали, Тигре?

Тигъра кимна, като я гледаше замислено.

— И трето. — Сега Лилит се усмихваше искрено. Бих казал „с цялата си душа“, но тя отдавна нямаше душа. — Шестимата трябва да бъдат свързани чрез първата и главна Сила.

— Сумракът? — не издържах аз и все пак уточних.

За моя изненада Лилит отговори:

— Не, Светли. Най-първата и най-главната. Кръвта.

— Може би искаш да кажеш още нещо? — попита Тигъра.

— Надявам се да умрете! — Лилит се изплю в лицето му. — Всички да умрете! И ти също, робе на Сумрака!

— Е, ние това скоро ще го узнаем — каза Тигъра. — А ти — не. Лилит се изкикоти.

— Не ли? Ще видим. Ще видим. Аз запазих верността си към Двуетдинния, аз го приветствам...

— Там, където ще отидеш, няма нищо — каза Тигъра и вдигна ръка.

Лилит засия с ослепителна бяла светлина. Нещо я изгаряше отвътре. Бялата рокля се обля с кръв, после почерня и вампирката спадна в хълмче прах.

Хванах вцепенения Кеша за главата и го накарах да се извърне.

— Извинявай, направих боклук — каза Тигъра. — Имаш ли метла и лопатка?

Известно време зяпах останките на вампирката.

— Не. Само прахосмукачка.

— Ще свърши работа — каза Тигъра. Без да пита къде да отиде, излезе от кухнята и се върна с прахосмукачката. Огледа замислено маркуча и я пусна. Прахосмукачката забуча тихо. Тигъра насочи четката към праха — и ситната пепел потече на струйки към отвора.

Той беше забравил да мушне щепсела в контакта, но това не пречеше на прахосмукачката да работи.

— Благодаря за помощта, но ще почистя сам — казах аз. — Ще е някак негостоприемно да започнеш да прахосмучеш.

Тигъра едва забележимо се усмихна и изключи прахосмукачката. Или така ми се стори? Усмихващият се Тигър — това е фантастично зрелище.

— Тогава още нещо и си тръгвам — каза той. — Ако ме питаш дали съм разбрал думите на Лилит — не. Аз не съм Сумракът, аз съм само малка негова част. Ще ти се наложи да откриеш отговора сам.

— А ако не го намеря? — попитах аз.

Тигъра ме погледна с учудване.

— Нима не чу? Всички ще умрем.

— Колко страшно е да се живее — изсумтя Кеша, извърна се и погледна купчината пепел. И се прозина.

Погледнах го.

— Я иди да спиш, Кеша. Сега няма да те карам вкъщи, ще пренощуваш в стаята на Надя. Вземи си чисти чаршафи, те са в скрина...

— В долното чекмедже — каза Кеша, докато ставаше. — Знам.

— Откъде? — попитах рязко. — Откъде знаеш?

Кеша ме погледна изненадано.

— Нали все пак съм пророк... Между другото, вие имате и метла, и лопатка — в килера в антрето.

До нас се чуха тихи бълбукащи звуци. Обърнах се и погледнах Тигъра.

Той се кикотеше сподавено, притиснал уста с ръцете си.

А после се разтопи във въздуха.

ЧАСТ ВТОРА
НАЛОЖИТЕЛНИ СЪЮЗИ

ГЛАВА 1

В архива всичко беше все така студено и тъмно. Но днес нещо се беше променило — свиреше музика. Не бих се учудил да чуя класика — от Вивалди до Бах. Или пламенна ирландска музика — джигга или рил. Но Елън Килорън слушаше руски бард.

*Като сенки сме — между сън и реалност,
и редовете ни са чисти.
Живеем от надежда до надежда,
като войници — от отдиха до кръста.
Както разтопената магма се стреми от дълбините
към небето,
така се носи по нашите вени валс Хемоглобин.^[1]*

Преминах тихо между сумрачните стелажи, на които дремеха книги, свитъци, разпечатки, перфокарти, дискети, глинени плочки и лазерни дискове.

*Така и не разбрахме на колко сме години,
и кой от нас кой е...
Но онзи странен акорд, отворен като длан,
през дупка от сънища все пак различихме —
вслушай се в него, сигурно той
се е носил над Япония,
когато последният смъртник е палел мотора
над тялото на своята скалпирана земя...*

Приблжих се към масата, но която стоеше стар радиоманетофон със стърчаща от слота флашка. Натиснах бутона „Стоп“.

— Елън!

— Да, Антоне?

Потрепнах, обръщайки се. Килорън стоеше зад гърба ми и държеше дебел том с кожена подвързия.

— Изплаши ме — признах.

— Аз също се уплаших — отговори тя. — Гледам — някаква сянка. Тук, при мен, трафикът не е много голям...

Тя изведнъж се смути и сложи книгата на масата. Какво, да не е възнамерявала да ме халоса с този том?

— Хубава песен — казах аз. — Не знаех, че обичаш руските бардове.

— Не всички — намръщи се тя. — Но това е хубаво... Как вървят нещата при теб? Хванахте ли вампирката?

— При нас... всичко е объркано — казах. — Ще ми налееш ли чай? Днес ми се пие.

Тя се усмихна и включи чайника. Седнах до масата, налях си чашка и накратко ѝ разказах всичко, за което Елън, изглежда, не беше чула в своето мазе. Премълчах само за посещението на Тигъра — дори с риск Елън да реши, че лично аз съм упокоил Лилит.

— Много... — Тя се замисли за секунда. — Много сериозно. Искаш ли да узнаеш още нещо?

— Да. Изпратих запитване до Дневния патрул, а също и до нашия. Но може би при теб ще се намери нещо...

— Двуединния?

— И още Шестият патрул. И Великите страни.

— В компютрите има ли нещо? — попита Елън.

— Не. Освен вампирската легенда за Двуединния от книгите на Орош.

Елън кимна.

— Има едно нещо... Струва ми се, че трябва да го знаеш. — Извадих смартфона си и изкарах на екрана писмото от нашия лекар. — Още осем ухапани. По време на един пробег... Хапала ги е напълно символично, просто за да даде знак. И резултатът... не е този, който очаквах.

Елън се наведе над екрана.

— По реда на ухапванията?

— Точно така — кимнах аз.

— Роман, Олег, Данияр, Елена, Цезар... нима това е име?

— Име е. При това момчето не е италианец, а руснак. Не можеш да си представиш колко странни са някои родители.

— Куржан, Ирина, Йоаким. Какво, наистина ли? С „и кратко“ ли е?

— Точно така. Момчето е финландец. Навярно в разговорите нашите момчета го наричат Аким, но по документи се пише с „и кратко“.

— „Родецки“ — каза Елън. — Излиза, че е дописала фамилията. И даже е намерила „и кратко“.

— Аха — кимнах аз. — Точно това е разбираемо и очаквано.

— Сега бащиното име — произнесе Елън. — Какво беше там? „За теб“?

— Да — потвърдих аз.

— Романович, Евгениевич, Шамилевич, Егоровна, Николаевич... — Елън ме погледна. — Николаевич — това Цезар ли е?

— Да — кимнах аз. — Цезар Николаевич. Какво толкова? Тържествено звучи.

— Ибрахимовна... Евгениева... Защо има празно място? Няма ли бащино име?

— Да, на финландците не им се пише бащиното име — казах аз. — „Решението“.

— „За теб е решението“ — кимна Елън. — По-весело е, отколкото просто „за теб“.

— Да. Макар че, когато искат от мен решение по толкова своеобразен начин... се напругам.

— Нищо, не ти е за пръв път да решаваш — утеши ме Елън. — И Финалът. Беше „Дошла съм“, стана... Семьонов, Игнатиева, Лешкарой, Андрухович, Жабин...

Елън се намръщи.

— Да, да, питай.

— Цезар Николаевич Жабин? — попита Елън с потрепване. — Това нормално ли е за Русия в наши дни?

— Нямам достатъчно фантазия да предположа кое ще се окаже ненормално за Русия в наши дни.

— А какъв е той изобщо... Цезар? — попита деликатно Елън. — Виждал ли си го?

— Съвсем случайно го видях. Абсолютно чудесно дете. Въпреки фамилията, името и бащиното име.

Елън потрепна и приключи:

— Дилядтинова. Йоршикова. Тайвонен.

— „Силата чака“^[2] — кимнах аз.

— В края на краищата смисълът не е този, който ти очакваше — каза Елън. — Това не е заплаха. Не е дошла за теб. „Дошла съм, силата чака, Антон Городецки, за теб е решението“.

— Не бих се зарекъл, че тук няма никаква заплаха — отбелязах аз.

— Но нали тя е спасила дъщеря ти, и теб самия, и жена ти.

— Може би не е искала да дели плячката. И знаеш ли, струва ми се, че не е „дошла съм“. А е „дошлата“.^[3] „Дошлата сила чака“.

Елън разпери ръце.

— Добре, Антоне. Няма да гадая напразно. С какво мога да ти помогна? На първо място? Шестият патрул?

— По-добре започни с Великите страни — казах аз. — Вече прехвърлихме всичко в компютърните бази данни. Велики сили понякога наричат Изначалните — Светлината и Мрака. Но тук явно става въпрос за нещо друго.

Елън въздъхна.

— Сега... Страните, значи...

Тя отново се отдалечи в тъмнината, премина между рафтовете и спря при един от тях. Мътно засвети малко фенерче.

— Елън, ти все пак защо обичаш тъмнината? — попитах аз. — Много от томовете се боят от светлината, това е ясно. Но на теб не ти ли е неудобно?

— Имам много добро нощно зрение — отвърна Килорън, като шумолеше с хартията. — И памет.

— И каталози — казах аз.

— Разбира се. И каталози. Великите... Между другото, изумява ме небрежността, с която е поддържал архива предишният пазител. В Русия по традиция има много добра школа архивари, вероятно защото е прието много документи да се пазят в тайна от народа...

— Е, хайде, иронизирай — промърморих аз. — Суровата Русия, пълна с тайни архиви, които се пазят от бели мечки, окичени с балалайки през гърдите...

Килорън изсумтя.

— В сравнение с американските, английските или френските архиви вашите не са и чак толкова тайни. Но това не се отнася за архивите на Патрулите, разбира се. Тези са напълно...

— А ти знаеш ли нещо и за архива на Дневния?

— Разбира се. Ние си имаме свои контакти. Обменяме дубликати на документи, списъци, консултираме се...

— Виж ти — казах аз. — Виж ти какви тайни имало в мазетата на Патрулите. Хесер в течение ли е?

— В общи линии — отговори уклончиво Елън. — Хм... Великите страни. Има едно позоваване. Протокол от хиляда двеста и петнайсата година „За необходимите и излишни мерки“. Не самият протокол, разбира се, а списък... Там се споменават Великите страни.

— За какво се говори?

Елън се разсмя.

— Откъде да знам? Ти сериозно ли мислиш, че съм прочела всичко тук? Да вървим, знам къде се съхранява. Хайде, да вървим!

Станах и тръгнах към слабата светлина на фенера. Елън ме хвана здраво за ръката с твърдата си студена длан и ме поведе след себе си в тъмнината. Бледият млечнобял лъч няколко секунди осветява пода пред нас, после угасна.

— Защо? — попитах аз.

— Така е по-добре — отговори неясно Елън. — И те съветвам да не гледаш през Сумрака. Дори не е съвет, а настояване.

— Това пък защо? — Крачех в тъмнината и неволно се мръщех в очакване да се ударя в някой рафт. Не издържах, вдигнах свободната си ръка и я протегнах пред себе си.

— По-добре да не знаеш защо — каза Елън. — Да, прикривай се с ръката, ако така ти е по-спокойно, но не включвай светлината.

Изминахме десет метра по стария проскърцващ линолеум, покриващ пода в първата зала. Съдейки по движението на въздуха — бяхме влезли в следващата зала. Тук под краката ни проскърцваше или дъсчен под, или изсъхнал паркет. Веднъж Елън рязко ме дръпна към себе си и каза:

— Извинявай. Там се е подала една кост от рафта, ако не я бях забелязала навреме, щеше да се натъкнеш на нея...

— Каква кост?

— Човешка. Пищялна.

— А какво прави тя в архива?

— Върху нея е гравирано заклинание.

— Какво?

— Никой не знае, езикът е неизвестен.

— И защо в архива ти е такъв безпорядък? — попитах аз, започвах да се ядосвам. — Стърчат кости през проходите...

— Тя току-що се подаде — поясни Елън. — Когато преминавахме.

Спестих си глупавия въпрос дали не се шегува. Може и да не се шегуваше.

Дървото под краката ни свърши. Сега вървахме по каменни плочки. В един момент те станаха неравни, сякаш издути. След това отново се изравниха.

После Елън се спря и след кратко забавяне каза:

— Може би ще заобиколим през осма зала...

— Гледала ли си филма „Сталкер“? — попитах аз.

— На Тарковски? Не, разбира се. Чела съм за него в енциклопедията.

Закрачихме по дърво, после по камък, после по груб паваж.

— А филма „Буратино“? Това е руската версия на „Пинокио“.

Елън се засмя.

— Накъде клониш?

— Ах, поле, поле, поле на чудесата... — пропях фалшиво. — И лисицата Алиса и котаракът Базилио водят Буратино към Полето на чудесата. Върху гърба на магаре. В кръг. Изминахме вече двеста метра — ние нямаме такива мазета.

Елън въздъхна. Пусна фенерчето. Лъчът, макар и блед, освети прохода между стелажите на десетина метра, натам всичко се губеше в тъмнината. После тя освети срещуположната посока — същото. Опитах се да разгледам онова, което лежеше върху рафтовете, но тя загаси светлината.

— Не в кръг — каза Елън. — Да се върви направо невинаги е най-краткият път, но не в кръг...

Вървахме още три-четири минути. Веднъж преминахме през поляна, някъде наблизко капеше вода.

— Елън, но това вече е прекалено — опитах се да я укоря аз.

— Да, доста е пресъхнало — съгласи се Килорън. — После ще поотвъртя кранчето...

Примирих се; само в последен опит да отстоя позициите си протегнах ръка, за да напипам какво лежи върху стелажа, край който преминавахме. Ръката ми се натъкна на нещо топло, лепкаво и, изглежда, бавно движещо се. Отдръпнах ръка и побързах да я избърша в панталоните си.

Елън се засмя подигравателно.

— Пристигнахме вече... Ей сега, Антоне...

И тя внезапно пусна ръката ми.

— Елън? — попитах аз.

Тя не отговори. Безшумно отстъпих крачка встрани. Много ми се искаше да запаля светлината. Реших, че ще броя до три и ще го направя.

— Ето го и него — рече весело Елън. — Сега може!

Фенерчето в ръцете ѝ засвети ярко и чисто, сякаш превключено на друг режим. Елън го сложи на една от полиците, така че да свети надолу, и ме погледна с усмивка.

— Какво очакваше да видиш, Велики? Че ще се превърна във вампирка?

— Защо пък във вампирка? — попитах аз.

— Ами като начало — у теб има полуактивиран „сив молебен“, дори аз го виждам. Моля те, не го използвай, защото ще погубиш куп ценни документи.

— Ти дойде от друга страна, преди десет години — казах аз. — През цялото време седиш тук, в мазето. Не си показваш носа на дневна светлина. А и тази разходка!

Елън тихо се засмя.

— Извинявай, Антоне. Но ти сериозно ли предположи, че един вампир може толкова дълго и успешно да се маскира като Светъл? Пред Хесер? Пред Олга? Пред теб? А после да те завлече някъде в тъмнината, за да се разправи с теб?

— Нищо не съм си мислил! — озъбих се аз. — И ръцете ти са студени!

— Разбира се, при такава температура в помещението — въздъхна Елън. — Още веднъж моля за извинение. Малко прекалих,

признавам. Смятай го за професионална шега. Но тук наистина е по-добре да се ходи по потайни пътища и без светлина.

— И ти извинявай, не бях прав — признах аз и свалих полузадействаното заклинание от пръстите си. Готовите вече да се откъснат нишки Сила се прибраха в кожата ми. — Сега не е най-добрият период от живота ми.

— Добре, мир — съгласи се Елън. — Да оставим глупавите шеги. Виж, ето го документа ти...

Стелажът, докъдето стигаше светлината и погледът, беше запълнен с шперплатови кутии. Някои — плоски, някои издължени като опаковки на скъпо вино. Върху всички лежах старомодни, но работещи защитни магии. По някои имаше непознати ми заклинания, не се опитах да се ориентирам в тях. Тук стелажът беше отбелязан с код LT-32, изписано с големи медни букви и цифри, прикрепени към полицата на височината на очите ми.

— Списъкът също е доста стар — каза Елън, като извади и отвори плоска кутия. — Но вече е хартиен... В него самия като че ли няма нищо магическо. Не виждаш ли?

Погледнах плътния, дебел хартиен лист в ръката ѝ. Поклатих глава. Беше трудно да се каже, без да се гледа през Сумрака, но не открих магия.

— Знаеш ли старонемски? — попита Елън.

— Дори и сегашния немски не знам.

— Тогава ще ти превода по смисъл. Ще получиш официалния превод довечера.

Елън се изкашля, вгледа се в калиграфския ръкописен шрифт.

— И така... „През хиляда двеста и петнайсега...“. С какво е забележителна тази година?

Замислих се.

— Инквизицията?

— Точно. Папският престол, по-точно Инокентий Трети, е учредил инквизицията.

— Но това е... — Свих рамене. — Несериозно. Инквизицията се е занимавала с всякакви глупости. Горили са баби билкарки, преследвали са евреите...

— Изгорили са Джордано Бруно, преследвали са Галилей — продължи в моя тон Елън. — Но виждаш ли, в Инквизицията е имало

потенциал. По онова време всички са били вярващи, включително Различните. Светлите в по-голямата си част са вярвали, че имат особен дар от Създателя, докато Тъмните са слуги... — тя се запъна — ... ясно на кого. И ако в Инквизицията идели истински Различни, които да обединят потенциала си със силите на Църквата...

— Може би щяхме да пометем Тъмните — казах аз. — Изцяло.

— Изцяло не би се получило — каза Елън. — Щяха да се раждат нови. И щяха да ги екзекутират.

— Може би светът би станал по-хубав? — предположих замислено.

— И сега всички хора щяха да знаят за Различните, вампирите, върколаците. Биха завиждали за Силата, дълголетието, знанията. При възможност биха се старали да пометат и Светлите, макар да сме посветили живота си на тяхната защита.

— Май е така — казах. — Май е така...

Елън въздъхна.

— И така... „В светлината на създаването на Инквизицията и съответните пророчества, след консултации и съответните гаранции...“. Тук не е точно „гаранции“, по-скоро „обещания“, но навярно „гаранции“ би било по-точно. „В град Рим се срещнаха шестте Велики страни...“

— Точно — казах аз. — Браво, Елън. Браво на теб и на каталога ти.

— „Доклад изнесоха Елпис Йератикус от Атина и Курт Хесе от Кьолн...“. Странно, дори не посочват дали са Светли или Тъмни. Така... Те са предлагали да се осъществи контакт с Инквизицията, всъщност да се разкрият пред нея и да си сътрудничат. „Обсъдиха... Спориха... Възразиха... Отклониха... Приеха...“.

Елън въздъхна.

— Извинявай, аз също разбирам само общия смисъл. Накратко, това е резюме. Един вид — обсъдили са въпроса опасна ли е за Различните Инквизицията и струва ли си да имат нещо общо с нея. В крайна сметка... „Сметнато е за опасно, изкушаващо, непредсказуемо и вредно — с пълно единодушие. Не трябва да има никакви отношения между Различните и Инквизицията, дори ако Светлите или Тъмните сметнат това за полезно за себе си или вредно за другите. Не бива да

има никакви намеси в делата на Инквизицията, дори ако е замесен животът на Различен...“.

— Тук има нещо съмнително — изхъмках. — Веднага мога да изброя няколко Тъмни, изгорени от Инквизицията не без помощта на Патрулите.

— Жил дьо Ре — кимна Елън. — А и господарката му... Докато, виж, със сигурност не е имало и десет процента истински вещици сред натопените жени. Просто по закона за големите числа. Е, всички закони се нарушават, но като цяло това се е спазвало. Повече или по-малко.

— Така че кои са тези Висши страни? — попитах аз. — Да оставим на мира Инквизицията...

— А точно за това тук не е казано нищо — рече объркано Елън. — Или е било общоизвестно, но едва ли, тогава всеки наш старец като Хесер би ти отговорил за Великите страни. Или е толкова секретно, че само са го споменали без подробности.

— Мамка му — възкликнах. — Мамка му!

— Почакай! — Елън се вгледа в хартията. — Тук има и подписи, Антоне.

— Е?

— Без имена. — Тя поднесе листа към мен. — Явно не са рискували да пренасят подписите. Аз също не бих рискувала да пренасям някои от тях. Тук са само длъжностите.

— Е, и!

— Аз също не знам добре старонемски — каза Елън. — От къде на къде са писали на него в тринайсети век, той вече е бил излязъл от употреба! Само ако беше на среднонемски или ранен високонемски! Ха! На ранен високонемски мога да говоря свободно!

— Аз съм потресен, възхитен и признавам своята необразованост — казах. — Но все пак можеш ли да опиташ? Или ще търсим преводач?

— Мога — въздъхна Елън. — През Сумрака... Ей сега.

Тя гледа няколко секунди хартиения лист, после въздъхна отново и го остави.

— Прочетох го. Само че не знам дали ще помогне. Някои неща се разбират, но други... Тук има шест подписа. Явно това са шестте Велики страни.

Не я пришпорвах, чаках.

— Светлината — каза Елън. — Мракът. Това е ясно, нали?

— Светлите и Тъмните — казах аз. — Не виждам други варианти.

— Аз бих казала по-скоро — Нощният и Дневният патрул. — Елън вдигна пръст като строга учителка, поправяща ученика си. — Това нали не са Сили. Това са Страни.

— Приема се. По-нататък ще бъде Инквизицията...

— Инквизицията няма да я има — каза Елън. — През хиляда двеста и петнайсега година е учредена човешката, църковната Инквизиция. Нашата е била създадена...

— През хиляда двеста и седемнайсега — казах аз. — Вярно. Всъщност ние сме заимствали идеята и названието. Нещо позабравям основите. Добре, какво следва нататък?

— Конклавът.

— Това е ясно — казах с облекчение. — Бях познат с... Това е Конклавът на вещиците. Те винаги се държат настрана. Но... Велика страна?

— Сега вещиците са само част от Дневния патрул — каза Елън. — Е, или Нощния, ако предпочитат да се наричат вълшебници, лечителки...

— Елън!

— Извинявай, Антоне, но не си струва да сме фарисеи. Лечителките и вълшебниците по своята същност са вещици. Всички жени в голяма степен използват методите на вещерската магия.

— Жена ми не е вещица!

— Добре — каза Елън. — Изобщо нямам предвид, че тя спада към тях по формалните признаци. Говоря за същността.

— По своята същност всички жени са вещици, дори и да не са Различни — казах аз. — Но Светлана не може да е една от страните, в смисъл — страната, която е Конклавът... Тя не е влизала в кръга на вещиците, не е давала клетва на Конклава, тя не е вещица... *де юре*.

— Съгласна съм — каза Елън след кратко мълчание. — Ако те тревожи мисълта, че Светлана може да е необходима в този Шести патрул, то аз съм съгласна — не е подходяща. Наистина съм съгласна, че ще ти се наложи да търсиш истинска вещица.

— Какво следва? — попитах аз.

— Господарят на господарите.

— Струва ми се, че това е много просто — казах аз. — Господар. Както е прието да се казва сега — Мастър.

— Логично. Мастърът на вампирите. — Елън се намръщи. — Но аз никога не съм чувала те да имат някакъв върховен вожд. Вампирите са свързани с кръвни възли, подчинението върви именно по линията „кой кого е превърнал“. Но нима има най-първи вампир?

Мълчах. Мислех си за Лилит. Може ли да е била най-първата вампирка на света? Най-най? Тази, която в преданията и легендите е станала по-стара от Ева, превърнала се е в демонично и неудачно творение на Бог? Тази, която се наричаше Ева или в пристъп на гордост, или забавлявайки се с тази проста загадка? Всичко е възможно.

Но така или иначе Тигъра я уби. И я изпрахосмучи. Какво означава това — че Мастъра на Мастърите вече го няма? Или някой друг ще заеме тази длъжност?

Отбелязах си мислено, че имам въпрос към Завулон — много сериозен и важен въпрос.

— Явно има — казах аз. — В края на краищата никога не съм чувал кой е главният в Нощния патрул. Е, ако се вземе в световен мащаб. В Москва главен е Хесер, в Русия — също той, това никъде не е написано, но всички го разбират. Обаче в целия свят... Най-най-Светлият... Велик вожд и повелител... Не съм чувал.

— Сигурно и при нас е като при вампирите — рече ехидно Елън. — Всичко е на географски принцип.

Усмихнахме се един на друг с разбиране.

— По-нататък по принцип също е ясно. — Елън се замисли за миг. — Приемащият облик.

— Върколаците — кимнах аз.

— Ти чувал ли си някога нещо за ръководна структура при върколаците? Главатар на глутница или още някой?

Поклатих глава.

— Патрулите имат местно ръководство — каза Елън. — В Европа, например, де факто всичко управляват френските и немските Патрули. Френският Нощен и немският Дневен. Макар че холандците... Добре, не знам, но вероятно Хесер ще ти подскаже кой ги командва. Вещиците си имат Конклав, там всичко е ясно.

Вампирите си имат Мастър, макар че никой не е чувал за висш господар на всички вампири. Но върколаците?

— Семейна структура — каза аз. — Ухапаните образуват прайд. Но прайдът не е голям, там има един главатар — самец или самка...

— Сурово говориш за тях — каза Елън. — Като за зверове.

Игнорирах упрека ѝ.

— И никога един прайд не командва друг. Ако възникне конфликт — те се сражават, ако конфликтът стигне до пълно ожесточение — сражават се главатарите. Прайдът на убития главатар се поглъща от победилия прайд. Но някакъв суперпрейд няма.

— Попитай Хена — каза Елън. — Той е най-старият върколак, доколкото знам. Превръща се в саблезъб тигър.

— Знам. — Потърках основата на носа си. — Приемащият облик. Няма дори намек за название на структура. Е, добре. Ще попитам Хена. Чети, кой друг е там?

— А това е напълно непонятно за мен — призна си Елън. — И само през Сумрака успях да си го превода. Основата.

— Основа?

— Крайъгълен камък. Фундамент. Опора. Основа. Не знам думата, само се досетих за смисъла. И подписът беше последен, а в такива документи това е важно.

— Знам, не съм глупак — кимнах аз. — Скрепващ подпис, окончателното решение. Основата...

— Сумракът? — предположи Елън.

— Лично? Дошъл и подписал документа? — Свих рамене. И си представих Тигъра, прахосмучещ пода в кухнята — с чаша кафе в свободната си ръка.

— Всичко е възможно — каза Елън.

— Да — съгласих се аз. — Дойде време да се задават въпроси на Великите.

Елън прибра документа в кутията, изключи фенера и ме хвана за ръката.

— Да се връщаме, Антоне.

След неизменната прохладна влага на мазето коридорите на Патрула ми се струваха почти горещи. Макар че, съдейки по

сътрудниците, които срещам, мнозина от които с пуловери или суишърти, пак нещо с отоплението ни не беше наред. Старата сграда си е стара сграда.

Не тръгнах към шефа. Търсех Олга. Кабинетът ѝ беше пуст; оказа се, че няма никого и в отдела за вътрешен контрол, който тя оглавяваше през последните години. А и този отдел, шеговито наричан „вътрешната инквизиция“, се състоеше само от двама души — самата Олга и Алишер.

Намерих Олга в научния отдел, също полупразен — в последно време част от сътрудниците свикнаха да работят „дистанционно“, а останалите вероятно сега риеха земята „в полеви условия“ — опитвайки се да научат от старите Различни и в регионалните Патрули поне нещо, отнасящо се до казаното от Тигъра. Удивително беше, че при това положение никой не се сети да се слезе в архива...

Олга седеше до единствената оказала се в отдела сътрудничка — Людочка. Различната от пето равнище изглеждаше точно както би трябвало да изглежда жена, към която се обръщат с умалително име — двайсетгодишна девойка. Вече от пет години изглеждаше така и по принцип приближаваше петдесет. Впрочем, и на Олга никой не би ѝ дал стотиците години.

Жените мило си бърбеха. В обкръжението на пусти маси с компютърни терминали, шкафове с книги и свитъци (е, не колкото в архива, но също немалко) те изглеждаха като клюкарстващи в библиотеката студентки.

— А освен това той обича да спи до мен на възглавницата ми — казваше Людочка. — Представяш ли си, мушка се под одеялото, подава си главата и я слага на възглавницата! Като човек. Такова дребосъче, а умничък...

— Като човек — потвърди Олга, поглеждайки ме накриво. — Здравсти, Антоне. Само че той не е Различен, не е човек. А е куче.

— Разбира се. — Людочка леко се обиди. — Разбира се. О, здравейте, Антоне!

— Мога ли да поседя с вас? — попитах аз и взех стол.

— Сядай — каза Олга. — Учуден ли си?

— От какво?

— Че седя и си бърбя. Наближава краят на света, а аз съм седнала тук с приятелка...

— Може за теб краят на света да рутинно събитие — отговорих дипломатично.

— Не. Но животът е устроен така, че някъде винаги се случва някакъв малък, локален край на света. Влакове изскачат от релсите, падат самолети, потъват кораби, взривяват се нефтохранилища. Епидемии покосяват цели страни, убийци избиват цели семейства, манияци изтезават деца...

Олга стана и приседна на масата — гледаше ме в очите. Людмила се опита да се изправи, явно за да си тръгне, но Олга я спря с махване на ръката и продължи:

— Умират такива, които са скъпи на някого. Години и десетилетия бушуват войни. Кръстоносци колят мюсюлмани, мюсюлманите взривяват юдеи. Хуту колят тутси. А хората живеят. Някои гледат в небето, изчислявайки хода на планетата. Някои сеят зърно. Някои изменят на съпругата си. Някои крадат портфейли. Някои рисуват картини. Войниците са се задъхвали в Ипер^[4], а Балмонт е написал: „Висшият миг е да създадеш своя струна, да струиш с дъжд от перли, сърцата да вълнуваш“. Хората са изгаряли живи в танковете, децата са плакали от глад в студените си завивки, жени, посинели от недохранване, са мъкнели листове броня, за да строят танкове — а някъде наблизко композитор е писал бодър марш за победното шествие, а някъде писател е съчинявал весели приказки за децата...

— Какви весели истории по време на война... — започнах аз.

— Чел ли си Носов, патрулен? — присви очи Олга. — Не може да не си го чел като дете. А сигурно си го чел и на дъщеря си. „Кашата на Мишка“, „Градинарите“... Писал ги е през четирийсет и втора. Когато всичко е висяло на косъм. Има ли там поне една дума за война и смърт? Не. Защото ако не можеш да дадеш на децата хляб, трябва поне да им дадеш надежда. Да, ти сега ще кажеш, че съм патрулна, че съм Светла, че съм Висша, а аз седя и си бърбря... Сядай! Още не съм приключила, Людмила! Да, бърбря си, защото сега всички, които могат да се занимават с твоя случай, се занимават с него. А който не може — се занимава с обичайните си дела. Със своя хляб, своята мелодия, своите джебчии. Своите глупави малки разследвания. Дори и да е апокалипсис. Защото ако той не се случи — хлябът не трябва да изгние неизпечен, а песента — да не прозвучи. И крадецът трябва да седи в затвора. А служебните нарушения трябва да бъдат разследвани.

Тя се обърна към Людочка, която я гледаше с кръгли, изплашени очи.

— На колко години е твоето кученце?

Людмила преглътна. Сведе поглед.

— На двајсет...

— Не чувам!

— На двајсет и седем... Аз не... Аз го храня много правилно...

Олга мълчеше.

— Това дори не е седмо равнище на въздействие! — възкликна Людмила през сълзи. — Кога съм молила за нещо Патрула?

— Работата не е там, че не си молила! — изрева Олга. — Работата е там, че не си предупредила, глупачке! На теб ти се полагат по ранг няколко намеси годишно, до пето равнище включително! Отвори си таблицата за заплатата!

— Но какво може...

— Днес лично подписах разрешение за удължаване живота на вещерска котка! И това не е обикновена малка отвратителна вещица, това е Бабата на Московския отдел. И нейната котка е на повече от седемдесет години, и знаеш ли кога бихме ѝ издали разрешение — тази котка я следим не знам откога, в нея е поне половината от Силата ѝ! Но тъй като вещицата носеше акт на разследване на Дневния патрул за твоето двукратно продължаване живота на домашния любимец — не можех да направя нищо!

Людочка я гледаше, пребледняла като лист хартия.

— Ставай и се махай отгук — каза Олга. — И гледай днес да не ми се мяркаш пред очите. Ходи да работиш вкъщи — добре знаеш какво се случва.

— А какво... какво ще стане... — преглътна Людмила.

— Нищо няма да стане — промърмори Олга. — Животното какво е виновно...

Людмила се хвърли към вратата, сякаш се боеше Олга да не размисли.

— Следващия път, глупачке, подай официална молба! — извика подир нея Олга. Въздъхна и поклати глава. — Антоне, как да се работи с такива... Ти за какво дойде?

— Нужна си ми като жена — промърморих аз.

— Какво, да не ти се е търкулнала топката в женската тоалетна?
— поинтересува се Олга.

— Ти да не си изучавала специално всички детски вицове? — попитах аз.

— Не. Аз, ако си спомняш, много дълго време бях чучело на сова — усмихна се Олга. — И невинаги съм стояла в кабинета на Хесер. Двайсет години бях в едно училище, в кабинета по биология.

— Какъв ужас! — възкликнах искрено.

— Меко казано. На такива неща се нагледах и наслушах... Е, какво ти трябва?

— На кого се подчинява твоят мъж? — попитах я направо.

Олга се замисли, после уточни:

— Това по някакъв начин свързано ли е с разследването?

— Пряко. Ти нали си чела сутрешната ми докладна...

— Разбира се, не се повтаряй — махна с ръка Олга.

— Помниш ли за шестте Велики страни?

— Да. Глупости. Аз съм живяла доста, Антоне. През целия си живот съм в Патрула. Никой никога за никакви Велики страни...

— Бях долу, в архива. Помолих за помощ Килорън. Тя намери един стар документ, в него се споменават шестте Велики страни. Но е много мъгляво. Накратко, това са Светлината, Мракът, Конклавът, Господарят на господарите, Приемащият облик и Основата.

Олга потърка челото си. Сведе поглед. Погледна ме. Скочи от масата, извади пакет цигари и запали. Присви очи и ме погледна с ирония.

— И ти, като съпостави казаното от Тигъра и... новата информация... реши, че това е...

— Нощният патрул. Дневният патрул. Вещиците. Вампирите. Върколаците. И неизвестна гадост, може би дори самият Сумрак.

Олга изпусна струя дим, отметна глава и се загледа в тавана.

— Значи Килорън... Как се казваше? Елън?

— Да.

— Шестте Висши страни... — въздъхна Олга. — Ами виж, имам две новини за теб.

— Добра и лоша?

— Да, както си се полага — каза Олга, но тонът ѝ не ми хареса.
— Първо, нито Нощният, нито Дневният патрул имат висше

ръководство. Дори в Русия официално няма, макар че Хесер, разбира се, е главният.

— Тоест при нас е като при вампирите? Господарят на територията е този, който е ухапал всички на нея...

— Горе-долу е така. Или който ги е иницирал. Не знам дали си спомняш, но теб те иницира Хесер, нали? Ако се замислиш, почти всички от нас отиват при него, като при инициращ.

— Това вече е лошо — кимнах аз.

— При вещиците като че ли всичко е ясно — каза Олга. — За най-най-главния вампир не съм в течение. Но върколаците със сигурност нямат върховни власти. Можеш да попиташ Хена.

— И Елън ме посъветва същото — отговорих, разочарован.

Олга ме погледна накриво, после продължи:

— Що се отнася до Основата — нямам представа. И това, Антоне, беше добрата новина.

— Тогава коя е лошата? — попитах настоятелно.

— Да вървим — каза Олга, като ме хвана за ръката. — Да вървим... Висши...

Не я попитах нищо. Първо — аз самият обичам да устройвам такива разходки. Второ, тя нищо не би ми отговорила. И трето — чувствах, че лошата новина изобщо няма да ми хареса.

Спускахме се все по-надолу и по-надолу. Към шестото подземно равнище. Към архива. Почувствах тревожно изтръпване в гърдите.

— Городецки днес идва ли в архива? — попита Олга двамата охранители.

Те явно се объркаха.

— Да... — реши да отговори най-накрая старшият от тях, шесто равнище. — Но... той нали има право?

— Той би могъл да мине така, че да не забележим — добави вторият. Седмо равнище. Виж ти, взели са за дежурството най-слабите, всички са на полева работа.

— Разбира се — каза Олга. — Висшият винаги може да завърти главата на някой с по-ниско равнище...

С тази многозначителна фраза тя ме помъкна нататък. Отвори вратите на архива. Всичко беше както преди час — тъмнина, конус от светлина над масата.

Олга безмълвно се приближи към масата. Но аз, вече предчувствайки нещо лошо, погледнах към нея през Сумрака. По дяволите всички предпазни мерки на Елън!

Олга вървеше през архива, покрита с люспеста броня от заклинания. Изглежда, докато се бяхме спускали, тя беше активирала изрядна част от своя арсенал. По пръстите на Великата припламваха разноцветните дъги на заклинания.

Тя спря до масата. Огледа се. Пипна чайника върху масата. Отвори кутията, която двамата с Елън бяхме намерили, извади документа и му хвърли бърз поглед.

— Недей да мълчиш — казах аз.

Олга мълчеше.

— Елън! — извиках аз. — Елън!

— Не викай — каза Олга. — Нея я няма тук.

— А къде е?

— Откъде да знам? В Дъблин, например. Ти често ли идваше при нея?

— Вчера и онзи ден.

— А преди това?

— Ами сигурно не съм наминавал от една година... — промърморих и усетих как ме изпълва ужас.

— Тя си тръгна преди повече от година. Приключи с преписите си, копира онова, което искаше, в замяна на други документи. И си тръгна. Омръзна ѝ да седи тук. Ти какво, не беше ли тогава в Москва?

Аз мълчах.

— И кой ти е завъртял главата? — попита Олга. — Висш... Нали си надясно, че си бил омаян, омагьосан, направен на глупак? Който и да е бил — не е била Елън Килорън! Архивът отдавна стои пуст! Ако се наложи — слизаш, палиш осветлението, ровиш се в каталозите и намираш каквото ти трябва!

— Знаеш ли кое е най-лошото? — попитах аз.

Олга замълча.

— Аз си спомням как Елън си тръгна — казах. — Та тя направи купон тук. Ние с нея дори танцувахме. Спомням си. Сега вече си спомням.

[1] Текстът на песента „Валс Хемоглобин“ на Олег Медведев. — Бел.прев. ↑

[2] В оригинала — „сила ждудт“. — Бел.прев. ↑

[3] В оригинала „пришла я“ — „пришлая“. — Бел.прев. ↑

[4] Белгийски град, в който през Първата световна война за пръв път се е използвало химическо оръжие. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Картината беше стара, изглежда — италианска от седемнайсети век. Нищо особено, изглед към венецианските канали. Навярно Хесер е бил познат с художника или това място означаваше нещо за него.

Седях, разглеждах къщурките, мостчетата и гондолите и се стараех да не обръщам внимание на прохладата, преминаваща на вълни по тила ми. Сякаш наблизко се клатеха решетъчните капаци на климатик и духаха хладен вятър...

— Като че ли е достатъчно — каза Хесер. Отпусна тежко ръка върху рамото ми и се върна зад бюрото. Олга седеше отстрани, върху придърпан напред стол.

— Така че какво ми е? — попитах.

— Изкуствена амнезия. — Хесер ме погледна с леко учудване, сякаш бях казал глупост. — Само изкуствена амнезия. Накарали са те да забравиш, че преди шестнайсет месеца Килорън е напуснала Москва. Затова, когато си се спуснал в архива и си видял... хм... и си видял някой, изглеждащ като Елън, спокойно си започнал да общуваш с нея.

— Хесер, разполагам с всички полагащи се ментални защиты.

— И дори няколко неполагащи се, както забелязах. Работата е там, Антоне — Хесер изсумтя, поклати глава, — че това е наш пропуск. Общ. Ние всички сме добре защитени от възможността да ни внушат лъжливи спомени или да изкривят наличните. Във всеки случай, от по-слаби или равни по сила Различни. Това означава, че никой, дори Висш, не би успял да вкара в паметта ти образ, който не го е имало. Обаче...

— Не сме защитени от изтриване — каза аз.

— От блокиране. Изтриването на паметта също би предизвикало защитна реакция. Но грижливото блокиране — не. Ти просто си забравил, че Килорън си е тръгнала. И това е всичко.

— Но как тя — намръщих се аз, — ако това е „тя“, а не „той“, е влязла в офиса ни?

— Вероятно с усилие. — Хесер помълча малко. — Защитата на нашия офис е много надеждна. Но ако се допуснат няколко фактора, промъкването е възможно.

— Какви? — попита Олга с любопитство. — Имам си свои версии, но бих искала да те чуя.

— Висше равнище на Сила — каза Хесер. — Цвят... Светъл или Сив. Отсъствие на злонамереност. При тези условия могат да се преодолеят заклинанията. А с умение да се изтрива паметта, може да се мине и покрай охраната. Като или се блокират спомените за отпътуването на уважаемата Килорън, или изобщо се изтрият спомените за преминалата покрай тях Различна. Мисля, че ако проверим всички, които са били в охраната, ще намерим тези блокировки, ще ги свалим и ще узнаем деня и часа, в който тя е дошла.

— Отишла си е току-що — казах аз. — Нали веднага след разговора ни тръгнах да търся Олга, тя ми обеща сама да даде документа за превод. А всъщност е излязла подир мен и е офейкала. Борис Игнatieвич, как е възможно такова нещо? Светлите Висши ги познаваме всичките, ние не сме толкова много, дори и ако се броят онези в оставка. А Сивите — Инквизиторите ли са?

— Не непременно — каза Олга. — Това може да са Различни в процес на смяна на цвета. Сам знаеш, случва се изключително рядко, обикновено с Висши. Понякога цветът се променя докрай, понякога застива по средата, както при Инквизиторите.

— Висш, който може да е всякакъв цвят — казах аз. — Прекрасно. Чувствам се като идиот.

— Недей — каза Хесер. — Щом аз за своя доста дълъг живот не съм помислил за опасността за въздействие чрез амнезия — то самият аз съм най-големият идиот.

— Във всеки случай повлиялият трябва да е Висш — каза Олга. — И е действал много, много професионално. Майсторски.

— Разбирам накъде клониш — кимна Хесер.

— Аз също — промърморих аз. — Вампирите. Дори най-слабият вампир е майстор на амнезията.

— При това не само заради секрета в слюнката си — кимна Олга. — Висшият вампир е майстор на илюзиите. Това би могъл да е дори мъж... Ти нали не си се целувал с нея, Антоне? Че може да не е била вампирка, а вампир.

— Много смешно — отговорих аз.

Олга се изкикоти:

— Добре, добре, няма да казвам нищо на Света.

— Още веднъж — много смешно — изрекох възмутено. —
Благодаря за опита да ме развеселиш, но няма нужда. Борис
Игнатиевич, нищо повече ли няма? Намеси, следи?

— Не — поклати глава Хесер. — Всичко е направено ювелирно.
Колкото и да ми е трудно да предположа това, възможно е неканеният
ни гост да е имал добри намерения.

— Дори да е бил Тъмен, и на него не му се умира — кимна Олга.
В чантата ѝ, лежаща на пода, звънна телефонът. Олга се наведе, извади
го, безмълвно го допря до ухото си. Помълча и каза: — Ясно.
Продължавайте.

— От архива? — попитах аз, когато тя прибра телефона.

— Да. Всичко е чисто. Има следи от пребиваването на външно
лице, но нито човешките, нито нашите методи дават нещо. Общо
взето, не сме и очаквали... Антоне, ти искаше да научиш нещо от
Хесер, когато ме потърси.

Хесер вдигна вежда, погледна ме и попита:

— Искал си да научиш нещо от мен, а си отишъл при Олга?

— Въпросът е деликатен — обясних аз. — Хесер, кой стои над
теб?

— Не разбрах. — Той се смръщи още по-силно.

— Ти си ръководител на Светлите в Москва. Е, и в цяла Русия,
разбира се. В известна степен навярно и в близките територии, нали?

— В известна степен — каза Хесер. — Всичко е заради
тибетския ми империализъм, разбираш ли. Е, и заради това, че
Нощният патрул на Киргизия, например, се възглавява от Различен от
второ равнище.

— Кой възглавява Светлите в Европа? А в целия свят?

— Отговорът е прост и в двата случая — каза Хесер. — Никой.

— Не може да бъде.

— Кой управлява хората на земното кълбо?

— ООН ще я оставим настрана — казах аз. — Но при целия ми
старомоден човешки патриотизъм — САЩ е най-силната държава в
света.

— Разбира се — махна с ръка Хесер. — Но те не възглавяват света по една поразително проста и смешна причина, която сега няма да обяснявам. Хората нямат един най-главен управител. Различните — независимо дали Тъмни, или Светли — също.

— А ако се наложи? — попитах аз. — Документът от архива е датиран хиляда двеста и петнайсега година. И някой го е подписал от името на Светлината. Ако сега изведнъж се наложи да се решава някой много важен въпрос...

— Точно такъв трябва да се реши — каза Хесер. — И аз вече съобщих на всички регионални патрули, както Нощни, така и Дневни. В писмо, подписано от мен и Завулон и заверено с клетвите на Светлината и Мрака.

— И какво? — попитах напрегнато.

— По-нататък ще последва това, което се е случвало вече няколко пъти в историята. На мен и Завулон ще ни бъде дадено правото да вземаме решения от името на Светлината и Мрака. Формално ние ще бъдем главните. В решаването на този въпрос.

— Толкова просто? — възкликнах аз.

— Демокрация в най-висша степен — усмихна се Хесер. — Макар че не, това прилича повече на онзи комунизъм, който някога искахме да построим. Двама разумни и отговорни хора... хм... бивши хора, притежаващи достатъчно знания и жизнен опит, и по волята на съдбата оказали се на нужното място в нужното време, получават правото да решават вместо всички.

— Ефремов — каза аз.

— Добър чичко беше, жалко, че бе човек — кимна Хесер. — А всъщност — най-обикновена целесъобразност.

— Тоест намерихме двете страни — каза аз. — Това вече е добре. Сега вещиците, върколаците, вампирите и непонятно какво.

— Ако, разбира се, сме разбрали всичко правилно — каза Хесер скептично. Вещиците — да. Всичко останало — не съм сигурен.

— Вече работим — каза Олга. — Всички са ориентирани към новите данни.

— Какво да правя аз? — попитах.

— Навести семейството си — посъветва ме Хесер.

— Засега ще пропусна — отговорих. — Да им домъчнее.

— Тогава работи — каза Хесер. — Олга, какво имаме за гражданката Юлия Хохленко?

— Нищо нямаме — каза кисело Олга. — Три страници справка. Родена е през хиляда осемстотин и деветдесета в Малорусия. После е живяла в Киев, Одеса, Питер, Москва. И при нас се е установила. Преди четвърт век е била избрана за Баба.

— Младичка е за Баба — усмихна се Хесер. — Жалко, че Арина си отиде. Виж, тя беше добра. Или Лемешева. А тази Хохлова...

— Хохленко — поправи го Олга.

Хесер само махна с ръка.

— Няма значение. Не е сигурно, че фамилията ѝ е истинска. По-скоро е прозвище, от месторождението. Какво стана с нейния Герман?

— Принудени бяхме да разрешим поредното му подмладяване — каза Олга с въздишка. — После ще ти разкажа. Ето, тъкмо се канех да ѝ изпратя документа.

— Тя не е ли в Патрула? — попита Хесер, присвивайки очи. — Хайде, поразходи се, Антоне. Ти ще го отнесеш и ще си поговориш с нея.

— Какво мога да ѝ кажа? — поинтересувах се аз.

— В границите на разумното — всичко.

— Какво ни е нужно?

Хесер изсумтя.

— Трябва да ти е ясно. Сегашната всеобща Баба. Ръководителката на Конклава.

— А ако не иска да говори? — попитах аз, докато ставах.

— Определено не предприемай силови действия — каза Хесер. — В такъв случай ще отида аз. Но се постарай да се справиш. А аз самият ще навестя Хена.

— А аз ще отида при московския Мастър на вампирите — каза Олга. — Засега има време, но не бива да се пилее.

Юлия Хохленко, ръководителката на московските вещици, Бабата по тяхната терминология, не младееше твърде много. Може би заради длъжността си. А може би заради някакви други съображения.

Разбира се, тя не изглеждаше на век и четвърт. Най-много шейсет години. Слабичка, обаятелна, гъсти черни коси — околните със

сигурност смятаха, че ги боядисва.

Баба Юля работеше в обикновената общинска детска градина „Слънчице“ в югоизточната част на Москва. Дори не като директорка — а възпитателка. Както родителите, така и децата я обожаваха.

На входа на детската градина си направих простото, но много удобно заклинание „свой човек“. След това можех да не се безпокоя как ще мина покрай охранителя и какво ще си помислят срещналите ме бавачки и възпитателки — всеки от тях виждаше в мен някой познат, обичаен, имащ право да се намира тук. Охранителят сърдечно ми стисна ръката, възпитателките се усмихваха, дори суровият електротехник махмурлия, занимаващ се с лампа за дневно осветление, измънка някакъв поздрав.

В справката, която ми даде Ольга, беше казано, че Юлия Тарасовна Хохленко в момента работи като възпитателка в горната група. Градината беше малка — през деветдесетте години, когато московчанките на практика не раждаха, бяха разделили сградата на две и в другата половина бяха направили частен лицей. Но времената се смениха, изселиха лица от другата част на сградата и сега там бърникаха таджики гастарбайтери, измазваха, боядисваха и слагаха подови настилки. Изглежда, даже всичко едновременно. „Слънчицето“ обещаваще скоро да се разшири.

Изкачих се по стълбите със смешни двойни перила — едните на равнището на възрастен човек, другите по-долу — за деца. Блъснах вратата, на която беше залепена цветна картинка, изрязана от детска книжка: Баба Яга в хаванчето и с метла в ръката. Влязох в помещението на горната група.

В мен се вторачиха трийсет чифта очи. Горната група на детска градина „Слънчице“ тъкмо се беше върнала от разходка. Някои вече бяха успели да се преоблекат, някои се препъваха в полусмъкнатите си гащеризони и панталони, някои дори още не си бяха свалили шапките.

След миг ме връхлетя вълна от крещящи и гълчащи деца.

Ако си мислите, че шестгодишното дете е нищо в сравнение с възрастния, то върху вас никога не са се нахвърляли трийсет хлапета в предучилищна възраст.

— Вие какво! — закрещях аз, когато ме повалиха на пода и болезнено притиснаха главата ми върху сушилника за обувки. Нечий

мокър ботуш се стовари върху лицето ми. Трийсет чифта ръце се вкопчиха в мен.

Нима побърканата бабка беше превърнала подопечните си в охрана?

— Чичо Дима! — радостно крещеше някакво светлокосо хлапе, нахвърлило се върху мен.

— ЧичоПашаЧичоПаша! — вресеше червенокосо момиченце.

— Тате! Тате! — едва ли не с радостни сълзи виеше пълничко луничаво момченце.

— Я къш всички оттук! — разнесе се над мен глас и децата отстъпиха. Юлия Тарасовна изникна — по друг начин не може да се каже — някъде от стаите, обитавани от групата ѝ. — Или ще сваря от вас супа, отдавна не съм яла младо месце!

Децата се разбягаха с кикот.

— Всички да се преоблекат, да се изпишкат и да си измият ръцете! — изкомандва Юлия Тарасовна. А на мен ми подаде ръка и ми помогна да се изправа. Аз впрочем пренебрегнах помощта на старицата и станах сам — поглеждайки с опасение малолетните.

— Здравейте, Юлия Тарасовна.

Вещицата беше с ярка шарена рокля, а по изобилие от мъниста, гривни и пръстени можеше да се съревновава с всяка циганка. Но какво да се прави — вещици, магията на артефактите...

— И ти здравей, Антон Городецки, Светли маго — тихо каза Хохленко. — Защо ти, Великият, си си направил „обаянка“, като идваш в детска градина? Нима не знаеш, че децата реагират на магията на отношенията дванайсет пъти по-силно?

— Някак не се беше налагало да проверявам — признах аз. — Вашата охрана?

— Но защо така, Антоне! — обиди се Юлия Тарасовна. — Нима бива да се говори така за децата? А и да бяха охрана — какво лошо има в това? Трийсет деца в предучилищна възраст в ограничено пространство са способни да задържат, осакатят или дори да убият зрял човек.

— Бива си ги шегичките ви, Бабо — казах аз. — Къде можем да поговорим?

— Влез — въздъхна вещицата. — Само се събуй, тук при мен е чистота и хигиена. Това са деца все пак!

Наложи ми се да изчакам десет минути, преди Хохленко да изюрка подопечните си в спалнята и да ги настани по леглата, след което излезе в стаята за игри. Докато излизаше, направи нещо — почувствах слабо дихание на Силата — и след миг емоционалният фон наоколо изведнъж се промени. Децата заспаха. Всички едновременно.

— Ай, ай, ай — казах аз.

— Обикновено не правя така — отговори строго Юлия Тарасовна. — Но ти нали искаше да поговорим.

Кимнах. За моя радост в стаята за игри имаше два нормални стола, с човешки размери, иначе щеше да ми се наложи да се свивам върху детско столче или да стоя прав.

Освен това в стаята за игри имаше и котарак.

Докато децата още не бяха легнали да спят, той седеше на шкафа и се миеше. Огромен риж котак, с толкова добродушна муцуна, че чак изглеждаше подозрително. Мен ме поглеждаше с умилителна радушност.

Когато децата си отидоха, котаракът слезе, приближи се до мен и скочи върху коленете ми. Веднага се обърна по гръб, подлагайки ми корема си.

— Ама че наглост — казах аз.

Но все пак го почесах по коремчето.

— Обичаш ли животните? — поинтересува се Юлия Тарасовна, настанявайки се срещу мен.

— Обожавам ги — отвърнах. Извадих от джоба на ризата си сгънат на четири лист и го подадох на вещицата. — Ето го официалното разрешение на Нощния патрул да използвате магия с цел удължаване живота на котарака Герман.

— О, благодаря — зарадва се вещицата, като грижливо разгъна, изглади и прегледа документа, след което отново го сгъна и го прибра някъде. — Ето я бабината радост, ето го моето щастие.

— Котарак немска порода? — попитах аз, като свалих Герман на пода и изтупах панталоните си от космите.

— Не, наш си е, руски, улична порода. А името си е получил в чест на втория космонавт на планетата, Герман Титов!

За малко не се задавих.

— Той много ми харесваше — доверчиво съобщи Юлия Тарасовна. — Юрик, разбира се, е обаятелен, каква му е само

усмивката! Но Герман ми харесваше повече. Мъж! Герой! При това — втори. Представяш ли си, Светли, колко е трудно да бъдеш втори? Същият подвиг — но си втори. И завинаги си оставаш такъв. Пети не е обидно. Десети. А да си втори е тежък товар завинаги.

— Мда — промърморих аз. — Крайно любопитно. Директорът на детската градина не възразява ли против котарака? Чистота, хигиена...

Хохленко се разкикоти. Котаракът скочи на коленете ѝ и свойски се сви на кълбо. Вещицата го погали с привично движение.

— Ох, Антоне, ще ме умориш... Та кой ще ми възрази?

— Ще се направя, че не съм чул това — казах навъсено. — Юлия Тарасовна, не дойдох при вас заради този документ.

— Да, разбирам, че Висшите не работят като куриери — веднага стана сериозна Хохленко. — Позволи ми да се досетя. Посещението ти е свързано с онова пророчество? Нужна ти е Бабата на Бабите, ръководителката на Конклава?

— Да, виждам, че заработвате и с пророчества — казах аз.

— Тук няма нужда да се пророкува, Антоне. Просто трябва да имаш глава на раменете.

Кимнах.

— Впрочем, Завулон ме държи в течение на нещата — каза Хохленко замислено. — Така че знам. Нещичко.

Не я попитах дали знае за архива и как са ме изиграли.

— Трябва да се срещна с ръководителката на Конклава — рекох аз. — С вещицата на вещиците, с Бабата на бабите, Прабабата — както и да я наричат. Знам, че на никого не издавате тази информация, най-малко пък на Светлите. Но вие сами разбирате — това не е, за да ви се навреди.

— Вашето добро също не ни е от особена полза — изсумтя Юлия Тарасовна.

— Ние всички можем да загинем — казах аз. — Целият свят. Всички Различни. Всички хора.

— Може би отдавна вече е време? — попита Хохленко тихо. — Всички са си заслужили, честно казано. Напълно. И хората, и Различните.

Тя замълча за миг. Вдигна поглед към мен — тежък и твърд. Не бих искал да се срещна с нея насаме нощем в тъмна гора. Впрочем, и

през деня в шумен град — също. Ако ме сметне за враг.

— Разбирам — казах аз. — Вие сте украинка, нали? Да, там, при вас, е различно...

— Аз съм малоруска — рече вещицата. — Хохолка. Не ме наричай украинка — обиждаш ме.

Кимнах.

— Разбирам.

— Това, което става там сега, е гадост, но през деветнайсети при Симон Василич какво ли не е ставало — каза Хохленко. — А къде е по-хубаво? Руските щуротии и пиянство? Американската надутост и лицемерие? Европейското фарисейство? Азиатската жестокост?

— Всичко това е при хората — казах аз.

— А ние по-добри ли сме? — попита вещицата. — Независимо дали нашите, или вашите... Може би все пак е по-добре да го оставим да се случи, а?

Погледнах към полуотворената врата на спалнята, където децата лежах в леглата си. Изпод одеялата висяха ръце и крака, по пода имаше чехли и захвърлени чорапи.

— Те също ли са виновни? — попитах. — И те ли да умират?

— Всеки все някога умира — отговори вещицата. — Те може и да не са виновни, но засега... Всички рано или късно ще бъдат... Преди сто години две-три от тях определено бих ги превърнала в прасета, за всеки случай.

Позволих си да се усмихна.

— Нима бихте могли, Юлия Тарасовна?

— Откъде да знам? — Тя погали котката. — Нямам добър отговор за теб, Светли.

— Юлия Тарасовна, та Хесер ще попита в Инквизицията — подхвърлих аз наслуки.

— Нека пита колкото си иска — изсумтя вещицата. — Това си е наша работа, бабешка. Инквизицията не знае нищо по въпроса.

— Аз така или иначе ще узная. По един или друг начин.

— Пфу! — махна с ръка старицата. — Защо си такъв глупак, а? Ти и без това я знаеш. Бабата на Бабите е твоя позната!

— Как? — казах объркано. — Как така... та тя си смени цвета!

— Вещицата не е длъжна да бъде Тъмна — отсече Хохленко. — Сменила е — чудо голямо, важното е да не нарушава законите.

— Но тя...

— Знам. Ти си я затворил в Саркофаг на времето. До края на вселената.

— Все едно, че я няма — рекох. — Може да се каже, че е умряла!

— Може, но не бива. Тя не е умряла. Тя е затворена в затвор. Това, че затворът е вечен и магически, не променя нещата. Събирахме се ние, Бабите от Конклава. Обсъждахме. Решихме, че не бива да се избира друга Баба на Бабите, докато Арина е жива.

— Тя ще живее вечно.

— Значи вечно ще ръководи Конклава.

— Глупаво! — възкликнах аз. — Това е глупаво, глупаво! Трябва да се променят правилата в подобна ситуация. Ако ръководителката на Конклава не е с нас — няма да можем да направим нищо!

Известно време Хохленко ме гледа строго, после каза:

— Прибери се вкъщи, Светли. Търси, каквото търсиш — не мисля, че всичко е опряло до старата вещица. Тази нощ ние, Бабите, ще се съберем за разговори.

— И ще изберете нова? — попитах с надежда.

Хохленко сви рамене.

— Вие имате ли някакъв шанс? — кой знае защо, я попитах.

— Какви ги говориш? — учуди се вещицата. В погледа ѝ се мярна стара обида. — Не. При нас не е прието да се избират два пъти подред от една и съща местност. Знаеш ли, протекционизмът съществува и при вещиците, и това не се харесва на никого. Върви, Антоне. Ще ти се обадя утре сутринта...

— Моят номер...

— Знам ти го номера — въздъхна тя. — Хайде, тръгвай. Ти тук все пак поوماза, ще трябва да мия пода. Бавачките не достигат, чистачките не достигат, заплатите в детската градина са малки. Да не искаш да хванеш метлата? Трябва да спасяваш света. Хайде, върви го спасявай.

По средата на пътя към офиса спрях колата под знак „Спирането забранено“. В знака нямаше абсолютно никакъв смисъл, тук не пречех на никого. Пуснах аварийната сигнализация, порових се в жабката, намерих пакет цигари и запалих. Увеличих звука на радиото.

Арина...

Колко просто щеше да е всичко, ако тя беше на моя страна. Старата вещица много знаеше и умееше, и се отличаваше с желязна целеустременост. Но аз я бях вкарал в Саркофага на времето. В онзи момент това ми се струваше единственият разумен изход. Един такъв красив... Със саможертва...

Само че Тигъра ме измъкна оттам. Уплаши се, че Надя ще рухне и ще се хвърли срещу него в битка до взаимно унищожение. Арина остана в Саркофага.

А наистина ли с нея щеше да ми е по-лесно? Защо реших, че тя не би намерила в гибелта на всичко живо позитивен смисъл, както нейната колежка, и, изглежда, навремето съперница, Юлия Тарасовна.

Вещиците не можеш да ги разбереш. Независимо дали са Тъмни, или Светли. Така или иначе мислят различно. Жени...

Изведнъж осъзнах колко много искам да видя Светлана и Надя. Да ги докосна. Или поне да им се обадя и да поговорим за минутка. Мобилните им телефони бяха изключени и батериите — извадени, всичко в най-добрите традиции на конспирологията. Но аз знаех номера на обикновения стационарен телефон. И имах никому неизвестна СИМ карта, купена при московската джамия от търговец таджик (нищо особено криминално, просто СИМ картата беше удобна за обаждания в Средна Азия и не бяха необходими документи, за да се купи).

Не, глупаво. Ако сериозно ме следяха — щяха да проследят обаждането. А аз не исках да давам на никого такава възможност. В края на краищата, ако се наложеше, Светлана щеше да ми се обади.

С вещиците засега беше неясно. Цялата ми надежда бе в това, че днес щяха да се съберат на своя шабат и щяха да изберат нова Баба на Бабите. Трябваше да се чака. И да се доложи.

Извадих телефона — и той зазвъня в ръцете ми. Появи се снимката на шефа (не ме питайте как успях да го снимам, Хесер не може да понася да го снимат), засвири енергична музика:

— Та та-та та та-та-та-та, та-та та-та, та-та та-та, та-та та-та та-та та та.

Всички Висши са донякъде позьори. Бабата на руските вещици работи в детска градина и мие мръсните гърнета. Главният Светъл на

Москва не обича да му се обаждат и предпочита да се обади сам секунда преди решението ти.

— Слушам те, Хесер.

— Как е разговорът с Бабата?

— Хм... — За миг се замислих дали шефът се опитва да говори иносказателно, или сам не е забелязал мъглявостта на казаното. — Бабата казва, че нейната Баба, Арина, е жива, и никой не може да замени жива Баба. Но довечера Бабата ще се събере с приятелките си и хубаво ще си поговорят за това.

— Значи Арина — каза Хесер. — Аз на практика не се съмнявах. Ясно.

— Лошо ви чувам, шефе. — Не се сдържах да послъжа. — Далеч ли сте?

— В Прага съм, нали казах.

Значи Хесер бе отишъл в Инквизицията през портал. На такова разстояние толкова бързо — порталът му е бил приготвен предварително. Макар че защо се учудвах? Обратното би било странно.

— Как е котето? — попитах аз.

— Котето? Котето на Бабата? — Изненадващо ми се удаде да озадача Хесер. — Ти за онзи дебелак Герман ли говориш?

— Не, за друго коте — предпазливо казах аз. — Онова, дето има вродени стоматологични проблеми.

Чух някакво ръмжене и мърморене на заден фон. Хесер каза нещо кратко на непознат език, после съобщи:

— Хена помоли да ти предам, че чифтът кучешки зъби не е никакъв проблем. Напротив. И ако се съмняваш, той любезно те кани на лов.

— Поднасям на уважаемия Хена своите извинения. — Погледнах в огледалото и се изплезих на себе си.

Мамка му, откъде да знам, че Хена е там наблизо!

— И не събщи ли уважаемият Хена дали той не е безспорен лидер сред... въъ... своите... своите...

— Любезният Хена каза, че той е най-старият от своята порода — рече Хесер. — Той каза още, че те нямат, не са имали и никога няма да имат общ лидер, защото това противоречи на самата им същност.

Той съобщи това твърдо и ясно, на езика на ловците на мамути, в който просто не съществува понятието за лъжа.

— Ясно — казах разочаровано.

— Така че Приемащите облик не са върколаците. Мисли, Антоне.

Шефът прекъсна връзката.

Аз стоях няколко секунди, тъпо загледан пред себе си. Не са върколаците. Ама че неприятно. Вещиците — да. Вампирите — да. А върколаците не са влезли, колко жалко. Никой не обича горките върколаци. Дори девойките от горните класове избират модните вампири.

По стъклото до мен се почука деликатно. Обърнах се. Застаряващ пълен инспектор от КАТ сладко ми се усмихна и направи жест с ръка, приканваше ме да отворя прозореца.

Бързо натиснах бутона, стъклото тръгна надолу. От ръката ми се стовари пръст пепел право върху панталоните ми — запалената преди пет минути цигара беше изгоряла между пръстите ми.

— Мамка му — казах аз и с машинално движение хвърлих угарката в краката на инспектора.

— Човеко, ти съвсем си изнаглял! — възкликна инспекторът с възхищение. — Не, просто съвсем! Спрял си под знак „Спирането забранено“. Добре, с аварийен сигнал... Виждам те, че говориш по телефона... Е, аз не съм звяр, всичко се случва! Нали не съм звяр?

— Не сте звяр — объркано се съгласих.

— Спирам отзад — продължи инспекторът.

Погледнах в огледалото — там наистина имаше кола на КАТ с проблясващ буркан. Явно беше там от доста време.

— Стоя и чакам — продължи инспекторът. — Мисля си — сега на човека ще му се пробуди съвестта! Не, не се буди. На всичкото отгоре и ми се плези в огледалото. Слушайте, вие нали сте зрял и разумен човек. Вие съвест имате ли?

— Имам, честна дума! — възкликнах аз.

— Довърши си разговора — продължи да изброява инспекторът греховете ми. — И продължава да седи! Добре, ние не сме горди. Излязохме, учтиво почукахме... И ти какво правиш? Отваряш прозореца и ме замеряш с угарка!

— Извинявайте.

— Спиране под знак. Изхвърляне на боклук от колата... — Инспекторът се запъна за миг. — Честно казано, дори не помня какво е наказанието за това.

— Глобете ме — казах. — Абсолютно съм виновен, няма да споря. Ако искате — ме глобете, ако искате — ми вземете книжката.

— Книжката няма за какво — каза инспекторът с въздишка. — Нали не си пиан?

— Не.

— А физиономията ти е такава, сякаш си пил.

— Проверете — въздъхнах аз. — На мен по принцип си ми е такава физиономията. По рождение.

Инспекторът ме гледа известно време, после се наведе и ме подуши. Отново въздъхнах.

— Какво е станало? — попита инспекторът с внезапна нотка на съчувствие.

— Жената, дъщерята... — казах аз. И веднага се поправих: — Не, да не си помислите нещо, живи и здрави са, само...

— Само са далеч — каза инспекторът.

— Да. И...

— С тях ли говореше?

— Не. С шефа.

— Конско ли ти чете?

— Нещо такава.

— Зле ли е на работата?

— Криза.

Инспекторът кимна и предложи:

— Обади се на жена си. Сам, пръв ѝ се обади.

— Не мога — казах. — Мобилният ѝ е изключен.

Инспекторът въздъхна.

— Ясно. Но и тук не бива да се стои.

— Няма — кимнах аз.

— И остави цигарите — добави инспекторът. — В страната ни се води борба с пушачите. Тоест с пушенето. Премиерът отказа цигарите, а на него работата му е нервна. Значи и ти ще можеш.

— Ще мога — кимнах. — Аз рядко пуша. Просто се разстроих.

Инспекторът ми се закани с пръст.

— И гледай в огледалото! То да не е сложено в колата за красота?

— Огледалото не е за красота — съгласих се аз.

— Така е. То трябва да отразява не смачканата ти външност, а по-важни неща.

Мълчах и го гледах тъпо.

— Сигурен ли си, че не си пил? — попита той.

— Вие дори не можете да си представите колко важно нещо ми казахте сега. Вие сам не разбирате това. Много ви благодаря! Благодаря!

Инспекторът отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Прибирай се вкъщи. Чуваш ли? Спокойно и бавно се прибирай вкъщи. Главата ти е пълна с разни други неща и сега не трябва да седиш зад волана. Ако искаш, аз ще карам отпред, а ти след мен.

— Вие сте много светъл човек — казах аз. — Но не се безпокойте. Няма да катастрофирам. Всичко ще бъде наред.

Инспекторът поклати още веднъж глава и тръгна към колата си.

Аз вдигнах стъклото. Погледнах в огледалото и казах на глас:

— Какъв идиот съм. Огледалото.

ГЛАВА 3

Приблжих се към ВДНХ след деветнайсет минути, което по мерките на Москва е изобщо много слабо вероятно, а като се имат предвид зимните пътища и дневният трафик — просто немислимо. Ако добрият инспектор, който ме пусна, беше видял как карам, щеше да ме прокълне.

През цялото време колата беше покрита със „сфера на невнимание“ — не ме виждаха, но въпреки това се опитваха да ми направят път. При това преглеждах линиите на вероятностите — непрекъснато.

Голяма част от линиите приключваха с разбита на парчета кола, стълб от дим и многокилометрово задръстване. Това не способстваше за доброто настроение, но аз все пак измъквах от предвижданията всичко възможно и невъзможно.

На едно място да се престроя, да изпреваря, да се престроя отново, да изскоча в насрещното, да изпреваря движещо се по лявото платно беемве, да се върна в същото това платно право пред носа на един камаз...

На друго — да забавя и две минути да се нося по празен път, защото някакъв умник е разлял по него реагент против замръзване и пътят се е превърнал в пързалка.

А на трето — да дам пълна газ. През тесен преход. Между тухлите.

Просто защото знам — никой няма да тръгне насреща ми и никой няма да изскочи на пътя.

... Е, добре, аз така си карам в екстрени ситуации, и то защото съм Висш различен. Но от какъв зор така карат обикновени хора, двайсетгодишни хлапаци, на които бащите от глупост са им подарили коли?

И чак при ВДНХ, когато минавах край стария хотел „Космос“, ми звънна телефонът, който аз, за щастие, вече бях свързал с уредбата на колата.

— Да! — отговорих.

— Антоне, Павел е — каза оперативният дежурен, на когото се бях обадил преди четвърт час.

— Слушам те!

— Егор Мартинов, двайсет и осем годишен, неинициран, работи като илюзионист, лауреат...

— Накратко!

— Не е в Москва — каза обидено Паша. Той обичаше подробните доклади.

— Къде е?

— Понастоящем живее и работи в Париж, дава представления в...

Завъртях над тунела по улица „Галушкин“. За по-голям драматизъм си струваше да завъртя през непрекъснатата двойна линия, но се оказа, че наблизо има нормално обръщане. Можех да пробвам да стигна през МКАД, но там сега имаше глухо задръстване — беше се обърнал камион и беше преградил три платна...

— Паша, цялата информация как да го намеря — на мейла ми. Билет за най-скорошния полет за Париж. Кога ще бъде?

— Вече проверих, след час и двайсет минути. От Шереметиево.

— Купи билет. Полетът не бива да тръгва без мен.

— Само в бизнес класа — каза Паша. — Хесер ли ще ти подпише разходите? А за командировъчните ще наминеш ли?

Засмях се.

— Паша, купи ми билет. Паспортните ми данни ги има в базата.

— Защо мен така не ме командирова някой — промърмори Павел. — Купих билет. Всъщност го купих, преди да се обадя.

— Благодаря. Ще ти донеса магнитче.

— Бутилка коняк — отвърна Паша.

Париж не е толкова далеч от Москва, макар на самолета да му се налага да се отклонява, за да заобиколи многострадалната украинска земя. Искрено се надявах, че заетият със своите си дела в Прага Хесер ще узнае за моето пътуване, когато вече пристигна във Франция. А може би и след като се върна.

За разлика от пълния (Павел не беше излъгал) салон на икономичната класа, бизнесът беше полупразен. Седалката до моята

беше пуста, а и на съседния ред беше заета само крайната, до илюминатора, където седеше пълен солиден мъж, който още преди излитането си сложи маска за сън и задряма. За разлика от него, аз изпих полагаемото се шампанско и обядвах (или вечерях, кой както е свикнал). Измолих си чаша коняк и се зачудих дали да не подремна някой друг час.

Мисълта беше съблазнителна. През остатъка от деня не се очакваше никакъв покой, така че...

Обърнах глава. В съседното кресло седеше Хесер и ме гледаше мрачно.

— Шефе — казах аз и предпазливо го побутнах с пръст.

За мое учудване ръката ми не мина през него. Пръстът ми опря в раираната жилетка, с която през последната седмица се беше издокарал. Жилетката беше модна, от някаква особено тънка вълна, с удължени дървени копчета; беше му я подарила Олга — общо взето, достатъчно разпознаваема вещ.

— Ти какво, напил ли си се? — попита Хесер.

— Шефе, това не е честно — възмутих се аз. — Един катаджия твърдеше това, но вие...

— Физиономията ти е такава, сякаш току-що си пил — промърмори Хесер и аз твърдо реших, че ако всичко се размине, ще отида на козметик. Какво не ми е наред с лицето?

— Ето — поднесох към него чашата. — Всичко, което възнамерявах да употребя.

Хесер подуши коняка и натисна бутона за повикване на стюардесата. Тя се появи незабавно — и веднага започна да се оглежда объркано.

— Това е бизнес класата, върнете се на мястото си... — жално помоли тя.

— Вие сте умна жена с добра памет, Раиса Алексеевна — каза Хесер. — Вие помните всички минали покрай вас пътници и знаете, че не съм бил в самолета в момента на излитането му.

Стюардесата се усмихна объркано.

— Това е точно случаят, който разказват на девойките при обучението — продължи Хесер спокойно. — Пътникът от никъде. Не се притеснявайте, това е наистина добра поличба, полетът ще мине без

произшествия. След четвърт час вече няма да съм тук. Донесете ми чаша коняк и постойте петнайсет минути в кътчето си.

Стюардесата кимна, хукна напред, издрънча стъкло, след това тя се появи пак — с пълна чаша коняк.

— Всичко ще бъде наред — промърмори Хесер. — И Даря Леонидовна има доброкачествен тумор, не се притеснявайте за нея. Хайде, вървете.

— Хесер, защо е това позъорство? — попитах аз, когато стюардесата Раиса Алексеевна изчезна. — Щеше да е по-лесно да й внушиш, че си пътник. А вместо това си прочел паметта й, проверил си съдбата на... кого?

— Леля й. Но тя я е възпитала, почти като майка й е.

— Та защо?

— А защо ръководителката на московските вещици работи като възпитателка в детска градина? — попита Хесер. — За да мие с парцала мръсния под и да бърше оцапаните задници на децата? Защо Хена освен в Инквизицията работи като доброволец?

— В организация за защита на животните? — не се сдържах аз.

— В болница за неизлечими психично болни. Антоне, всички ние, и Светлите, и Тъмните, повече или по-малко се нуждаем от показност. Ние всички отричаме своята човешка същност, но се занимаваме с хората, помагаме им... и се перчим пред тях.

— Дори вие, Борис Игнatieвич?

— Дори аз, Антоне.

Помълчахме, гледайки се. Безмълвно вдигнахме чашите. Отпихме по глътка коняк. Двигателите бучаха басово, Хесер се намръщи, махна с ръка и звукът изчезна някъде, вече едва се чуваше.

— Аз вече съм старичък, оглушавам, не обичам шума — поясни Хесер.

— Трах-тибидох... — казах аз.

— Това пък защо? — намръщи се Хесер.

— Просто така... Гледайте някой път филма „Стареца Хотабич“.

Хесер не каза нищо, погледна ме въпросително.

— Защо сте тук? — попитах. — Навярно е трудно така, право към летящ самолет...

— Трудно е меко казано — рече Хесер. — Но той прелиташе над Прага, беше в полезрението ми и това силно облекчи работата.

— Шефе, планирам да се върна утре.

— Разбирам. Защо не ми доложи?

Свих рамене.

— Приемащият облик. Огледало — кимна Хесер. — Да, това е вариант. Ние го разработваме още от сутринта. Наред с върколаците, това беше основна работна версия. Но след като върколаците отпаднаха, се съсредоточихме върху Огледалото.

— И не ми казахте? — смаях се аз.

— А защо да го правим? — учуди се Хесер. — Антоне, ти не си самотен герой. Ти работиш в екип. И това, че твоите жена и дъщеря, а и самият ти сте замесени в случващото се, не променя нищо. Ти си част от екип! Разбираш ли? И не би трябвало да се сригаш посред работния ден и да отлиташ за Париж, спешно, по работа!

— Хесер, там е Егор.

Хесер въздъхна.

— Знам, Антоне.

— Това е момчето, което ти... Което ние използвахме. Изработихме.

— Антоне, той е един от нас. Различен от ниско равнище, потенциален Светъл. И потенциално Огледало. В тази ситуация, която, напомням ти, доведе до брака ти със Светлана и раждането на Надежда, трябваше да използваме все някого.

— Да бяхте взели голям човек.

— Нужен беше неинициран Различен с потенциала на Огледало. Те не се срещат често.

— Хесер, това е аморално!

— Аморално е, когато има война и градовете се обстрелват с артилерия и бомбардировачи! — изрева Хесер. — Аморално е, когато хората наричат други хора нечовеци и ги вкарват в концентрационни лагери. А да се привлече за полицейска работа непълнолетен, с когото, забележи, не се е случило нищо, е напълно допустимо.

— Той в крайна сметка се отказа да става Различен.

— Около петнайсет процента по принцип се отказват — рече Хесер. — Той не е нито първият, нито последният.

— Все още ли е Огледало? — попитах аз.

Хесер кимна.

— Да, Антоне. Това е неговата съдба. Нищо не може да се направи. Ако стане Различен — ще се раздели с тази съдба. Но той нали отказа.

— Има ли други неинициирани Различни с неопределена аура? — попитах аз. — Способни да станат Огледало?

— Търсим — отвърна Хесер. — Търсят из целия свят.

— Тоест няма? — уточних аз.

— Бях сигурен, че ще се окаже, че в някой от Патрулите има някой под наблюдение — каза Хесер. — В края на краищата не е задължително Огледалото да бъде единствено. Егор си живееше, а в Москва пристигна Виталий Рогоза.

— Той пристигна, след като Егор отказа да бъде Различен — отбелязах аз. — Възможно е да е „плаваща“ способност. Да е прескочила от Егор на Виталий и после да се е върнала обратно при Егор...

— Хълцане-хълцане, премини на Федот, от Федот — на Яков, от Яков — на който и да е^[1] — промърмори Хесер. Отпи глътка от коняка. — Търсим, Антоне.

— Но не сте намерили никого — казах аз.

— Да. И тъй като версията „Огледало“ стана основната, се нуждаем от Егор.

Кимнах.

— Антоне, иди си вкъщи — помоли ме меко Хесер. — Ти съобрази всичко прекрасно и бързо. И бързо го намери. Но сега позволи на мен да поговоря с момчето.

— Вие нали говорихте с него преди шестнайсет години?

— Антоне!

— Хесер, това е моя операция — казах. — Отидете в Москва. Мислете над останалите точки. Изяснявайте за Двуетдинния — кой и какво е той. А Егор е за мен.

— Ще го убедиш ли да премине към нас? — попита Хесер.

— Не, ще му дам право на избор.

— Антоне, нареждам ти... — започна Хесер.

— Борис Игнatieвич, вие не можете да ми нареждате — казах аз. — Първо, аз съм ви равен по сила и вода собствено разследване въз основа на собствени данни и предположения. Нямаме право да ми отнемате случая.

— Второ? — попита Хесер.

— Мога да напусна Патрула във всеки момент.

— Има ли трето? — уточни Хесер.

— Само опитайте да ме спрете, Велики.

Хесер въздъхна.

— Не, все пак докато човек не проживее като Различен поне двеста години, е много трудно да си имаш работа с него. Добре. Работи. И имай предвид — на нас не ни е нужен Светъл Егор. На нас ни е нужен Егор — потенциалното Огледало.

Той допи коняка си и остави чашата на облегалката между нашите седалки.

И изчезна.

Въздъгнах и затворих очи. После отворих едното си око и погледнах накриво облегалката. Чашата на Хесер, от която той пиеше, си беше пълна.

Все пак това беше илюзия, а не шефът в плът и кръв. Просто много грижливо създадена илюзия.

Взех чашата на Хесер и я изпих на екс. След което затворих очи и заспах.

Митницата, граничният контрол, контролът за Различни... Излязох от „Шарл дьо Гол“, наредих се на късата опашка за таксите и се обадох на дежурния.

На линията все така беше Павел.

— Какво, в Париж ли си вече? — попита той с нескрита завист.
— Топло ли е там, при вас?

— При тях. Да, по-топло е, отколкото при нас. Някъде около пет над нулата. Къде е Егор?

— Да ти изпратя ли адреса?

— Не, трябва да знам къде е сега. По-точно — къде ще бъде след час.

Паша въздъхна демонстративно.

— Да беше предупредил по-рано... След час Егор ще вечеря близо до сградата на борсата. Имай предвид, че това не е предвиждане, а е засечен негов разговор. Той ще се срещне с негов приятел, ще хапнат заедно.

— Уха — възкликнах аз. — Красиво си живеят обикновените руски фокусници! Заселват се в Париж, вечерят в центъра...

— На сметката му има по-малко от сто евро — каза скептично Паша. — Така че фокусът не му се е удал.

Дойде моят ред, седнах в таксито и помолих:

— Emmenez-moi à Bourse de Paris, s'il vous plaît^[2].

Не знам дали приличах на човек, който е пристигнал от Москва в Париж, за да прави спешно нещо на борсата. Например — за да продаде няколко нефтени находища и да купи завод за производство на одеколон и лозя.

Навярно все пак не.

Няколко пъти тъмнокожият шофьор се опита да завърже разговор с мен. Питаше дали за пръв път съм в Париж, откъде съм долетял и харесва ли ми Франция. Аз отговарях едносрично, като си признах, че не за първи път, че съм долетял от Москва и че Франция ми харесва.

Последното веднага предизвика симпатия у шофьора. Дотолкова, че той се зае да припява нещо за „прекрасната Франция“, явно абсолютно класическо, защото дори аз бях чувал тази песен.

Само преди сто години навярно такъв френски патриотизъм от тъмнокож човек би се възприел с ирония. Сега си е в реда на нещата.

Може би си струваше и Различните да се разкрият? Е, в петнайсети век би било рано — щяха да ни изгорят на кладите. И през двайсети можеше да не се получи добре. А през двайсет и първи — какво толкова? Хомосексуализмът — може и едва ли не е нужно. Черният, жълтият цвят на кожата — прекрасно. Отсъствието на крайници и тежките болести — повод максимално да навлезеш в обществения живот. Всякакви религии, почти всякакви убеждения (е, разбира се, ако живееш в Европа).

Какво толкова особено има в Различните? Е, умеем това-онова. Атомната бомба така или иначе ще е по-силна от нас, а спецслужбите — по-потайни.

Нали хората са приели факта, че градът или страната се управлява от мъж, който вечер си ляга в спалнята с друг мъж. Биха приели и Различните, способни да влизат в Сумрака.

В края на краищата бихме могли да пуснем слух, че всичките сме гейове, сатанисти и генетично болни! Тогава в никакъв случай не би трябвало да ни обиждат.

Тихичко се разсмях.

Шофьорът продължаваше да бърбори. Хвалеше Париж, гордееше се с Франция и ме съветваше непременно да пия вино, а не водка. Защото руснаците пият много водка, а трябва да пият много вино. Само че непременно френско. Останалите народи не умеят да правят вино. Само в Алжир още умеят. И никъде другаде. Руснаците правят водка, британците — уиски, американците — бърбън. Всичко това е лошо, макар че водката става. А французите правят вино, коняк и калвадос. Макар че той не пие нищо, защото е мюсюлманин. Освен малко вино и малко калвадос. И то когато не пости. Но винаги е готов да разкаже на пътниците за добрите напитки. Особено когато вижда, че пътниците обичат и умеят да пият.

— Вие какво, наговорили ли сте се... — казах тихо аз. Извадих смартфона си, пунах програмата „Огледало“, мислено усмихвайки се на алюзията. Погледнах лицето си.

Посмачкано лице, наистина. Уморено. Кръгове под очите. Червени, недоспали очи.

Тежко ми се отрази посещението на училището.

Да, мога да бъда взет за завършен алкохолик.

— Благодаря за съветите — казах аз. Вече се движехме из центъра на Париж, трябваше да се приготвям. — Непременно ще пробвам всичко, каквото ме посъветвахте.

Затворих очи и измъкнах от дълбините на паметта си образа на Егор — какъвто беше в онзи миг, когато го видях за пръв път. Лицето, ръстът, фигурата, дрехите — това не беше важно.

Аурата си остава с човека завинаги. Нейното формиране завършва на две-три годишна възраст (понякога малко по-рано, понякога малко по-късно) и по-нататък нейният отпечатък е по-надежден от пръстовия. Да, цветът се променя — в зависимост от настроението и състоянието на човека, но общият рисунък си остава неизменен.

Така е с всички, освен с хората с неопределена съдба. На възрастта, на която видях за първи път Егор, на дванайсет, такива аури на практика вече не се срещат. След двайсет е невъзможно да се видят. Но Егор, доколкото помнех от случайната ни среща преди няколко години, все така си оставаше неопределен.

Аурата му беше разноцветна и преливаща се. В нея се сменяха всички цветове — и нито един не се задържаше задълго. В един момент можеше да изглежда като завършен негодник, в друг — като най-добрия човек на земята, след минута да излъчва интелект като гениален учен, а след още само миг — да блещука с някакви олигофренични зрънца интелект.

Това беше прекалено дори за човек. Но Егор беше и потенциален Различен. А това променяше всичко. Разбира се, той можеше просто да бъде инициран — и в зависимост от състоянието си би станал Светъл или Тъмен. Но неопределената аура го правеше и възможно Огледало. Егор можеше да го иницира самият Сумрак. Той би изгубил частично паметта си, би се сдобил с възможността да работи на всяко равнище на Силата — копирайки равнището и способностите на съперника. А после — след като изпълни предназначението си — да изживее краткия живот на Тъмен или Светъл, и отстранил дисбаланса между силите на страните, да се развъплъти. Напълно.

Не знаех защо Сумракът е толкова жесток в такива случаи и не позволява на инструмента си просто да се върне в предишното си състояние — на човек или Различен. Но съдейки по всички досегашни случаи, Огледалото изчезваше напълно. Има Различен — има проблем, няма Различен — няма проблем...

Отпуснах се. Представих си мислено огромна сива равнина. Напълних я със силуетите на къщи. Нахвърлях безкрайно множество от разноцветни точки.

Горе-долу така би трябвало да изглежда Париж в Сумрака...

А после си представих, че отгоре върху мен пада ослепителна светлина, че сянката ми придобива ясни очертания и аз пропадам в нея като в процеп на реалността.

И се озовах в Сумрака.

Грубо скованата крива каруца плавно се носеше по черен път. В нашата посока и срещу нас се носеха още множество каруци и файтони. Без коне.

Призрачният силует на шофьора — в този свят кочияш — ми се усмихваше беззъбо от капрата. В ръката му имаше юзди, чиито краища бяха увиснали във въздуха.

Сумракът, разбира се, не е изпълнен със самозадвижващи се каруци. Но всеки слой на Сумрака така или иначе повтаря нашия свят.

Първият — в най-голяма степен. Понякога той прилича на нашия, само че е лишен от цветовете и размит. С опита, с по-честите излизания на първия слой на Сумрака, той започва да изглежда различно — като някаква проекция, някаква „идея на нещата“. Тоест съвременната кола може да изглежда като съвременна обезцветена кола. А може и като старинна карета. Може и като каруца. Или динозавър, подходящ за яздене.

Когато веднъж попитах Хесер за това, той ми отговори просто: „Видимото в Сумрака е резултат от взаимодействието между външния свят и човешкото съзнание. Когато външният свят се променя непредсказуемо и нереално — съзнанието се изпълва с фантазии.“

Навярно е точно така.

Аз продължавах да съм в кола, старо, но прилично рено, движещо се из Париж. Само че на първия слой на Сумрака картината, която виждаха очите ми, се беше изменила до такава степен, че не можех да я възприема. И виждах нещо друго...

Добре. Каруца като каруца. Важното е, че хората в Сумрака не се променят, само стават по-бавни...

Огледах сумрачния Париж. Фиксирах в съзнанието си топлия зелен цвят. Това умиротворение, спокойствие, са най-редките чувства у хората в големия град. Тях ги срещаш само при наркоманите и едва откъсналите се един от друг любовници. Така... Фиксираме... Задържахме... Махаме зеленото...

Сега жълтото. Отначало слънчевожълто, ярко и чисто. Невинната детска радост. Признанието в любов и първата целувка. Прочетена чудесна книга. Махаме го.

А сега синьото. От прозрачно светлосиньо до дълбоко тъмносиньо. Интелектуалният труд. Прозрения, догадки, радостта от познанието и откритието. Също рядък гост в големите градове.

Бялото. Саможертвата и самоотвержеността. Човек, подписващ документ, че дарява бъбрек на малкия си племенник. Полицай, вървящ е успокоителни думи и разперени ръце срещу психопат с насочено оръжие и собствения си син за заложник. Махаме го.

Червено. От бледорозово до пурпурно. Червеното е най-разнообразното и ярко. Любовта и страстта. Оргазмът и болката. Праведният гняв на войника и низката похот на насилника.

Отмивах цветовете един след друг. Отсейвах, отхвърлях — всички устроили се, успокоили се аури. Всички хора, всички Различни, до които стигаше погледът ми. Останаха няколко разноцветни треперещи детски аури — заставих се да не виждам онези, които са твърде малки и слаби.

Светът се обезцвети окончателно, поколеба се между сивото и кафеникавото, сякаш опитвайки се да придобие цвят, но вече неспособен на това.

Само отпред по пътя пламтеше една-единствена аура. Преливаща се и разноцветна. Неопределена съдба.

— Arrêtez ici^[3] — помолих аз, излизайки от Сумрака. Подадох банкнота от петдесет евро (броячът показваше четирийсет и три). — C'est pour vous.^[4]

Борсата беше малко по-нататък — красиво огромно здание, вече осветено на фона на потъмнялото небе. Изминах пет метра и се озовах при широк отвор в стената. Наподобяваше просторен гараж. Само дето в „гаража“ имаше масички със запалени лампи и свещи върху тях. По столовете около масичките бяха насядали хора, облечени и официално, и по-обикновено. Някакво странно място, не от разкошните „мишленски“ ресторанти, но не и закусвалня.

Открих с поглед Егор — седеше с гръб към мен, наред залата. Разговаряше с мъж на средна възраст, солиден и с бавни движения — той прецизно намачкваше с вилицата си своя бифтек по татарски.

За съжаление нямаше свободни места. Малката масичка зад гърба на Егор тъкмо бе заета от млада двойка. Беше ми много неудобно, но не се поколебах. Погледнах двойката и се протегнах през Сумрака.

Веднага им се отяде. Те скочиха на крака и се сляха в целувка. Сервитьорът (а, изглежда, и собственик на ресторанта) ги аплодира при вида на такава страст. Някой от посетителите го подкрепи.

Двамата се откъснаха един от друг, като объркано оглеждаха околните. Може би бяха дошли тук, за да си изясняват отношенията преди раздялата. А може би просто да си побъбрят и да се разделят за известно време.

Но сега всичко се беше променило. Единственото, което искаха наистина, беше да се окажат насаме и без дрехи. Смутени, извиняващи се, дори извърщащи се от любопитните погледи, двамата се изнизиха

от ресторантчето. Осъзнах, че няма да отидат нито в неговия, нито в нейния дом. Още тук, на ъгъла, ще наемат до сутринта стая в малко хотелче — и скърцането на леглото им едновременно ще възхищава съседите им и ще им пречи да спят. Какво пък. Поне ще имат напълно вълшебна нощ в Париж.

Прекосих ресторантчето и седнах на освободилата се масичка. Предполагаемият собственик явно не очакваше това, но не взе да спори. Приблужи се с усмивка — някаква много професионална усмивка.

— Je voudrais une bouteille de vin rouge — казах аз. — Je prends ce que vous recommandez.^[5]

Сервитьорът с маниери на собственик — или собственикът, работещ като сервитьор — кимна и изчезна в малка врата в дъното на залата.

Потърсих с поглед пушачи. Убедих се, че наоколо никой не пуши — Европа...

В този момент заговори Егор. На руски:

— Това непременно ще стане популярно, мосю Роман. Нали виждате — тук няма празни места.

— Току-що избяга една двойка — каза „мосю Роман“, като междувременно си отрязва къс от суровото кълцано месо и отпи глътка червено вино. Какъв трябва да си, за да разговаряш със сънародник, да слушаш това „мосю“ и да не кажеш: „Давай без формалности“? Трябва да си изрод! — При това собственикът е наистина известен клоун, макар и отдавна да се е пенсионирал. Мястото е много удобно. Въпреки това наемът не е висок. И ресторантчето е малко.

— Последното е съмнително достойнство — каза Егор с напрежение.

— Драги мой — рече снизходително Роман, — това ресторантче се държи не заради изисканите ястия — те са доста банални; не за сметка на интериора или дори на местоположението. Целият номер е в собственика. В това, че коленичи пред дамите и отпива от чашата ти вино. Пада, но въпреки това не събаря нищо от подноса си. Танцува и пее „La dans les canards“^[6], докато ти носи патешки гърдички с портокали.

— Но в това е и...

— Егор, ти си прекрасен илюзионист и фокусник — произнесе покровителствено Роман. — И аз ще се радвам да ти предоставя възможност за представления в моя ресторант. Но веднага ти казвам — няма да ти се получи да повториш пътя на този клоун. Не можеш да развличаш едновременно всички посетители на ресторанта. Твоите илюзии са индивидуално занятие. На пет крачки разстояние вече не се вижда нищо интересно. А ако обхождаш всички посетители и им измъкваш монети от ушите — скоро ще се побъркаш.

— Аз не измъквам монети...

— Егор! Да оставим това — каза меко Роман. — Ако си намериш малка зала като тази и добър екип — съм готов да се включа с дял. Петдесет процента. Но голяма зала — това не е за теб.

Върна се собственикът и сложи пред мен бутилка червено вино. Погледна загадъчно, щракна с пръст по дъното — и тапата като куршум излетя към тавана. Наблизо някой се разсмя. Аз изразително аплодирах. Беше ми налята чаша вино, след което собственикът измъкна от джоба си запалена цигара. Дръпна си, изпрати дима към тавана. Подаде ми цигарата. Дръпнах си два-три пъти. Собственикът с усмивка взе цигарата — и изчезна зад вратата.

Какво пък, добър физиономист!

— Жалко, Роман — каза през това време Егор. — Е, както си знаеш. Относно представленията при теб... Може би да ги обсъдим сега?

Роман вдигна тържествено ръка, погледна масивния си „Патек Филип“ и поклати глава.

— Уви, работа. Принуден съм да бягам, приятелю. Обади се... Най-добре вдругиден.

Всичко хубаво, но неговият „Патек Филип“ беше направен в Китай, струваше петдесет долара, ако се купи от пазара в Пекин, и цели сто — в парижките магазини.

Ядосах се.

— Вдругиден не си струва да ви се обаждат — казах аз, като взех чашата си и приближих стола си към тяхната маса. — Ще прекарате целия ден в компанията на дребен руски олигарх, опитвайки се да го уговорите да инвестира във вашия ресторант. Ще похарчите за него последните си пари, и то напразно — той изобщо не обича вино, а омарите направо ги мрази. Вдругиден ще молите банката за отсрочка

по кредита си. Така че не си струва Егор да ви звъни утре, вдругиден... и изобщо не си струва.

Роман ме гледаше с отворена уста. Към идеално белия му пластмасов зъб беше полепнало парче кърваво месо.

— Затвори си устата — посъветвах го аз. — И се омитай.

Вложих в последните си думи мъничко Сила — твърде малко, за да може да се смята за въздействие, но достатъчно, за да скочи парижкият ресторантьор от руски произход като попарен.

— Городецки, колко си нагъл! — възкликна с възхищение Егор.

— Между другото, здравей — казах аз.

— Здрасти!

За мое учудване той даже скочи и ме прегърна мечешки.

— Е, Городецки... Ако кажеш, че сме се срещнали случайно...

— Разбира се, че не — казах аз. — Търсех те. Извинявай.

Егор махна с ръка.

— Извинен си. Ще пиеш ли вино?

— Аз съм със своето — казах аз, докато премествах бутилката от съседната маса. — Ние не идваме на гости без подарък. А ти... — Запънах се.

— Пораснал съм? — усмихна се Егор.

— Не, ти си пораснал отдавна. Но как си се напопал! Общо взето, възмъжал си!

Егор наистина изглеждаше като атлет. Докато беше в гръб, си мислех, че всичко е заради якето, но се оказа, че то няма нищо общо. Широките рамене на Егор вероятно бяха заради плуването в детството му, но изглежда и през последните години не се беше излежавал на дивана.

— Затова пък ти си си същият като преди — каза Егор. — Само...

— Пропил съм се? — попитах обречено аз. — Наскоро вече няколко пъти ми го казаха...

— Уморил си се. Някакъв съвсем смачкан и тъжен си. Какво е станало?

Кимнах.

— Ще ти разкажа. Само че нека да седнем, да пийнем. Да хапнем нещо. Идвам направо от самолета. Наистина, там храната беше добра...

— Какво се е случило? — попита Егор, като ме гледаше право в очите. — Аз може и да не умея да чета мисли, но всичко е изписано на лицето ти.

— Кризисна ситуация — казах аз. — Ако трябва с две думи... Някаква древна гадост е оживяла и иска да ни избие всичките.

— Ктхулу — кимна Егор.

— Какъв Ктхулу? А, Лъвкрафт...

— Съвсем си се откъснал от живота — каза Егор. — За двайсет години. Дори старите вицове не разбираш. Добре, някаква неизвестна гадост иска да избие всички. Кой са тези всички? Различните?

— Първо Различните. После хората. Може би дори и животните. Общо взето — всички.

— Навярно е някакъв ботаник — предположи Егор. — Стреми се да защити растителния свят.

— Ти трябва да съчиняваш комикси — казах аз. — Фантазията ти е добра, а нервите ти са още по-здрави.

— Имах трудно детство — усмихна се Егор. — Антоне, защо дойде? Разкарай.

— Искам да те инициирам — казах мрачно аз.

— Париж, разбира се, е град на широките възгледи — каза Егор. — Точното място за такива предложения.

— Егор, ти трябва да станеш Различен — казах аз. — Повярвай ми!

— Аз какво, мога да ви помогна в сражението с вашия Ктхулу? — изсумтя Егор. — Прекрасно помня, че ми е предопределено за цял живот най-ниското равнище на Сила.

— Егор, въпреки това е страхотно. Значително ще удължиш живота си. Ще станеш ненадминат в професията си. Ще можеш да помагаш на близките си...

— Антоне, аз съм съвсем млад и вече съм доста известен илюзионист — каза Егор. — Това, че сега сметката ми е празна, не е трагедия. Имам две предложения, едното от тях е от „Цирк дю Солей“. Ако приема — веднага ще получа добър аванс. Ти нали можеш да видиш, че не лъжа? Тогава ще продължа. Имам си жена, която наистина обичам. Няколко пъти съм й изневерявал, така се получи, понякога се караме, но я обичам. Имам син, на три годинки.

— Поздравявам те — произнесох неловко аз. — Това е...

— Благодаря. Между другото, кръстихме го Антон.

Устата ми хлопна.

— Е, все пак най-ярките ми впечатления от детството — продължи Егор с усмивка. — Няма да взема да го кръстя Хесер или Завулон, я. Антон е хубаво име, разпространено е и във Франция, в детската градина му викат Антоан.

— Това е много трогателно... — започнах аз.

— При това любимият дядо на жена ми се е казвал Антон — усмихна се подигравателно Егор. — Благодаря за загрижеността, но продължавам да не искам да стана Различен.

— Ако се озовеш в болницата със сърдечен пристъп или те блъсне кола на пътя — ще съжалиш — казах аз.

— Несъмнено. Но засега не искам.

Допих чашата си. Хубаво вино.

— Егор, ти си не просто слаб Различен. Ти си потенциално Огледало.

— И какво означава това? — намръщи се той.

— В случай на силен дисбаланс между Светлината и Мрака ти ще се промениш. Ще се превърнеш в огледален маг, чиято Сила е неограничена и е равна на Силата на противника. Светъл или Тъмен, според ситуацията. Да се победи такъв е крайно сложно.

— Засега не виждам причина за паника — каза Егор.

— Ти ще се промениш от само себе си. Без никакво инициране. Ще изгубиш паметта си и ще действаш, осъзнато или не, както е изгодно за Сумрака.

— Това вече звучи неприятно — призна Егор.

— И когато изпълниш функцията си — тази, която ще ти наложи Сумракът — ти ще изчезнеш.

— Ще умра ли? — попита Егор, въртейки в ръце чашата си.

— Не знам. Просто ще изчезнеш. Ще се развъплътиш.

Известно време Егор мълча, после кимна.

— Да. Това съвсем не е радващо.

— А може да се случи — казах аз. — Има данни... Общо взето, сред тези, които могат да спрат апокалипсиса, трябва да има огледален маг. Затова ти предлагам да те иницирам. Светъл, Тъмен... каква разлика има в Сумрака! Ако станеш Различен, вече няма да можеш да се превърнеш в Огледало.

— И кой ще стане такъв вместо мен?

— Не знам — промърморих. — Все някого ще намерим, бъди сигурен.

— Променил си се, Антоне — каза тихо Егор. — Станал си погъвкав. Излиза, че изобщо нямате друг кандидат освен мен? Но ти си готов да ме инициираш, за да не загина.

— Да. Защото... — Аз се сепнах.

— Защото си натъпкан с комплекси и съмнения, като истински руски интелегент — подхвърли Егор. — В твоето съзнание аз все още съм малкото момче, прецакано от любимия ти шеф. Преди шестнайсет години са ти набили в главата, че доброто не е непременно добро, злото невинаги е зло, а ти не си в бели дрехи, а в протрити дънки и риза с мръсна яка.

— Я ми се разкарай с твоите психоанализи... — Започвах да се нервирам и повиших тон.

— И ти, макар да си се смирил, макар да си свикнал да играеш на жмичка със съвестта, не си се успокоил докрай! — възкликна Егор. — Това, че вие ме използвахте, е било първата подлост, която си забелязал. Защото това си е подлост, ако се замисли човек. Гадост! Но теб явно те гложди отвътре. Искат ти се да затвориш този случай — напълно. Като например ме спасиш тържествено. И тогава ще се успокоиш. Сякаш ако изчезне онази дребна отстъпка пред съвестта — това ще изтрие всички следващи. Така ли е?

За миг ми се прииска да го халосам в лицето. С всичка сила. Дори започнах да се надигам и изглежда нещо се е мярнало в погледа ми, защото Егор присви очи и се напрегна.

— Stop de vous disputez, les filles!^[7] — каза весело собственикът, когато остави пред мен блюдо. Двата малки телешки медальона бяха украсени с три резенчета печени картофи, стръкче магданоз и сложни везели от яagodов сос.

В същото време собственикът леко се опря в рамото ми. Опря се силно. И ме погледна в лицето. Очите му бяха мрачни, тежки. Ох, тези клоуни, никога не съм им се доверявал.

— Прати му едно огнено кълбо! — посъветва ме с усмивка Егор. Обърна се към собственика и продължи: — C'est de ma faute.^[8] — Отново ме погледна и добави: — Доживяхме, взеха ни за гейове! — И отново се обърна към собственика. — Désolé!^[9]

— Désolé — съгласих се и аз. Наистина ни поглеждаха неодобрително. Разбира се, не защото ни бяха взели за каращи се гейове — просто не е прилично хората да се карат толкова шумно.

Собственикът се усмихна — усмивката му беше широка и напълно изкуствена, както при всички клоуни — и си тръгна.

Започнах да човъркам медальона.

Егор отпи от виното.

— Извинявай — казах аз.

— Извинявай — каза Егор.

Погледнахме се и се захилихме. А след миг целият ресторант, обърнал се към нас, започна да ни аплодира!

— Ох, майко мила — казах аз. — Та те наистина...

— Городецки, при нас, в Париж, не бива да се лъжат очакванията на публиката — въздъхна изразително Егор. — Сега ще ни се наложи да станем истински европейци.

— Слушай, аз ще се телепортирам някъде... — започнах аз.

— Къде, къде? — заинтересува се Егор. — Зарязваш ли ме?

И това също предизвика у нас напълно идиотски пристъп на кикотене. В обкръжението на доброжелателните френски усмивки това беше наистина смешно, но аз можех само да се надявам, че тази история никога няма да стане известна в Патрула.

Ще ми се подиграват половин век!

— Та относно иницирането? — попитах, хапвайки си от медальона. — Ще се навиеш ли?

Егор взе вилицата и набоде втория медальон.

— Не, разбира се. Ще дойда с теб... Къде ви е нужно това Огледало?

— Засега не знам. Ще се съберем в Москва, навярно. Егор, осъзнаваш ли към какво отиваш?

— Антоне, ти ми обясни, че след седмица се очаква краят на света. И аз — или някой като мен — мога да предотвратя това. Макар и с цената на живота си. Мислиш ли, че наистина имам избор? Може ли някой нормален човек да има избор в такава ситуация.

Поклатих глава.

— Разбира се, че ще отида — каза Егор, хапвайки си от телешкото. — А кухнята тук е средна работа. Не е лошо, но... Бях си набелязал доста по-добър готвач. Хубава ми беше идеята — ресторант „Илюзия“!

— Ако останем живи — ще ти издействам финансиране — казах аз. — Само че ще направиш ресторанта „Дружелюбен към Различните“, имаме такава партньорска програма.

— Страхотно — кимна Егор, — но аз няма да остана. Изобщо мисля, че би трябвало да остана там, на ВДНХ, във входа — бял и обезкървен. Просто ти избърза. — Егор се усмихна. — И ми даде шестнайсет излишни години. Да не си помислиш нещо — аз ценя това. Ти самият тогава нищичко не умееше, на лицето ти беше изписан пълен ужас.

— Помниш ли?

— Разбира се. Нито за минута не съм забравял. И не съм се съмнявал, че рано или късно всичко ще завърши така.

— Всичко? — глупаво попитах аз.

— Всичко. Това време се получи... неистинско. Взето назаем. В дълг. Всичко тръгна неправилно, затова и съм жив. Но сякаш не наистина.

— Прости ми, Егор — казах аз.

— Стига, патрулен. Отдавна вече не се сърдя.

— Всички ние живеем в дълг — казах аз.

— Нека по-добре да го кажем „в кредит“? Така звучи по-солидно. — Егор потърси с поглед собственика — той наглеждаше неспокойните клиенти — и направи рязко движение, сякаш пише с пръст във въздуха. Собственикът кимна и се наведе над касовия апарат. — Може още сега да тръгнем към Москва.

— А да се простиш... — сепнах се — ... да се видиш с жената и сина преди тръгване не искаш ли?

— Жената и синът са в Ница — усмихна се Егор. — Тя не очаква обаждания от мен.

— Ти нали каза, че я обичаш!

— И не те излъгах, Антоне. Само че не съм ти казвал дали тя все още ме обича...

Звънналият телефон ме избави от необходимостта да отговоря.

Беше Павел.

— Антоне, вече не съм на смяна — каза той с прозявка. — Но Хесер каза да ти се обадя в осем и четвърт парижко време и да ти кажа, че са ти купени два билета за полета Париж-Москва, излитащ в дваайсет и два и трийсет. За теб и Егор.

— Ясно — казах аз. — Ти ли взе билетите?

— Да. Ще се караш ли с Хесер?

— Не.

— Тогава лека нощ.

Прибрах телефона в джоба си и кимнах на Егор.

— Уредено е, летим още сега. При вас, в Париж, как е прието — да си поръчваш такси, или да го хващаш на улицата?

[1] Устойчив израз в руския език, нещо като баене против хълцане. — Бел.прев. ↑

[2] Откарайте ме до Парижката борса, моля (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Спрете тук. (фр.) — Бел.прев. ↑

[4] Това е за вас. (фр.) — Бел.прев. ↑

[5] Бих искал бутилка червено вино. Ще взема каквото ми препоръчате, (фр.) — Бел.прев. ↑

[6] *Танцът на патиците*, (фр.) — Бел.прев. ↑

[7] Спрете споровете си, момичета, (фр.) — Бел.прев. ↑

[8] Вината е моя. (фр.) — Бел.прев. ↑

[9] Извинете. (фр.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Влязох в кабинета на Хесер в десет сутринта. Долетяхме от Париж в пет сутринта, след което откарах Егор до ВДНХ, където все още живееше майка му, а после се прибрах вкъщи и поспах около три часа.

В това имаше нещо героично. Както и в непроницаемо съдържаното изражение на лицето ми.

— Добро утро, шефе — казах аз. — Егор пристигна в Москва, отседна при майка си. Той е готов при необходимост да участва в нашите операции.

— Добре — каза Хесер, с любопитство изучаваше лицето ми. — Браво. Радвам се.

— Мога ли да си вървя?

— Хм... — Хесер се обърка. — И това е всичко? Никакви въпроси, спорове и обвинения?

— Не. Мога ли да си вървя?

— Почакай — каза Хесер. — Седни.

Послушно седнах срещу него.

— Антоне, ти имаш пълното право да се възмуцаваш — каза Хесер. — Но нека първо да ти обясня — в това дори няма никаква магия! Само психология. Разбиране на мотивите, които движат хората и Различните. Единствено ти беше способен да уговориш Егор да дойде в Москва и да се съгласи да участва в самоубийствена мисия, и то само ако го убеждаваш искрено...

— Шефе, разбирам.

— Затова аз... — Хесер се сепна. Намръщи се. — Тоест наистина разбираш? И не ме обвиняваш? И си съгласен, че Егор е нужен?

— Това ми е крайно неприятно — казах аз. — Ние опропастихме живота на момчето още от детството му. Но тук е заложено твърде много. Нито неговият, нито моят, нито вашият живот имат значение.

Хесер помълча. Повъртя в ръце химикалката си. Кой знае защо включи лаптопа върху бюрото и веднага затвори капака му.

— Така че мога ли да си ходя? — попитах аз. — Или има някаква информация?

— Има — рече Хесер навъсено. — Първо, няма повече да си играя с теб на тъмно. Извинявай. Не бях забелязал, че наистина си израсъл.

— Приема се — казах.

— Второ, не съм напълно уверен, че ни е нужно Огледало. Аналитиците дават трийсет процента за Огледало, двайсет — за върколаците, и петдесет — за нещо, което не ни е известно. Не се тревожи за момчето предварително, възможно е той да няма нищо общо.

— За това благодаря — отговорих искрено.

— Трето — Олга има някакви проблеми с нашите кръволоци — каза Хесер. — Отиди при нея, тя иска да го обсъди с теб.

СМС-ът ме застигна пред вратата на кабинета на Олга. Извадих мобилния си телефон, погледнах. Номерът беше непознат.

„Бабите обсъждаха въпроса цяла нощ. Няма съгласие. Следващата нощ ще има второ събрание. Юлия Тарасовна“.

Какво е това нещо! Светът стремително се носи към своя край, а тези стари вещици не могат да си изберат нова Прабаба! Поне временно! Все пак има сериозен шанс никой от Шестия патрул да не преживее срещата с Двуетинния.

Но не, те отново и отново ще се събират и ще спорят коя от тях е по-стара, вредна и гадна!

Прибрах телефона си и влязох при Олга. Тя стоеше до прозореца и пушеше до отвореното му малко крило. Димът излизаше на студа в мощна сива струя.

— Това е вредно и забранено с правителствени укази — казах аз.

Олга ме погледна кисело и попита:

— В Париж ли беше?

— Аха.

— Завиждам ти. Аз някога прекарах там една прекрасна година...

— При мен се получиха пет часа, но също не беше зле — съгласих се аз. — Какво става с вампирите?

— А с вещиците?

— Обсъждат. Тази нощ пак ще се събират.

— При вампирите... При вампирите всичко е сложно. Работата е там, че Мастърът на Мастърите е загинал.

— Значи все пак Лилит! — възкликнах аз.

— Не, Антоне. Ще се учудиш, но съвсем не е тя. За тази Лилит дори сред вампирите никой не знаеше нищо. Ще трябва да научиш от Завулон коя изобщо е била тя.

— Защо аз?

— Завулон има добро отношение към теб — каза Олга без сянка на усмивка. — Не, Мастърът на Мастърите е бил само тристагодишен полски евреин.

— Еврейски вампир? — изумих се аз. — Някак смело е нарушил всички забрани на Талмуда.

— Не споря. Та той е бил наистина силен вампир със само една слабост — алкохолизъм. — Олга с щракане на пръста запрати угарката през прозорчето, затвори го и седна зад бюрото.

Настаних се срещу нея и казах:

— Каква глупост! Силният алкохол ги изгаря!

— Силният. Той се е задоволявал с кръвта на напили се хора. Отчасти това и го е погубило.

— Напил се е и го е блъснал влакът? — предположих скептично.

— По-лошо. Скарал се е с ръководителя на варшавския Дневен патрул. С когото винаги са били в приятелски отношения. Историята е приключила с дуел.

— Ох, ох...

— Вампирът загубил, макар че имал шансове. Висш против Висш, магът обикновено е по-силен, но вампирът е бил по-опитен... Но е загубил, защото, предполагам, е бил пиян. Натъкнал се е на „сив молебен“.

— Защо не съм чул за това? — учудих се аз.

— Защото е било през хиляда деветстотин осемдесет и първа година. Между другото, скарали са се на политически теми — ръководителят на Тъмните е бил убеден комунист и поклонник на Ярузелски, докато вампирът...

— Олга, спри! — вдигнах ръце аз. — Не ме интересуват политическите възгледи на вампири отпреди трийсет години. Защо

вампирите нямат все още нов Мастър на Мастърите?

— Защото новият Мастър се появява, след като убие предишния. А ако предишният е загинал не от ръцете от вампир, за новото звание трябва да се сразят не по-малко от двайсет Мастъра — и трябва да остане само един. Те, разбира се, от техническа гледна точка вече са мъртви, Антоне. Само че въпреки това искат да живеят. Един идиот, който да отправи предизвикателство към Мастъра на Мастърите, рано или късно се намира. Но двайсет побъркани, които да се отправят на бой до смърт — такива засега не са се намерили. И може и да не се намерят още сто години. От този пост няма никаква полза, освен че ласкае самолюбието. А проблемите са безброй.

— Matka Boska, jak mógł Wampir-żyd zginać od „Szarego Nabożeństwa“ Ciemnego komunisty? Jak w ogule u ich w głowach to godziło się?^[1] — възкликнах аз.

Олга ме погледна иронично.

— Ти какво, Антоне, направил си си вчера „Петров“?^[2]

— Ами да — смутих се аз. — Не знам френски, но за по-лесно общуване... Как узна?

— Ти сега се възмущаваше на полски — промърмори Олга. — „Петров“ нали вкарва не един език, а петнайсетте най-употребявани. Виж ти, никога не съм мислила, че полският влиза.

— Но все пак как е могло да се случи?! — ударих аз с юмрук по масата. — Мастърът на Мастърите — евреин! Та това е оксиморон! Юдеите нямат право да пият кръв!

— Той не е бил религиозен — каза Олга с усмивка.

— А ръководителят на Тъмните — комунист! Как му се е вързало всичко това с научния атеизъм?

— Той е обяснявал способностите на Различните изключително от материалистична гледна точка. Антоне, стига си се възмущавал. Това вече се е случило, и то отдавна. Вампирите не са се напъвали особено да избират нов Мастър на Мастърите. Не искат и сега. След три дни събират Високата лежа, но аз не тая особени надежди.

— Олга, защо така? — попитах аз. — Патрулите нямат общо ръководство, само регионално. Върколаците по принцип нямат главни. Вампирите и вещиците уж имат... А в действителност нямат, загинали са главните — и всички като че ли само се радват.

— Защото ние сме единаци, Антоне — отвърна Олга. — Ние не сме дори вълци, те живеят на глутници.

— Глупости, глупости, глупости! — магнах с ръка аз. — Знаеш ли какво ми каза вчера Егор? Аз го предупреждавам, че не бива да идва. Предлагам му инициране, за да не стане никога Огледало. А той ми казва: „Та кой човек може да има съмнения в тази ситуация, какво има да се избира тук!“.

— Ами защото той е човек — каза Олга. — Жив. Лутащ се. С идеали и заблуди. А те са Различни. Вампири. Неживи. И при това забравяш едно нещо, Антоне. Именно вампирите, както сега разбираме, се смятат за най-първите Различни. Именно вампирите са сключили договора с Двудединния. Може би те не се напъват чак толкова да се сразят с него.

— Никой не обича кръволиците — кимнах аз.

— Ти си изостанал от живота — каза Олга. — Тяхната пиар кампания беше много мощна, обхвана почти всички страни. Девойките, ако им покажат жив вампир, веднага ще се хвърлят с писък към него и ще подложат шия.

— Наскоро общувах с една девойка — тя съвсем не беше във възторг от вампирите.

— Защото я е смукала лелка — усмихна се Олга. — Ако беше млад красавец, способен с часове да я носи на ръце — можеше да мисли иначе. — Тя стана сериозна. — Засега не ми е нужна помощ, Антоне. Вампирите седят в гнездото си в Манхатън...

— В Ню Йорк?

— А къде другаде? — учуди се Олга. — Това е тяхната светиня! Мека! Йерусалим! Там е най-голямото им струпване на глава от население, там са най-старите ложи, клубове, салони. Легални и нелегални заведения. Там има всичко. Сега ще седят и ще обсъждат, ще решават кое им е най-изгодно.

— И ще пият кръв.

— Да, разбира се — въздъхна Олга. — Нещо повече, тъй като сбирката на Мастърите в някаква степен е иницирана от нас, съм почти убедена, че са им издали допълнителни лицензи.

Аз мълчах.

— Животът е грозно нещо — рече Олга. — А животът след смъртта — съвсем отвратително. Иди си вкъщи, Антоне, и лягай да

спиш. Не приличаш на себе си.

— Вещиците също ще решават тази нощ — казах аз. — Но аз мога дотогава да се поровя в архива...

— Антоне, ти работиш в екип — прекъсна ме Олга. — Успокой се. Не се опитвай да успееш навсякъде. Ти доведе Егор — браво! Сега си отдъхни поне до вечерта. Всички мислят. Всички четат документи. Всички разпитват най-старите Различни. Заслужил си си почивка.

Исправих се и кимнах.

— Добре. Изобщо няма да споря. Но се заемете особено с онази вампирка, която ми пишеше послания с инициалите на ухапаните. Тя нали успя да прогони Двуетдинния?

— С нея се занимават, не се съмнявай — намръщи се Олга. — Работят по всички направления. А твоето направление сега е към завивките.

— Слушам.

По принцип можех да отворя портал дори от офиса на Патрулите. Или от двора.

Но седнах в колата на Завулон, потеглих и спрях при магазин за фермерски продукти и вносен алкохол. Това беше зона на платен паркинг, но реших, че Великият Тъмен няма да обеднее.

В магазина се сдобих с бутилка вино (не беше от най-хубавите, но не ми се искаше да търся хубаво вино), два килограма отлично говеждо, мляко, извара, яйца, салам, кило ябълки, пресен хляб, маслини от няколко сорта и люти чушки, пълнени със сирене.

После излязох от магазина, извадих телефона си и го прибрах в жабката на колата, отдалечих се в тясна празна пресечка, затворих очи, представих си желаното място, произнесох необходимите думи и пристъпих напред в отворилия се пред мен портал.

— Тате! — възкликна радостно Надя. — Ура! Татко дойде!

— И донесе подаръци — казах, отваряйки очи. Надя незабавно увисна на мен. — Ей, аз съм мокър и студен! Почакай секунда!

— Домъчняло ми е — отвърна дъщеря ми. — И не искам да чакам.

Порталът към убежището беше прокаран от Надя. Според нейните думи, нямаше никаква възможност да бъде проследен. Но все

пак не възнамерявах да злоупотребявам с това. Прегърнах дъщеря си. След миг се приближи Светлана и каза с упрек:

— А аз вече мислех, че си решил да не ни навестяваш.

— Олга ме изпрати вкъщи, нареди ми да се наспя. Реших, че домът ми е там, където сте вие.

— Правилно си решил — потвърди жена ми и ни прегърна.

— Ще съборите торбите! — възкликнах аз.

— Торбите в кухнята! — изкомандва Светлана. Надя, обидено издавайки устни напред, подхвана торбите и ги понесе към „кухнята“, тоест към нишата зад завесата.

— Хляб, мляко, месо — казах гордо аз.

— Донесе ли зеленчуци? — попита делово Светлана.

— Зеленчуци?

— Ами да. Едни такива неща, растат в земята, аз ги слагам в супата. Моркови, лук, картофи...

— Не помислих за зеленчуците — признах си аз. — Но взех две кила хубаво месо. Можем да си изпечем пържоли! И кило ябълки.

— Поне домати? — попита Светлана.

Виновно разперих ръце. Опитах да се оправдая:

— Затова пък взех салам, масло, яйца...

— Общо взето — не си забравил нищо от нещата, които имат холестерин — усмихна се Светлана. — Но поне домати да беше взел! Салата!

— На кого му е притрябвала тази салата! — възмутих се аз. — Какво само за ядене говорим? Не ви ли интересуват новините?

— Ти искаш ли да ядеш? — попита Светлана.

— Искам — признах си. — Макар че вчера в самолета храната беше хубава, даже похапнах малко в Париж.

В погледа на Светлана се мярна нещо между възхищение и възмущение.

— Виждам, че водиш активен живот! Скъпи, защо не летиш до Париж, когато съм си вкъщи и мога да те помоля да донесеш нещо?

— Ето — казах аз, като разкопчах якето си и извадих от джоба си кутийка. — Какво друго може да донесе от Париж един беден командирован? Два флакона истински френски парфюм...

— Този е за мен, този е за мен, това е най-модният аромат на сезона! — възкликна Надя и грабна кутийката.

— От къде на къде? — възмути се Светлана. — Аз също исках този аромат!

— Спокойно, другият е същият! — казах тържествено и извадих втората кутийка.

Жена ми и дъщеря ми се обърнаха синхронно към мен и се спогледаха.

— Мъже! — възкликна Светлана.

— А това на всичкото отгоре е татко! Той е един от най-добрите! — подкрепи я Надя.

— Какво пък сега? Нали и двете искахте този парфюм! Донесох на всяка по флакон! Какво е неправилно?

Те се спогледаха отново. Надя поклати глава, а Светлана каза:

— Да вървим да те нахраня.

Обядът се получи вкусен. Светлана приготви това, което един италианец би нарекъл „спагети болонезе“, но в тях имаше твърде много месо, така че бяха по-скоро „макарони по флотски“. Докато се хранех, тя ме гледаше, после попита:

— Олга е права, трябва да отдъхнеш. Приличаш на...

— Алкохолик? — попитах напрегнато.

— Не. На лирически герой на Гребеншчиков. От песента „Мамо, не мога да пия повече“.

— Мамка му — казах. — Нещо всички ругаят вида ми. Ще пия мляко. — Улових погледа на дъщеря си. — Искаш да попиташ нещо ли?

— Татко, а знаеш ли дали соловият албум на Хари Стайлс е излязъл? Днес би трябвало да го обявят.

— Кой е този?

— Но, татко! Той е от „Уан Дайрекшън“. Най-якият от тях!

— Светлина, Мрак и Сумрак! — възкликнах аз. — Откъде да знам? Аз дори за новия албум на „Пикник“ разбрах месец след излизането му!

— Да беше попитал Кеша — нацупи се дъщеря ми. — Ти го видя, нали?

Изсумтях.

— Да, видях го. Наденка, ако искаше да узнаеш как е приятелят ти, трябваше направо да ме попиташ. А не да се интересуваш от разни Бийбъри и Тимътита.

Надя стремително се изчерви.

— С него всичко е наред — казах след кратка пауза с възпитателни цели. В края на краищата Кеша бе много свястно момче, а аз, може да се каже, го познавах от детството му. Далеч не най-неподходящият приятел за млада девойка — Различен, Светъл, от добро семейство... Какво общо има тук семейството? Добро момче, и това е. — Нека да ви разкажа всичко подред. Информацията е доста.

И се захванах да разказвам.

За срещата с Кеша. За посещението на Ева-Лилит. За появата на Тигъра. За разговорите с Килорън. За това как са ми почистили паметта. За посещението ми в Париж и за пристигналия в Москва Егор.

— Горкото момче... — ахна Светлана. — Антоне! Ти сериозно ли? Ти... ти си го привлякъл за операция на Патрулите? Като си знаел, че може да стане Огледало и да изчезне?

— Целият свят може да изчезне — свих рамене аз. — Разубеждавах го. И той отдавна вече не е момче. По-добре ме посъветвайте какво още може да се направи. Всички Патрули, да не говорим за Инквизицията, вече ровят във всички посоки. Но може би пропускаме нещо?

— Виж, татко. — Надя, отдавна съвзела се от смущението, вдигна един лист. — Аз тук си водих записки, докато ти разказваше. Всички данни, с които разполагаме. Пророчествата, информацията от Килорън, информацията от Лилит... Татко, правилно ли разбрах точно онази вампирка, която ти е писала посланието с инициалите на жертвите, се е правила на Килорън?

— Да — кимнах аз. — Почти със сигурност.

— И ти предполагаш, че това е същата вампирка, която някога си хванал и която са рязвъплътили?

— Вече и аз не знам, дъще. Отначало изхождахме от това, че щом посланието от ухапванията гласи „дошла съм“, значи е вампирка. Но ако „Антон Го“ наистина е било началото на „Антон Городецки“, то „дошла съм“ според мен е по-скоро „дошлата“. „Дошлата сила чака“. Но с пола отгатнахме... нали Килорън...

Замислих се. Магнах с ръка.

— Не знам, Наденка. Ако е било маскировка — откъде да знаем кой е бил зад нея? Нищо не може да се каже. Но аз усещам в това някакво много силно лично отношение.

Надя каза много сериозно:

— Дори хората трябва да се доверяват на предчувствията си, а ние — още повече. Татко, не виждаш ли, че всичко се свежда до вампирите?

Кимнах.

— Как да не го видиш? Двуетидния е техният бог. Проявил се е чрез Светлия и Тъмния, както разбирам — впълтил се е в тях, „надянал“ ги е върху себе си. Горедолу по начина, по който Сумракът използва огледалото. Вампирката се опита да ми даде информация — при това преди появата на Двуетидния. И тя успя да ни защити от него, което е много странно, разбира се. При това даде още куп информация в облика на Килорън. Но най-много неща ни съобщи Лилит. А тя, изглежда, беше най-старата вампирка на планетата.

— Всичко се върти около вампирите — съгласи се Светлана. — Умна дъщеря имаме, Антоне... Ще пиеш ли вино?

— Не — казах твърдо. — Мляко.

Светлана стана и отиде в „кухнята“. Надка продължаваше да седи, свила крака под себе си на стола и почти си гризеше нокти. Размишляваше. Леле, каква голяма и умна бе вече дъщеря ми! И какво малко и глупаво дете бе в същото време!

— Мисля, тате, че най-полезно сега е да се опитаме да разберем всякакви допълнителни подробности от пророчеството — каза Надя. — Смятам, че това е най-важното.

— Защо? — поинтересувах се аз.

— Защото дяволът винаги е в подробностите — отговори тя много сериозно. — Тате! А дяволът наистина ли съществува?

— Попитай и дали има Бог — опитах да се пошегувам аз. Но Надя ме гледаше настойчиво и аз отговорих неохотно: — Не знам. Но старите Различни не обичат да го споменават. Както и Господ, впрочем. Това важно ли е сега?

— Отвлякох се — призна Надя. — Татко, това, което искам да кажа, е... ако трябва да съберем някакъв Шести патрул — изобщо няма

да ни помогнат ръководителите на всички Патрули, вампирите и всички останали.

— Защо?

— Защото не са спазени подробностите. Забрави ли? Е, ще разберат сега кой там е главен при вампирите и вещиците, ще изчислят всички, ще назначат. И какво от това? Нали трябва да са свързани кръвно!

— Това може да има широко тълкуване — казах аз. — Света, наливаш ли ми мляко?

— Значи ти сериозно? — учуди се жена ми. — Ей сега.

— Сигурно може и да има широко тълкуване — съгласи се Надя. — Само че кръвта трябва да я има. Виж сега... Главният от Светлината съм аз.

— От къде на къде? — възмутих се аз.

— А кой друг? Кой има по-голямо право да представлява светлината от Абсолютната Светла? — попита Надя.

— Ти не си вирвай носа — посъветвах я. — Дори и да трябва да я представляваш, ще те помолим да си назначиш представител.

Надя изсумтя.

— Тъмен... Е, не знам. Вампирът ясно. И вещицата.

— Само последната точка никой не я разбра. Каква е тази страна? „Основата, фундаментът“...

— Пророк — каза Надя.

Вцепених се, гледайки я.

— Помниш ли, ти си чел и книгата? „Фондацията“^[3]. Фантастика за пророци.

— За психолози — поправих я машинално. — Е, или за предсказатели, ако щеш...

— С други думи — пророци — кимна Надя. — Те не са толкова много, а силните са съвсем малко. Те са основата на всичко — те не че предсказват бъдещето, те го извайват. Но още по-важно е онова за кръвта, нали? Нима Хесер е свързан по някакъв начин с Глиба? Не. Значи те не са подходящи.

— Ти също не си свързана с Глиба по никакъв начин — казах напрегнато.

— С него не, разбира се. Но виж, с Кеша — сега съм свързана.

Стори ми се, че надвисна ледена тишина, когато Надя приключи:

— Скръб.

Зад гърба ми нещо издрънча. Обърнах се и погледнах Света. Тя беше отпуснала пълна с мляко чаша върху масичката и полуобърнатата, гледаше напрегнато Надя.

— Как... кога? — попитах аз.

— Отдавна. Преди два месеца.

— Това... — Сдържах се да не произнеса нелепата фраза „Това не може да бъде“ и завърших: — Това е твърде рано, Надя.

— Така се получи. — Тя напълно спокойно сви рамене. — Решихме го някак спонтанно.

— Надя, ти не си във възрастта, в която спонтанно... или неспонтанно! — казах аз, едва се сдържах да не извикам.

— Защо да не съм? — учуди се Надя. — Според мен дори Том Сойер с Хъкълбери Фин, макар че са били по-малки от мен...

Стори ми се, че полудявам. И, изглежда, не само на мен.

— Том Сойер? С Хък Фин? — възкликна Светлана. — Това е някакъв много прогресивен прочит!

— Първо, Том Сойер и Хъкълбери Фин са измислени персонажи — казах аз, като се опитвах да запазя хладнокръвие. — И второ, няма и не би могло да има нищо подобно!

— Вие за какво говорите? — попита Надя, гледаше ту майка си, ту мен.

— А ти за какво?

— За кръвното братство — каза Надя. — Ние с Инокентий се заклехме в кръвта и се подписахме с кръв...

— Детска градина... — казах аз и се разсмях. — Надка, какво дете си!

Зад гърба ми нещо забълбука — обърнах се отново и видях как Света си налива коняк в чаша.

— Сипи и на мен! — помолих я.

— Ти нали искаше мляко — уточни Света.

— Млякото е за децата!

— Тате, мамо, вие какво — решихте, че говоря за секс? — попита студено Надя. — Че сме правили секс с Инокентий?

— Нищо не сме решили — каза Светлана, подавайки ми чашата. — Просто не разбрахме за какво говориш.

— С него решихме засега да не правим секс — рече успокояващо Надя. — Кеша смята, че това ще попречи на разкриването на магическия ни потенциал.

Изпих коняка си на екс.

— Макар аз да мисля, че не е така — замислено продължи Надя. — Струва ми се, че него просто малко го е страх!

Взех от ръцете на Светлана млякото и го изпих след коняка.

— Браво на вас. Много се радвам, че сте такива разумни млади хора.

Можех да спра дотук, но в очите на Надя имаше твърде много ехидство, което не ѝ се удаде да скрие.

— Но все пак вие сте съвсем млади — продължих аз. — Затова мама днес ще си поговори с теб за нещата, които трябва да знае една млада девойка.

— Непременно — каза Света със сладък глас. — Навярно ще започнем с тичинките и плодниците, но после ще обсъдим всичко сериозно.

— Мамо! — Възкликна Надя.

— А аз ще поговоря с Кеша — добавих. — Ако, както казваш, момчето малко го е страх... На тази тема с него би трябвало да поговори баща му, но тъй като той не живее със семейството си — ще поговоря аз. Горкичкият, сигурно му се иска да си поговори с някого, да узнае какво става с организма му, а няма с кого...

— Татко! — развика се Надя. — Млъкни, млъкни, млъкни!

— Ще продължаваш ли да тролиш старите си родители? — попитах аз.

Надя се нацупи.

— Навярно дори ще му купя енциклопедия за момчета... — рекох аз.

— Няма! — каза Надя. — Няма повече! Но вие сами сте си виновни, защо веднага мислите за едно и също? И говорите за детска градина!

— А какво да си помислят родителите на девойка на твоята възраст? — попитах аз. — Твоята връстница отиваше при приятеля си за цяла нощ, когато я е нападнал вампирът.

— Ами глупачка — каза навъсено Надя. — Освен това Кеша наистина смята, че това пречи на магическото развитие...

— За кръвта истина ли е? — попитах, за да се измъкна от хлъзгавата тема.

— Да. Ние с Кешка наистина... Ами дадохме такава клетва... — Надя сведе поглед.

— А разправяше, че си се порязала, докато си правела салатата — спомних си аз лепенката на пръста ѝ. — Лудница „Слънчице“.

— Може и да е лудница — намеси се Светлана, — но дъщеря ни е права, Антоне. Изискването за кръвна връзка е важно. Тя може да е от всякакъв род, но трябва да я има.

— Нека екипът, след събирането му, направи кръвна клетва — предложих аз. — Като Надя с Кеша.

— Не мисля, че ще се получи — каза Светлана. — Сам знаеш, Антоне, такива изисквания са донякъде условност. Игра. Но с ясни правила. „Кръвно братство“, създадено толкова просто и грубо, няма да сработи.

Не тръгнах да споря. Светлана чувства такива фини неща по-добре от мен. Именно ги чувства, а не ги знае.

— Тогава не знам съвсем нищо — казах уморено. — Кръвна връзка. Само това оставаше. Нека господин Глиба ме осинови и се захващаме...

— Легни си — каза Светлана и сложи ръка на рамото ми. — Трябва да си починеш.

— А вие какво, ще влезете в моя ритъм? — възпротивих се аз. — Сега още е ден.

— Няма да ни пречиш. Легни да поспиш, а ние с Надя ще погледаме телевизия.

Не спорих.

Спах дълбоко и спокойно. Без сънища — лъжливи приятели, опитващи се да разберат бъдещето, и без кошмари — честни врагове на този, който не иска да знае нищо за предстоящото. Просто спях.

Едва преди пробуждането се появи порция съновидения, които не приличаха нито на кошмар, нито на предвиждания.

Отначало бях в московския си апартамент, а през прозореца в него се опитваше да влезе Хесер. Не, той не левитираше, не се беше

сдобил с криле. Беше го докарала пожарна с вдигната стълба. Хесер се беше извисил на перваза и усмихнат ми махаше с ръка.

В съня ми се струваха напълно естествени и начинът, по който е дошъл, и целта му — да си пийне с мен.

Но докато вървах към прозореца, за да го пусна вътре, Хесер по някакъв начин падна от перваза и сега висеше под прозореца, вкопчил се в перваза с краищата на пръстите си. Отворих прозореца, опитах се да го измъкна — но шефът беше твърде тежък. Дори не си помислих за магия, сякаш нямаше и помен от нея. Така че отидох за въже, за да завържа Хесер и да го изтегля в апартамента, но когато се върнах, видях опулените изплашени очи на шефа и неговите изплъзващи се от перваза пръсти. След миг, подчинявайки се на законите на съня, вместо Хесер аз самият падах надолу — носех се покрай стената на висока сграда.

Но и сега не изпитах никакъв ужас. Затова пък гледах с любопитство през прозорците.

Жена си черви устните пред огледало. Жената е красива, напълно гола, но с яркочервени ботуши и с червена папийонка.

Двама застаряващи мъже играят на карти. Картите са някакви странни, с дребни разноцветни картинки и текст. Пред мъжете, върху масата, заедно с картите, има ситни същества. Хора със странни дрехи и хладно оръжие, чудовища — всичките не по-високи от десет сантиметра, скачат и махат с ръце, сражават се, падат.

Възрастен, интелигентен на вид човек с професорски очила храни стоящ на масата бързолет със скакалци.

Две малки момиченца, седнали на пода, се люлеят и меланхолично се удрят една-друга с кукли. Куклите са раздърпани, момиченцата също, може би вече би трябвало да ги боли и да плачат — но детските лица са съсредоточени и невъзмутими.

Дебел плешив мъж пуши лула, застанал пред огромен шкаф витрина, в който има Карлсони. Най-различни фигурки, с най-различни цветове и размери и от най-различни материали.

Тийнейджър стои и разговаря с майка си. В един момент се обръща към мен — и виждам, че това е Егор — какъвто беше, когато го срещнах за пръв път.

Отворих очи и известно време лежах, без да помръдна. Бях спал може би два-три часа. Ако беше малко повече или по-малко — сега

щях да се чувствам недоспал. А два-три часа е най-правилното време за сън, за да се освежи тялото и съзнанието. Не за дълго, за съжаление — за половин ден.

В стаята беше тъмно, мяркаха се само онези слаби разноцветни отблясъци, които дава включеният телевизор. Едва чуто бърбореха гласове — Света и Надя гледаха нещо.

Ама че странна работа са тези сънища! Защо ще ми се присънва падащият Хесер? Че и напират през прозореца, за да пие с мен? А онези странни хора и събития в прелитащите край мен етажи? Малкият Егор?

Не, ако се постарая, мога да намеря обяснение на всичко. Хесер се опитва да установи човешки отношения с мен, но това постоянно се проваля заради моята слабост и нежелание да му протегна ръка.

Голата жена с червените ботуши и папийонката — тук всичко е банално, по Фройд. Искане ми се секс. С развратна непозната.

Мъжете е картите и човечетата чудовища... Това е Двуетдинния. Играе си с нас като с марионетки.

Професорът, хранец бързолета със скакалци? Това е... това е... ами, да допуснем, безполезността на битието. Роденият да скача не може да лети. Освен в нечий корем.

Биещите се момиченца — това са сраженията между Патрулите.

Малкият Егор — моят комплекс за вина пред него.

Само плешивият мъж с лулата и Карлсоните остана неразтълкуван. Е, да го припишем на шега на подсъзнанието.

Например — това е моя дълбоко притаена мечта. Да бъда дебел и плешив, да пуша лула и да събирам колекция от Карлсони...

Бърборенето на телевизора се смени от бодрата музика, която върви при показването на финалните надписи. После чух тихия глас на жена ми:

— Хубав филм. Любимият от детството ми.

— Само че е твърде стар — отговори скептично Надя. — Без 3D.

— Тогава нямаше 3D — каза Светлана.

— А имаше ли цвят? Или после са го боядисали?

— Цвят имаше — отговори спокойно Света. — Освен това по онова време децата бяха възпитани и не се опитваха да блеснат в разговорите с родителите си с евтини остроумия.

— Но, мамо... аз попитах искрено! Ето онзи филм, който гледахме вчера, за детския лагер, беше черно-бял...

— Наденка, не се смятай за по-хитра от родителите си. Аз също съм била момиче и си спомням прекрасно всички мисли, които сега се въртят в главата ти. Повярвай ми — умните сред тях не са много.

— Мамо...

— Защо се опитваше да изплашиш мен и баща си?

Настъпи кратка пауза.

— Аз... на шега.

— Не се шегувай повече по този начин. Става ли?

— Аз съм в преходна възраст. Нормално е да се шегувам така.

— Нормално е само да се изприщиш. Всичко останало е по желание. Нима не разбираш, че баща ти...

Въздъгнах шумно и се протегнах. Седнах в леглото.

Жена ми и дъщеря ми наистина седяха пред телевизора.

— Дълго ли спах? — попитах с престорена тревога.

— Нима бързаше за някъде? — учуди се Светлана.

— Не. Но тук съм изолиран от всичко. Както и вие. Ако Хесер ме търси?

Светлана поклати скептично глава.

— Повярвай ми, Хесер щеше да намери начин да се добере до теб въпреки изолацията. В краен случай щеше да ти се присъни.

— Щеше да ми се присъни — съгласих се аз. — Аха.

Станах и отидох в банята. Излязох след минута, бършейки лицето си с кърпа.

— Какво, наистина ли?

— Присъни ми се, присъни ми се — потвърдих аз. — Ей сега ще проверя. Кога да ви навестя пак?

— Сега е почти осем вечерта — каза Светлана. — Ще дойдеш при нас...

Тя замълча за миг. Ние с Надя се спогледахме. Светлана нямаше много често предвиждания, но ако се отнасяха за семейни дела — се изпълняваха безупречно.

— Ще дойдеш при нас в един следобед — каза Светлана след кратко забавяне. Лицето ѝ стремително преbledня. — Да. В един... в един през деня. Утре.

Ние с нея разбрахме всичко.

Ще дойда при семейството си утре в един. Непременно ще дойда. Разбира се, ако съм жив. А това, изглежда, съвсем не беше задължително.

— Е, до утре — казах аз.

Светла кимна. Прошепна само с устни: „До утре“.

— Довиждане, тате — обади се Надя пред телевизора. — И не съм съгласна да стоя тук през целия остатък от детството си!

— Добре, ще го имам предвид — отговорих, без да откъсвам поглед от Светлана. — Да поздравя ли Кеша?

— Но, тате! — възмути се дъщеря ми. — Нали се разбрахме вече!

— Аз сериозно.

— Ами тогава го поздравя, разбира се — отговори напрегнато Надя.

Кимнах на Светлана.

— До утре. Ще донеса картофи.

Света се усмихна. Насила, но се усмихна и каза:

— И лук.

— Даже и моркови — обещах аз. — Всичко ще бъде наред. Чувствам се прекрасно. Бодър и готов за подвизи.

— Ние с мама те напомпахме със Сила — похвали се Надя. — Аз я събирах, мама я вливаше.

— Как се уредих! — възкликнах, докато отварях прохода. — Сам си завиждам!

Стори ми се, че телефонът зазвъня още в мига, в който прекрочвах през портала.

[1] Богородице, как е могъл вампир евреин да загине от „сив молебен“ на Тъмен комунист? Как изобщо им се е родило в главите такова нещо? (пол.) — Бел.прев. ↑

[2] Заклинанието е кръстено на Дмитрий Петров — руски полиглот, синхронен преводач, преподавател и водещ на риалити шоуто „Полиглот“, в които известни руснаци участват в 16-часов курс по различни чужди езици. Лукяненко е участник във „френския“ сезон на шоуто през 2013 г. — Бел.прев. ↑

[3] Руското заглавие на „Фондацията“ на Азимов е „Основание“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Нощният офисен център бодърстваше, както и през деня. Същите девойки седяха на рецепцията във фойето, по пътя се срещаха същите охранители, същите с нищо незабележителни жени с източна външност и с униформи миеха подовете и търкаха панелите по стените.

— Каква ободряваща бизнес атмосфера! — казах аз. — А?

— Ти наистина си бодър, както виждам — промърмори Олга.

— Нали ти ми нареди да ходя да си почивам!

— Наредих ти — призна мрачно Олга. — И получих от Хесер мъмрене по пълната програма. Особено когато разбра, че не може да те намери.

— Най-доброто скривалище — казах аз. — Горд съм със себе си.

— Не си струва да се гордееш, Хесер почти те достигна. Каза, че усеща сънищата ти. Ако разполагаше с няколко дни, щеше да се добере до теб.

Влязохме в асансьора и аз поклатих глава.

— Лошо. Много лошо. Значи и онзи... как беше... Двуделния...

Олга изсумтя.

— А! — плеснах се по главата. — Двудединния!

— Определено, той не е по-слаб от Хесер — Въздъхна Олга. — Но той не познава толкова добре теб, Света и Надя. Ще му е по-трудно да ги намери.

— Говориш така, сякаш си уверена, че той не е наш приятел или наш враг. А нещо съвсем друго.

— Точно така си е, Антоне. Сумракът ги е смазал и ги е напълнил отново. Само външността е останала.

— Тогава защо не ние? Защо ние със Светлана не станяхме инструмент на Сумрака? Надя дори не би тръгнала да се съпротивлява, не би разбрала какво се случва.

Казах това — и изстинах. Представих си как нещо безмилостно, непреклонно, непреодолимо изтрива личността ми. Или — още по-

лошо — оставя я някъде на дъното на душата ми да се бие и да крещи в безсилен ужас...

И аз — това смазано и преправено „аз“ — отивам и заедно със също толкова фалшива Светлана убивам Надежда...

— За всичко си има правила — каза Олга. Лицето ѝ както винаги беше сурово и непреклонно. — Явно той не може да направи това.

— Защо?

— Може би не му е по силите да се въплъти в тези, които трябва да убие. Може би в онзи, който ще стане въплъщение на Сумрака, трябва изначално да има някаква определена черта.

Кимнах. Навярно беше права.

Асансьорът се спря и ние излязохме във фоайето. Право пред мрачните охранители на Дневния патрул — двама бойни магове и върколак.

Явно за да спести времето, необходимо за трансформация, върколакът вече беше в облика на огромен вълк.

— А ако надникне някой външен? — попитах с упрек, кимайки към вълка.

— Ние си имаме документ за него — отговори приветливо един от маговете. — Ирландски вълкодав. Преминал е курс на обучение на охранителна фирма.

— Макар че в действителност не успя, не му достигна мозъкът — въздъхна вторият маг.

Върколакът заръмжа. Маговете се засмяха. Какво пък, Тъмните са си такива. Тъмни.

Чакаха ни и дори не си направиха труда да проверяват документите ни, пръстовите отпечатащи и аурите. По-точно, навярно бяха проверили всичко, но незабележимо. Може би още в асансьора — той се издига някак твърде дълго.

Девойка маг с източна външност (японка? корейка? китайка?) ни проведе от приемната до кабинета на Завулон, отвори вратата, пусна ни и остана навън. Девойката изглеждаше мила и невинна, но аз усещах, че е боен маг от второ равнище, при това, стар, опитен и навоювал се до насита маг. Не бях чувал за нея, Завулон я беше домъкнал някъде отдалеч.

— Антоне! — Великият Тъмен се усмихна дружелюбно и стана зад бюрото си. — Как се радвам да те видя! Олга! Изглеждаш

прекрасно!

Огледах се с любопитство. Макар Завулон да беше сложил сътрудниците си в стъклен аквариум, макар за конферентната зала да беше избрал по-спокоен интериор, работния си кабинет беше съхранил в стила на английския класицизъм.

Дървени панели на стените (с толкова натъпкани в дървото заклинания, че то едва ли не трещеше от стремящата се да се изтръгне на свобода Сила). Таванът — също панели от тъмно дърво и старинни платнени тапети. Старинни мебели, със сигурност на някой известен майстор, само дето от всички майстори знаех единствено Чипъндейл, и то от анимационното филмче.

Прозорците в кабинета бяха прикрити с разкошни пердета от червена коприна, с пискюли — навярно последното, което очакваш да срещнеш в съвременен бизнес център от стъкло и метал.

Завулон вече имаше един гост — очарователна червенокоса девойка със строги кръгли очила. Девойката беше със сив костюм с панталони, с който изглеждаше като бизнесдама, но много привлекателна и сексапилна бизнесдама.

Лошото беше само това, че жената беше на повече от двеста години, като почти през цялото това време е била мъртва.

— Екатерина — казах кратко аз и кимнах на Мастъра на московските вампири.

— Антоне. — Тя се усмихна с ъгълчетата на устните си. После се намръщи. Демонстративно подуши въздуха. Стана и с плавно движение се премести (тази дума описва много по-точно процеса, отколкото „приблужи“) към мен.

— По-внимателно, мила — каза Олга със студен като лед глас.

— Не ме мисли за глупачка, Велика — отговори Екатерина, дори без да поглежда Олга. Наведе глава към шията ми и няколко секунди внимателно наблюдава кожата ми.

— Видя ли всичко? — попитах аз.

Екатерина се отдръпна от мен към масата. Приседна върху облицованата с изсветляла зеленикаво-бронзова кожа повърхност. В погледа ѝ имаше пълно неразбиране.

— Кой? — попита тя. Стори ми се, че в гласа на Мастъра на вампирите има завист и възхищение. — Кой беше, Висши?

— Няма значение — отвърнах. — Вече няма никакво значение.

— Разбрах — кимна Екатерина, без да откъсва поглед от шията ми. — Но все пак е някак... необичайно.

Погледнах накриво Завулон. Досега не бях съобщавал на Тъмния какво е станало с неговото протеже. Но лицето на Великия си оставаше безстрастно. Или знаеше, че древната вампирка е мъртва, или му беше все едно, или беше свикнал да крие всякакви емоции.

— Не ни обичаш ти нас — каза Екатерина с нотка на тъга в гласа. — Не ни уважаваш.

— Защо, имал съм приятели вампири — отговорих аз.

— Наслушала съм се — кимна Екатерина. — Само че всичките са приключвали по един и същи начин.

— Всички ние приключваме по един и същи начин — уточних аз.

— Брейк! — плесна с длани Завулон. — С удоволствие бих послушал словесния ви дуел, но не разполагаме с толкова много време... с колко разполагаме, между другото?

Екатерина вдигна ръка с изящно движение, погледна към нещо от розово злато и брилянти, опасващо китката ѝ и по недоразумение наричано часовник.

— Сборът започва след десет часа. Това нали е Ню Йорк, а при нас всички важни събития традиционно се организират в полунощ. Ако ще летя със самолет, вече трябва да тръгна към летището, Завулон.

— Ще ви отворя портал — каза Тъмният.

— Относно „нас“, още не сме се договорили — каза Екатерина, като ме погледна. — Това не беше подигравка или словесен дуел. Всички вампири, които са се забърквали с този младеж, са приключвали лошо.

— Вашият шибан вампирски бог се опита да убие семейството ми — казах аз. — Имам право да съм раздразнен.

Екатерина изсумтя.

— Не съм привърженица на древните предания, дивите божества и древните договори. Ако зависи от мен — нека Двуетинния се провали в ада. Мен ме устройва моят... — тя се запъна за миг — ... моят следживот. Красиви младежи, сладка кръв, съвременното изкуство. Още не съм догледала „Касъл“, знаете ли?

Зад гърба ми Олга тихо се засмя.

— Именно за да не се провали светът в пъкъла, трябва да си изберете Мастър на Мастърите — казах аз.

— Господар на Господарите — намръщи се Екатерина. — Защо трябва да се използва английската дума? Тя се превежда прекрасно. Прекалено пълним езика си с англицизми.

Да ме хванат трима, че двама няма да ме удържат! Не знаех много за Екатерина, но сега тя ми се разкриваше в нова светлина. Господарката на московските вампири беше патриотка! Е, поне лингвистична патриотка!

— Господар на Господарите — съгласих се аз. — Ние искаме да помогнем за това.

— Как? — попита вампирката. — Там ще се съберем петдесет Господари. Аз, веднага го казвам, не претендирам за главната роля. Няма да се справя. Но ти нали знаеш как избираме Господар на Господарите?

— Знам — казах аз.

— Тогава сте наясно, че никой от нас не гори от желание да умира... окончателно.

— Но нали иначе ще умрат всички — казах аз. — Хора, зверове...

— Мишки, птички — изсумтя Екатерина.

— Вие какво, не вярвате?

— Вярвам, Антоне. — Вампирката леко се наведе напред, гледаше ме в очите. — Това са... нашите... приказки. Нашите... тъмни... приказки. Ние... помним... бога... на Светлината и Мрака...

— Но ако все пак всички умрат!

— Дори и тогава ти се иска да живееш няколко дни повече — усмихна се Екатерина. — Освен това и смъртта не е една и съща. Повярвай ми, значително по-лесно е да умреш, като знаеш, че заедно с теб ще умре целият свят.

— Сериозно ли? — попитах аз.

Вампирката ме погледна в очите. После извърна поглед. Изрече навъсено, внезапно изгубила илюзията за младост:

— Нищо няма да излезе. Никой няма да се съгласи. Мога да ви взема със себе си. Обстоятелствата са извънредни, ще намеря обяснение за действията си. Но това с нищо няма да помогне!

— Да опитаме все пак! — каза Олга с неочаквана топлина в гласа. — Но, Катюша... точно ние ли ще увесваме нос?

— О, я се разкарай, хитра... — Вампирката махна с ръка и не довърши фразата си. — Всички се напъват, но без полза. Светла, нужни са ми три лиценза.

— Добре — каза Олга спокойно.

— Мъж на двайсет и пет, спортен тип, напампан — продължи Екатерина. — Само да не употребява стероиди, аз си пазя здравето.

Завулон ме погледна с любопитство. Прозинах се, погледнах към Екатерина.

— Вторият... нека бъде кавказец. Буен, млад. На осемнайсет-двайсет години. И един по-малък, на петнайсет-шестнайсет. Блондин. Непременно девственик.

Олга отговори с все същия спокоен глас:

— Още някакви желания?

— Е, ти нали знаеш вкусовете ми — сви рамене Екатерина. — Само че... всички да бъдат в пределите на Централния окръг, времето ни не е много.

— Знам вкусовете ти — съгласи се Олга.

Тя бръкна в чантичката си и извади тесте бланки. Според мен бяха седем или осем. Олга отдели три и ги подаде на вампирката.

— Ех, проявих излишна скромност! — въздъхна Екатерина, прогаряйки останалите листове с разочарован поглед.

— Както ти правилно отбеляза, не разполагаме с много време — напомни Олга.

— И това е вярно — кимна Екатерина. — Какво пък... до скоро...

Вампирката тръгна към изхода.

— След осем часа на това място — каза Завулон тихо. — И имай предвид — ако закъснееш, ще те завлека в Ню Йорк сам, но по друг път. Той изобщо няма да ти хареса.

— Няма да закъснея — каза вампирката, без да се обръща.

Вратата зад нея се затвори. Аз се огледах; търсех си по-удобно кресло. И седнах в онова, което беше заемала вампирката.

— А ти си се променил — каза Завулон, като ме гледаше. — Наистина си се променил.

Свих рамене.

— Предишният Городецки ми харесваше повече — добави той. — Толкова искрен в своята безкомпромисност.

— О, я стига — каза Олга, докато седнаше и вадеше цигара. — Харесвал ти бил... Направо ще се разплачем от умиление, Завулон симпатизира на Городецки...

— И все пак, Антоне, нима не те възмути поведението на вампирката? — продължи Завулон. — Тя сега ще види сметката на двама младежи. А след това — и на момче!

— Много ми е мъчно за екологично чистия културист, буйния кавказки младеж и за невинното момче блондин — казах аз. — Но след няколко дни може да умрат всички културисти, еколози, кавказци и блондини по света. Момчета и момичета, стари и млади. Затова ако гибелта на трима невинни може да спаси света — така да бъде.

— Значи така решаваш ти сега проблема със сълзата на детето? — развесели се Завулон и се облегна в креслото. — Така гледаш сега на проблема на Омелас^[1]?

— Тъмни, стига си дрънкал — каза уморено Олга. — Ти какво, наистина ли си се надрусал с някаква гадост? Станал си бърбърив и суетлив, Тъмни!

Завулон кимна.

— Да, Олга. Аз съм суетлив и бърбърив. Аз усещам смъртта и ме е страх. Не искам да умирам. Затова се веселя колкото мога. И не спя вече втора нощ. Затварям очи и виждам пустота. Тя ме очаква, Олга.

— Нас ни очаква същото — отвърна Олга. — Стига истерия. Хайде да обмислим всичко още веднъж. Имаме право на един-единствен опит.

— А защо нашият мъдър Хесер не дойде? — присви очи Завулон. — Идеята е негова, а да я реализираме ние?

— Той е на шабат — отвърна Олга. — Ще уговаря Бабите да изберат Прабаба.

— О! Ти си рискувала да пуснеш мъжа си в такова разгулно място, пълно с развратни стари... — започна Завулон. Замълча, изкашля се. — Добре, млъквам.

— Сега аз замествам Хесер. Всичко, което е измислил, ми го е казал — рече Олга, след като изчака Завулон да млъкне. — Разполагаме с осем часа, нали? Предлагам да пороботим четири-пет

часа, после да поспим малко. Тук при теб ще се намерят ли легла и душ?

— Тук при мен ще се намерят дори руска баня и брезови метлички — отговори навъсено Завулон.

Той стана, обърна се към стената и дървените панели изведнъж се разтвориха. Откриха огромен плазмен екран и флипборд, а също и офисна дъска, вече изподраскана с маркер.

— И така, в Ню Йорк ще се съберат четирийсет и деветима Мастъри... — започна Завулон. Погледна ни накриво. — Вие нали не сте против англицизмите? На мен ми харесва думата „Мастър“.

— Давай — казах аз.

Наистина поработихме плодотворно четири часа. Никога не бих помислил, че мога да кажа такова нещо, но да се работи със Завулон беше комфортно. Дори в известно отношение по-лесно, отколкото с Хесер.

Донесоха ни кафе и чай, веднъж — сандвичи и йогурт за Олга. Няколко пъти, когато се налагаше да се уточни нещо, се появяваха референти и консултанти. И, което беше удивително, в по-голямата си част — хора.

Разбира се, ние също имахме определен кръг доверени хора. Моят отдавнашен приятел полицай далеч не беше единствен. Цял куп учени, някои дори работеха в офиса на Нощния патрул. Имахме хора в правителството и в силовите структури. Повечето не можеха да говорят за това, сковаваше ги магия, но прилична част работеше на доверие и си сътрудничесе с нас по идеологически съображения. Понякога си мисля, че ако вълците и овцете бяха разумни, то би се намерил немалък процент овце, съзнателно помагачи на вълците...

Но в Дневния патрул хората доброволци бяха още повече. При това, ако разбирах правилно мотивите им, при някои те също бяха идеологически, но при повечето — абсолютно прагматични. Някои получаваха от Тъмните пари, други — лечение, трети — дълголетие. Невзрачният мъж, филолог, който ни консултира в края на първия час, предизвика неочаквано жив интерес и симпатия от страна на Олга. Вгледах се — на филолога му беше наложено ажурно, майсторски изпълнено заклинание, което привличаше жените към него. Беше го

създал истински майстор — то действаше само на пълнолетни, а ако филологът не проявеше интерес към жената в течение на няколко минути, ефектът напълно изчезваше. Иначе зад клетия женкар по улицата би се влачила многокилометрова опашка от всякакви гражданки.

Магията е сложна на първо място с второстепенните си детайли. Класическият пример е цар Мидас, превръщащ всичко, до което се докосне, в злато. Детският пример — ученикът на магьосника Мики Маус, опитващ се да направи почистване с магически методи. Народният пример е вицът за джина, изпълняващ три желания, и семейството от баща, майка и малък син, мечтаещ си за хомяк...

Най-простите заклинания са онези, които се използват от много отдавна. Те са формализирани, описани и непрекъснато се повтарят. Ако може да се вярва на това, че Сумракът изпълнява желанията ни, откликвайки на формулирани думи, жестове или нареждания на волята ни (а аз не виждам никакви алтернативи), то обикновените заклинания са рутинна работа за Сумрака. Все едно човек натиска копчетата на калкулатор и получава отговори. Разбира се, в недрата на микросхемите клокочи невидима за света работа. Носят се микротокове, отварят се и се затварят NP преходи, калкулаторът трудолюбиво преравя морето от информация, за да съобщи най-накрая „ $2 \times 2 = 4$ “. И всички са доволни.

Но съвсем друга работа е, когато на човек му трябва нещо, за което калкулаторът, дори и да е суперкомпютър, по принцип не е обучен. „Взимаме числото X и го умножаваме по числото Z. Ако резултатът превишава Y, тогава прибавяме към резултата 5 и отпечатваме резултата. Ако резултатът е по-малък от Y, рисуваме триъгълник на екрана.“

Сложно ли е?

Общо взето, ни най-малко. Ако знаем поне някакъв древен Бейсик. Пишем програмата, пускаме я...

Не работи!

Проверяваме кабелите, проверяваме захранването. Почесваме се по тила.

Пием кафе.

Сещаме се!

Добавяме още един ред: „Ако резултатът е равен на У, то свири маршът на Империята от филма «Междузвездни войни».“

Е, сега вече можем да послушаме тревожната енергична музика...

Заклинанията са едновременно и по-прости (не трябва да се знаят никакви езици за програмиране, ние „програмираме“ на обикновени човешки езици) и по-сложни — защото вариантите, които трябва да предвидим, са значително повече! А и последствията биха били значително по-печални. Да вземем обикновеното огнено кълбо, или файърбол, ако не го казваме пред Господарката Екатерина. Ако не бъдат зададени точно и еднозначно размерът му, точката на поява, скоростта и посоката на движение, времето за стабилно съществуване и факторите на устойчивост — има риск да взривиш самия себе си.

Чували ли сте за кълбовидните мълнии? Това са точно те. Файърболите, създадени от начинаещи Различни, по принцип диви, необучени от никого, изпълнени с ентузиазъм и увереност в своята изключителност. Огненото кълбо и по-рано е било популярно заклинание, а в нашия век на фентъзи и компютърни игри — още повече. И ето че начинаещите различни създават файърболи, като забравят да уточнят къде именно трябва да се появят те...

А за неволните samozапалвания чували ли сте? Пламва изведнъж най-обикновен човек — и изгаря напълно! Най-често това също е файърбол. Само че този път начинаещият Различен си е представил точката на поява до себе си. И е забравил да зададе вектор на движение и време на съществуване на огненото кълбо...

— Городецки?

Погледнах към Завулон.

— Ощастливи ни със своето мнение — каза подигравателно Тъмният. — Потънал си в толкова дълбоки и сериозни размишления, интересно за какво?

— За устройството на мирозданието — отговорих аз. — Завулон, струва ми се, че достатъчно повтаряхме. Планирахме всичко. Ако се получи — получи. Нека да поспим няколко часа.

— Ти си натъпкан със Сила до пръсване — отбеляза небрежно Завулон. — Можеш и да не спиш.

— Мога. Но по-добре да поспя.

— Жена ти? — поинтересува се Завулон.

— Дъщеря ми. Жена ми я насочваше.

— Пази я — каза Завулон неочаквано сериозно. — Дъщеря ти е уникална. Тя е единственото, което можем да противопоставим на Сумрака. При това е удивително умна и отговорна за възрастта си девойка.

Изкашлях се, опитвах се да прикрия объркването си. Завулон изглеждаше напълно искрен и не виждах в думите му никакви задни мисли.

— Дори не знам какво да ти кажа, Тъмни — промърморих аз. — Но бъди уверен, че ще я пазя.

Казват, че за създаването на всеки портал, независимо дали на десет метра или на десет хиляди километра, е необходима една и съща Сила. Аз лично още не съм създавал портали, не ми достигат способности за това, но вярвам на Надя.

Сложността в създаването на портали на по-голямо разстояние е да се осигури точността им. На никого не му се иска да се озове в почвата дълбоко под паважа или да изскочи във въздуха на десет-двайсет метра над земята.

Да изскочиш на височина сто метра, между другото, е значително по-безопасно. Тук вече можеш да успееш да забавиш скоростта на падане с помощта на заклинание. По-неопитните магове понякога нарочно извеждат порталите си високо над земята.

Порталът, създаден от Завулон, беше толкова прецизно опрян в земята, че дори не почувствах промяна във височината, когато прекрачих през него. Само ушите ми заглъхнаха заради разликата в налягането и кожата ми мигновено се покри с пот — реагираше на измененията в температурата, влажността и всички останали показатели, които ги има в природата.

Все пак мигновеното прехвърляне от Москва в Ню Йорк не е нещо обичайно за човешкия организъм.

— Винаги съм ценила Завулон заради неговия стил — каза Екатерина. — Изпрати ни на входа на Емпайър! Право на Пето Авеню!

Кимнах, озъртайки се. Порталът на Завулон наистина беше добър. Не само че бе идеално „допрян“ до тротоара, но и снабден със заклинания за невидимост и подплашване.

Никой не ни виждаше, но всички заобикаляха малкия участък, в който беше възникнал порталът. А навсякъде беше пълно с хора, въпреки че приближаваше полунощ. Ню Йорк, Манхатън, Пето Авеню. Както и да се отнасяте към САЩ изобщо и към този град в частност, факт е, че той никога не спи.

Хората вървяха, стояха и гледаха зданието, говореха по мобилните си телефони, ловяха таксита, пушеха, разговаряха на всички езици — моето измъчено от „Петров“ ухо долавяше английска, френска, немска, китайска, японска реч. Беше прохладно, разбира се, но изобщо не можеше да се сравни с нашата зима. Някъде около нулата...

— Отдавна не бях идвала тук — каза замислено Олга. — Спомням си, че тъкмо когато го построиха, зданието си стоеше полупразно — на никого не му беше по джоба да наема офиси в него. Тогава го наричаха Емпти Стейт Билдинг^[2]... Ей, Катерина, закъде сме?

Вампирката се огледа. Беше бодра, възбудена, порозовяла. Заситена.

— За главния вход. Там е много красиво, между другото.

— Сградата също е красива — съгласих се аз. — На мен някак ми се струваше, че нюйоркските небостъргачи са по-уродливи.

Олга се засмя.

— Значи ти за пръв път си в Ню Йорк? Не се безпокой, напълно си прав, повечето небостъргачи са уродливи. Емпайър е рядко изключение от времената, когато хората са поставяли красотата над изгодата.

— А той винаги ли е такъв, кървав? — попитах аз, гледайки губещия се в небето небостъргач.

Емпайър Стейт Билдинг беше осветен в тъмночервено. Осветен бе наситено и ярко — дори върху тротоарите, затъмнявайки разноцветните реклами, се беше разстлал кървав отблясък.

— Не, осветяването се променя — каза Олга. — В зависимост от събитията... Твоите ли са се постарали, Катерина?

— Разбира се — каза вампирката с удоволствие. — Когато имаме събирания, Емпайър се осветява в кървавочервено. По-рано ложата се събираше в Оксфорд, но през трийсетте години се преместихме тук. Където са силата и парите, където живее нощта, там сме и ние.

— Не съм учуден — промърморих аз.

Порталът вече се размиваше, започна да се разсейва и действието на заклинанието. Повечето минувачи продължаваха да ни заобикалят, но няколко души едва не се врязаха в мен, а един се блъсна в Олга и като разсеяно се извини, продължи нататък.

— А ти не искаш ли да узнаеш как прекарах? — попита изведнъж Екатерина, гледаше ме втренчено. — Как мислиш, докрай ли ги изпих? Или се позабавлявах с тях и ги пуснах?

— Все ми е едно — казах аз.

— Изпих един — продължи вампирката.

Въздъгнах, протегнах ръка и я сложих на рамото ѝ. Тя се вторачи възторжено в мен, даже леко се приближи. Може би искаше да се бие? Тя какво, сериозно ли?

— Катенка — казах прочувствено, — все ми е едно, абсолютно ми е все едно какво, от кого и в какви количества си пила. Изпила си момчето? Изпила си спортиста? Изпила си кавказеца? Жалко, но това си е твое право, получила си лицензите. А сега изпълнявай своята част от сделката.

Екатерина ме гледаше мрачно. В очилата ѝ просветваха червените отблясъци.

За какво са му очила на един Различен? Още повече на вампир. Единствено за перчене.

— Смятах, че имаш сериозен психологически комплекс, свързан с нас — каза Господарката на вампирите.

— Имах. Мина ми — отговорих кратко. — Ако продължаваш да дрънкаш празни приказки, ще хвана двама-трима от твоите питомници и ще ги направя на пух и прах. Познаваш ме, ще намеря повод. А ако не намеря — ще си измисля.

Няколко мига се измервахме с поглед. Дори ми се стори, че е готова да опита двубой на волите, — което би било много, много лошо, защото щеше да ми се наложи да я пречупя и останалите Господари щяха да усетят това... Но тя извърна поглед.

— Няма да те провокирам повече — каза Екатерина. — Вървете след мен. Мълчете. Постарайте се да ви взимат за хора.

Двамата с Олга бяхме скрили аурите си предварително, а през маскировката ни можеха да проникнат само такива като нас, Висши.

Разбира се, сред Господарите щеше да има доста такива. Но щеше да им се наложи да ни проверяват целенасочено, за да открият истинската ни природа.

— Като какви ще присъстваме? — попита Олга, когато тръгнахме към най-близкия вход на Емпайър.

— Ти — като моя любовница — съобщи Екатерина. — А Антон — като храна.

— Предполагах, че ще е обратното — рече хладнокръвно Олга.

— Антон има прясно ухапване на шията — поясни Екатерина. — Всеки господар ще го усети. Това върши работа и за любовник, разбира се, но ти нямаш ухапвания, а това е странно. Ако само...

— О, не — каза Олга. — Любовница става...

Изглежда, Екатерина дори беше успяла да се усмихне подигравателно, преди Олга да я хване за лакътя, да я обърне към себе си с рязко движение и да изсъска в лицето ѝ:

— Само имай предвид, малката, че съм набивала такива като теб на кол още преди прабаба ти да е била родена. Ако смяташ да издевателстваш, от твоя любима човешка жена моментално ще се превърна в най-ужасния ти кошмар. По-лош от вбесения Антон. Разбра ли ме?

Екатерина бързо кимна.

— Знам как е прието да се отнасят вампирите с човешките си партньори за секс — поясни Олга, като се обърна към мен. — Полошо, отколкото с храната. Така че за да се избегнат ненужните проблеми и обиди...

— Разбрах всичко — каза Екатерина...

Всеки гледа да обиди вампира...

Около вампирската лежа имаше цяло море от човешка охрана. Преминахме през фойето (разкошно), качихме се с асансьора до осемдесет и някой етаж, после ни поведоха по коридорите. Няколко пъти слизахме по стълби, няколко пъти се изкачвахме.

И през цялото време ни прехвърляха един на друг яки мъже и жени със свободно облекло, под което би се намерило място и за пистолет, и за картечен пистолет. Не забелязах магия по тях — явно бяха или наемници, или работеха срещу обещание за вечен живот.

Повярвайте, това е много силен стимул — нали само вампирите и върколаците могат да предадат способностите си на всеки желаещ. Доколкото знаех, умните вампири не нарушаваха обещанията си и понякога, не много често, за особени заслуги, някои от техните човешки слуги бяха удостоявани със съмнителното щастие да станат живи мъртъвци. Приятелите им трябваше да знаят, че Господарят не лъже, и да се борят за това „щастие“ докрай.

Най-накрая, след поредните стълби и коридор, влязохме в неголямо преддверие, от едната страна на което имаше широки прозорци с изглед към Манхатън, а от другата две високи двукрилни дървени врати. До едната стоеше охрана — двама чернокожи с автомати, които не смятаха за нужно дори да скриват оръжието.

— Почакайте тук, трябва да се договоря — прошепна Екатерина и с бърза крачка тръгна към охраняваната врата. Пуснаха я без никакви въпроси, но затова пък не откъсваха погледи от нас.

— Ей, братоци! — повиках жизнерадостно охранителите. — Здравсти, здрасти!

Никаква реакция.

Леко обиден, аз се приближих до втората врата, която беше полуотворена. Предпазливо надникнах вътре. Видях просторна зала с много дивани, кресла, масички. Върху масичките стояха бутилки, чинии, подгриващи плотове с топлеци се на тях съдове. Из залата бродеха, разговаряха, седяха на диваните, ядяха и пиеха покрай масичките хора.

Бяха доста. Около петдесет души. На най-различна възраст — забелязах сред тях и няколко благоприлични старци, и няколко момчета и девойки на тийнейджърска възраст. Старците гледаха CNN на телевизор на стената, тийнейджърите играеха на някакви конзоли. На основната маса имаше около двайсет — двайсет и пет души.

Освен това всички бяха красиви. Всички по различен начин, но красиви. Чернокож младеж, строен и висок, млада девойка с бяла рокля, с разпуснати светли коси, снажна жена с удивително класическо лице, с правилни черти.

— Какво има там? — попита Олга, когато се върнах при нея.

— Банкетна зала.

Олга ме наблюдава няколко секунди, след което кимна.

— Ясно.

Не обсъждахме нищо повече. Ясно беше, че никой вампир не се нуждае от ежедневно хранене. Още по-малко пък от хранене с жив човек, в повечето случаи им беше достатъчна консервирана кръв.

Изобщо, в повечето случаи вампирите смятат процеса на своето хранене за интимен и по възможност не го изнасят пред публика. Най-много в пределите на клана.

Но днес тук имаше голямо събиране. Всемирната вампирска ложа, с основните й Господари (в настоящия момент такива бяха четирийсет и девет), просто не можеше да не обзаведе всичко с подобаващ, по тяхното мнение, шик.

Включително и по отношение на храната. Най-вероятно всички събрали се в съседната зала хора бяха тук доброволно. Най-вероятно на тях, както и на охраната, им бе обещано превръщане във вампири — прекрасните, изящните, възпетите от лъжливите книги и безсъвестните режисьори вампири.

И почти сигурно никой нямаше да изпълни даденото им обещание. За тях бяха издадени лицензи. Те бяха храна. Можеха да се нахранят с тях и да ги пуснат, а можеха и да ги изпият докрай.

— Интересно как ли вървят нещата при Хесер — въздъхна Олга. — Как мислиш? Ще успее ли да уговори Бабите?

— Баби би уговорил — казах аз. — Но това са вещици. По-добре да не пъхаш пръст в устата им.

Екатерина се върна в преддверието. Не беше сама, а с белокоса жена на средна възраст. По-точно — с вампирка на неизвестна възраст, разбира се.

— Не е прието така — подхвърли жената, поглеждайки ни бегло.

— Грета, но Винченцо седи в залата със своите...

— На него му е дадено това право. Преди почти два века. И ти знаеш защо — отсече жената. — Катя, искането ти е неразумно.

— Всичко си има цена — отговори Господарката на московските вампири. — Каква е твоята? Ти си разпоредител на тази среща и можеш всичко.

Жената замълча. Погледна двама ни с Олга. Изведнъж си помислих, че от нашата маскировка на аурите може да няма никаква полза, ако Грета ме познава по лице. А можеше и да знае за мен. Вампирите се бяха наслушали за мен.

— Поясът ти още ли е в теб? — попита разпоредителката, като внезапно понижи глас.

— Да — отговори Екатерина с леден тон.

— Това е моята цена.

Екатерина ни погледна, после поклати глава.

— Не. Ти си полудяла. И дума да не става.

— За десет години — каза Грета.

— Не.

— За година.

За какво говорят? За пореден път съжалих, че постоянно се конфронтирам с вампирите и знам толкова малко за тях. Разбира се, те са много потайни, но все пак се знае това-онова за тях...

— За месец — каза Екатерина.

— За три — отговори Грета.

— Става.

Жените се усмигнаха една на друга — и се прегърнаха.

— Влезте след две-три минути — каза любезно Грета. — Веднага вдясно, седнете на балкона, за да не се набивате на очи. И нека хората ти седят тихо.

Грета си тръгна с плавна вампирска походка. Чернокожите охранители при вратата гледаха с каменни лица пред себе си. Какво ли си мислеха все пак, като охраняваха сборище на вампири и виждаха в съседната зала хора, предназначени за заколение? Радват се, че тях никой не ги пипа? Мечтаят си да станат безсмъртни кръвопийци? Или не си мислят за абсолютно нищо, както се случва най-често.

— Какъв е този пояс? — попитах тихо, приближавайки се към Екатерина.

— Не е твоя работа — отвърна тя, без да ме поглежда.

— И все пак?

— Артефакт. Стара магична вещ. Къс протрита свинска кожа с бронзови катарамии — отговори неохотно Господарката.

— И какво дава той?

Екатерина ме погледна и се усмигна.

— Вкус. Веднъж на ден той дава вкус и може да се яде обикновена храна. Да ядеш и да чувстваш вкуса като човек. Това е само илюзия и кръвта така или иначе си е необходима. Но можеш да

ядеш — и в устата усещаш вкус не на мокър памук, а на ягоди с бита сметана, шунка и резен диня, спагети с пармезан, елда с мляко.

— Пържола с кръв — добави Олга.

Екатерина отвърна напълно сериозно:

— Повярвай ми, не ни липсва пържолата с кръв. Но виж, за паница грис с вишнево сладко бихме разкъсали нечие гърло.

— Да бяхте разказали това на своите... слуги... — Кимнах към чернокожите мутри. — За да не се натягат толкова.

— Предупреждават ги, но те не вярват — отговори сухо Екатерина. — Добре, да вървим.

Минахме след нея покрай охранителите.

Залата, където се събираха вампирите, приличаше на университетска аудитория — полукръгла, с трибуна долу и издигащ се нагоре амфитеатър. Вероятно тук спокойно можеха да се съберат поне сто души.

Е, или Различни.

Влязохме през горния вход, при най-високия балкон. Бързо се придвижихме напред след Екатерина, за да седнем. В залата цареше полумрак, само сцената беше ярко осветена. До пустеещата в момента трибуна беше сложена масичка, зад която седяха Грета, младолик красавец и сух слабоват старец. Разбира се, всичките бяха вампири.

— Моля за минутка внимание — обяви Грета.

Гласът ѝ беше тих, но аудиторията внимаваше, а и вампирите могат да говорят така, че дори и да не искаш, ги чуваш.

— Господарката Екатерина от Москва — продължи Грета. — По причина, достойна за уважение, с придружители.

Към нас се насочиха погледи. Но бегло и не всичките. Придвижвах се по дългата редица, навел глава. Надявах се, че на никого няма да му хрумне да се вглежда в някакъв жалък човек през Сумрака. На кого може да съм интересен? Та ние не се вглеждаме в пакета със сандвичи на съседа си в електричката...

Не се загледаха в мен. А и освен нас в аудиторията имаше и други хора. Достигнахме до средата на редицата и седнахме. Аз скришом се огледах.

Прелестни девойки, притискащи се към импозантни мъже. Млади красавци, които не отделяха поглед от своите мъртви повелителки. Юноши и от двата пола — чувал съм, че тук дори не става въпрос за извращение, а за някакви старания на съвсем древните вампири да си създадат илюзията за семейство. Вампирите не могат да имат деца, а и сексът при тях, доколкото съм чувал, си има своите особености. Но някои създават сурогатни семейства, осиновяват и отглеждат деца — общо взето, водят някакво подобие на човешки живот.

Спомних си за тайнствения „пояс“, чието даване назаем за един месец беше позволило на Екатерина да ни вкара в заседанието на ложата. Колко им е зле всъщност! Колко студено и безпросветно им е! Без поне грис с вишнево сладко.

Вампирите все не започваха. Явно чакаха още някого. Сложих си слушалките и се облегнах назад в седалката. Пуснах плейъра. Падна се „Пикник“.

*Настрада се Нострадамус от хората,
извади на бял свят видения.
Да знаеше само, че на две крачки от него
е скрит свят, където бъдеще няма.*

*Свят като призрачна зала.
Научи се да изчезваш...*

*Тук, вдъхвайки покоя на студа,
спи, сякаш е времето, змия.
Тук не можеш с търпелива ръка
да подредиш във думи злите букви.*

*Свят като призрачна зала.
Научи се да изчезваш...*

Вратата се отвори отново. Влезе слаба девойка на дванайсет години. С карирана риза, която ѝ беше малко голяма, протрити дънки, които бяха с един номер по-малки, отколкото трябваше, и боса.

— Радваме се да те видим, Ели, но вече за трети път всички чакат само теб — каза раздразнено Грета.

— Моля да ме извините — отговори Ели с онзи престорено учтив тийнейджърски глас, който докарва възрастните до бяс. Седна в края на нашия ред. Помаха с ръка на Екатерина, която ѝ кимна студено. Ели не се разстрои, извади от джоба си дъвка, хвърли я в устата си и се зае да дъвче. Чиста показност, тя не усещаше вкус...

Изглежда, малолетната вампирка тук не я обичаха особено и тя беше свикнала с това. Затворих очи, припомнях си...

Аха. Господарката на Стокхолм. Древна и неприятна личност в детско тяло.

— Като днешна разпоредителка слагам началото на срещата — каза Грета. — Светлината, Мракът и Сумракът ни слушат.

— Светлината, Мракът и Сумракът ни слушат... — повториха в хор всички Господари в залата. Дори наглата „девойка“ Ели, която си беше качила краката на парапета и надуваше балон от дъвката.

— Древният договор, главният закон... — продължи Грета.

— Древният договор... — повтори залата.

— Кръв, живот и смърт... — каза Грета.

— Кръв, живот и смърт! — довърши залата.

Настана тишина.

— Дневният ред е известен на всички — каза Грета. — Първата реч, както му се полага заради неговото място и уважението към него — е на Господаря Джек.

От първия ред стана и бавно излезе на трибуната чернокож мъж. Той дотолкова приличаше на охранителите при вратата, че погледнах учудено към Олга. Тя сви рамене, явно се досещаше за моите мисли.

Мамка му, та те не се размножават! Как тогава...

Впрочем, това можеше да не са му деца. Можеше да са негови праправнуци. Потомците на деца, заченати още в човешкия му живот. Напълно възможен вариант.

— Братя, сестри... — Господарят Джек разпери ръце. Той беше облечен със снежнобял костюм, внушителен, изискан. Можех да си го представя в обикновена човешка църква, пеещ псалми или цитиращ Библията. — Радвам се да ви видя! Сега си спомних една история, която се случи в средата на миналия век с мой приятел в Тексас. Така стана, че в едно меле му избили всички зъби! Избили му ги както

трябва — за ден не могат да израстат пак! И идва при него един приятел, и казва: „Да отидем на танци, ще се запознаем с момичета, ще потанцуваме, ще се насмучем...“.

Напълно шашнат, едва ли не с увиснало чене, слушах как древният американски вампир, в най-добрите традиции на книгата „Как да четем лекции и да завоюваме вниманието на залата“, разказва стар като изпращане на саблезъб тигър виц за вампири.

Залата слушаше този брадат, скучен, пошъл виц, на който и на ученик би му било неловко да се засмее. Залата дружно се покикоти и го аплодира за кратко. Господарят Джек се поклони.

Объркан, извърнах поглед встрани. И видях как малката вампирка надува ягодоворозово балонче с дъвката. Осъзнах, че моят свят никога вече няма да бъде същият.

— Братя и сестри! — продължи той. — Всички ние знаем защо сме се събрали. И никой не иска да говори за това. Но нека бъдем откровени. Двуетинния се върна!

В залата настъпи мъртвешка тишина, простете ми за баналния каламбур. Вампирите изобщо престанаха да дишат, а хората, изглежда, задържаха дъха си. Във всеки случай аз го задържах.

— Ние нали очаквахме това? — Джек излезе иззад трибуната и започна да се разхожда напред-назад. — Ние разбихме, че равновесието е нарушено, че сме забравили древните правила и завети...

— Поне едно куче-кръвопиец да разкаже за техните правила и завети... — прошепна на ухото ми Олга. Погледнах я мрачно — вампирите имат много добър слух. Но всички бяха погълнати от речта на Джек.

— И всички ние знаем, че само едно може да спре Двуетинния — Шестия патрул. Както в старите времена. Както в началото на нашата история, когато Сумракът ни е протегнал двете си ръце и ние сме ги приели, и сме избрали нашите пътища...

Проклех мислено Лилит, Екатерина, вампирката, направила се на Килорън, цялата им порода.

Знаят те, знаят нещо! Не всичко — но значително повече, отколкото казват!

Краят на света приближава, а тези раздути от самомнението си кръволоци крият тайните си. Кой би предположил, че вампирите,

презирани и от Светлите, и от Тъмните нисши Различни, всъщност съхраняват древни знания? Че те са били изобщо първите Различни?

Макар че какво чудно има тук? Най-простите, най-„нисшите“, трябва да са били първи. За да възникнат всичките сложни и фини специализации у Различните, е било необходимо време. Сумракът е трябвало да се осъзнае и да се приспособи към хората. Хората е трябвало да се научат да си взаимодействат със Сумрака. Да станат в пълна степен Различни. Да започнат да работят със Силата на фино ниво.

А в началото всичко е било просто и разбираемо.

Лееща се от разкъсаното гърло кръв. Отиващият си заедно с нея живот. Нарастващите спадове в „магическата температура“. Падането на тази температура в умирация човек. Падането... до нула. Като при Надя. Или почти до нула...

И поглъщането на тази Сила, която се влива като поток в умирация човек — и веднага го напуска.

Влива се Сила. Влива се кръв — изпълнена със Сила.

И някой, пиещ тази кръв — дали от глад, или с яростта на победилния дивак, — е успял да я усети. Да се възползва от нея. Да я управлява.

Тогава Двуетинния е излязъл при огньовете, където са извършвали кървавия си помен диваците. И е сключил с тях договор от името на Мрака, Светлината и Сумрака.

За какво? И защо?

— Вие искате да ме попитате готов ли съм да се включа в битката за правото да стана Господар на Господарите? — нареждаше Джек. — Ще ви отговоря! Не, не съм готов. Аз съм силен, вие знаете, наистина, наистина! Но има и по-силни от мен!

Той изведнъж се обърна към стареца на сцената и ниско се поклони. Старецът кимна благосклонно.

— Ако можеше да се отдаде властта! — възкликна Джек и протегна ръце нагоре. — Аз бих я отдал на Господаря Петер!

Из аудиторията се разнесе лек одобрителен шум. Изглежда, никой нямаше възражения. Всички погледи се обърнаха към стареца зад масата. Настъпи тишина на очакване — и в нея оглушително рязко се пръсна балончето от дъвката в устата на малката вампирка.

Всички се обърнаха по посока на звука.

— О! — възкликна Ели. — Аз ли? Аз съм за! Мастър Петер, аз съм за вас!

Тя помахна на стареца с ръка — жизнерадостно (колкото и чудовищно да звучи такава дума по отношение на дете вампир), усмихваше се. Старецът ѝ помахна добродушно в отговор и каза тихо:

— Скъпи мои... Благодаря за добрите думи, те са приятни на всеки. Благодаря ти и на теб, Господарю Джек. И на теб, моя скъпа Грета. И на теб, малка Ели, миличка моя — благодаря!

Петер говореше тихо. Усмихваше се. При това от него лъхаше такъв гробищен студ, такова мъртвешко разложение, такава смъртна опасност — че ми секна дъхът.

Не само аз усещах това. Седналият между Петер и Грета млад красавец се размърда. Ако по-рано му харесваше да бъде на сцената, сега беше силно притеснен от това.

— Благодаря и на теб, Екатерина — рече внезапно Петер, гледайки към нея. — Днес нещо погледът ми се насочва към теб все по-често и по-често.

Ако във вените на Екатерина сега не пулсираше чужда кръв, тя навярно щеше да пребледнее. Но вместо това отговори много достойно:

— Благодаря ви, Господарю Петер. Това е чест за мен.

Старецът се намръщи, но извърна поглед от нея. Нас засега не ни поглеждаше. Не бяхме достойни.

— Не може да се предава властта по този начин, Господарю Джек — каза най-накрая Петер. — Не е по правилата. И в подобна власт няма да има никаква истинска власт. А за да получа властта, да стана Господар, трябва да измъкна дузина от вас от седалките ви, да ви набия манерките и да ви прегриза гърлата.

— С наше съгласие — каза тихо Ели.

— Да, момиче, с ваше съгласие — закима Петер. — А усещам, че няма да го получа. Разбира се, може да се изхитрува по един или друг начин.

Старият вампир изведнъж се закикоти, кимайки.

— Какво имаш предвид, Господарю Петер? — попита нервно Грета.

— Това не се отнася за теб, глупаче — успокои я Петер. — Бих могъл, бих могъл... ако се биете с мен. Да ви разкъсам. И да стана

Господар на Господарите.

Залата сякаш потъмня от думите му. Почувствах как всички около вампира се напрягат. Как на вълни се носят миризмите на мускус и амоняк, и сладкият аромат на феромони, избиващи по вампирската кожа, и киселата воня на невротоксин, стичаш, се от зъбите.

— Само че това не ми трябва — каза Петер. — И на никого от нас не му трябва Шестият патрул. И ние няма да се бием с Двуетинния, този, който ни е дал Силата. Ако реши да разруши света — нека го разруши и ние ще си отидем завинаги...

Гласът му утихна, сякаш бяха намалили звука на плейър. Петер дори наведе глава, вторачи се в масата. После рязко я вдигна и хитро се усмихна.

— Само че ето какво си мисля, братя и сестри. Не нас, останалите верни, е дошъл да накаже Двуетинния. О, не нас! Тези, които са се отметнали от истината, от кръвта — техният смъртен час е дошъл! Край на Различните! Тъмните и Светлите. Маговете и вълшебниците. Край на всички тях, край, край! А ние...

Той помълча. Вампирите слушаха. Вампирите чакаха.

— А ние ще останем — каза Петер много уверено. — Стадото ще остане и ние ще останем да наглеждаме стадото. Ако не колим добитъка, то няма и да има ред!

Той се закикоти. И в отговор на неговия смях по аудиторията като вълна се разпространи кикотенето на останалите вампири.

— Като в добрите стари времена! — възкликна Петер. — Без унижения, без хартийки. Избираш си селце, градче. Отиваш. Пируваш. Скоро, вече съвсем скоро!

„Той е на шестстотин години — помислих си аз. — Това е много, страшно много. Древната твар Ева-Лилит можеше да се надсмива над шестте века живот на вампира, но аз няма да го правя. Това е много. Достатъчно, за да станеш силен и страшен. Достатъчно, за да се изравниш по сила с Висш Различен и да го надминеш. Достатъчно, за да си изгубиш ума, дори и някога да си го имал.“

— Той е много, много силен — прошепнаха тихо в лявото ми ухо. Усетих аромат на ягода. Погледнах накриво — девойката вампир изразително беше смръщила устни. — И умен.

Тя се плъзна по седалките, за да се върне на мястото си.

Така. Поне за един вампир маскарадът ми не беше сработил.

Надигнах се. Улових изплашения поглед на Екатерина — да, ето сега Господарката на нощните твари на Москва беше истински изплашена.

— Бих искал да се обърна към вас, Господарю Петер, Господарко Грета, уважаеми Господари... — казах аз, промъквайки се покрай Ели. Кой знае защо, бях сигурен, че тя няма да скочи върху мен и няма да впие зъби в тила ми. Не защото е добра, съвсем не. А просто защото е по-хитра и по-умна от повечето от седящите в залата.

— Обръщай се, щом искаш, Светли Антон Городецки, Висш Различен — каза Петер с усмивка. — Ти си дошъл неканен при нас, но ние не се сърдим. Нали?

Четирийсет и девет чифта вампирски очи гледаха към мен. А също и двайсетина приближени хора: храна, сексуални партньори, приемни деца.

Или маскировката ни се беше получила калпава, или разузнаването и контраразузнаването на вампирите бяха много по-добри, отколкото предполагахме.

— Благодаря, Господарю Петер — казах аз.

— Няма за какво, Антоне, няма за какво — изкикоти се старецът. — Как влезе той тук, Грета? Как?

— Заявен е от Господарката Екатерина като храна — отговори Грета.

— Не го ли е оспорвал? — поинтересува се Петер.

— Не.

— Това е добре — кимна Петер и вторачи в мен избелелите си немигащи очи. — Нека да говори. Обичам да разговарям с храната.

Безмълвно се спуснах до самата катедра. Господарят Джек така и не беше излязъл иззад нея. Стоеше и пристъпваше на място. Изглежда, този вампир веселяк беше наистина объркан и изплашен. И нищо чудно. Те имаха Господар. Истински господар — не формален, определен в схватка, а истински, роден от страха. Мастър Петер, за когото се смяташе, че от десетилетия лежи в лвовската си гробница, беше напълно бодър и активен. Той просто не се беше показвал на бял свят, за да не привлича вниманието на Патрулите.

И нямаше нищо против да изпие кръвта ми. В нормална ситуация навярно не би рискувал. Но сега, в навечерието на Армагедон — като нищо. Старият принцип „войната оправдава всичко“.

— Ние сме Различни — казах на надвисналия над мен амфитеатър. На вампирите — грохнали и млади. Те наистина бяха такива. Древни като забравената младост на човечеството. Млади като безкрайния ход на времето. — Ние сме Различни. Ние служим на различни сили. Но в Сумрака няма разлика между отсъствието на Мрак и отсъствието на Светлина. Нашата борба е способна да унищожи света...

Петър се засмя тихо, през кашлица:

— Остави, остави ги тези работи, Антоне... Великият договор не е за нас. Ние сме се появили преди него и ще останем след него. Искаш да ни призовеш към съзнателност? Искаш да ни напомниш, че и ние сме част от света? Ние сме друг свят, патрулен. Вечен свят, а не жива плесен...

— Мъртъв свят — казах аз, като се обърнах към него. Всичко отиваше по дяволите. Цялата ми измислена от Хесер и излъскана до блясък от Завулон реч. Всички консултации с шпиони и аналитици, всички фрази, които трябваше да трогнат известните ни Господари — и да ги накарат да се вкопчат в схватка за поста Господар на Господарите. Всичко пропадеше вдън земя.

— Мъртъв — съгласи се Петер. — А само мъртвото е вечно. Живото е обречено да стане мъртво, живото е само храна за вечността. Ние сме вечни.

— Не — казах аз. — Нищо мъртво не е вечно. Планините се разпадат на пясък, пустините ги залива вода, моретата изсъхват. Мъртвото не е вечно.

— Пясъкът си остава пясък, водата — вода. — Петер сви сухите си рамене. — Къде са хората, които са живели по склоновете на планините и по бреговете на моретата? Дори костите им не са останали. Къде са езиците, които са говорили? Вятърът ги е отнесъл, без да остави следа.

— Ти си на шестстотин години — казах аз. — Нима това е много? Какво можеш да помниш за заличилите се планини и отишлите си народи? Лилит те нарече вампирско сукалче.

За мое учудване Петер се засмя.

— Лилит? Ти познаваш глупавата, самодоволна, наивна Лилит? А... но разбира се... — Той отметна глава назад, подуши въздуха. —

Виждам, че се е хранила с теб. — Очите на вампира проблеснаха. — И как те намери тя?

— Не знам — отговорих. — Не можеш да попиташ пепелта.

— Ох, колко лошо — огорчи се Петер. — Тя беше смешна девойка... някога много отдавна... Да, да, тя е най-старата Различна, извинете — беше най-старата Различна... Измежду хората, разбира се.

Чертите на лицето му бавно се изостриха. Кожата му се изпъваше, през нея изпъкваха костите. Челото му се изглади, изпълзя назад. Разтвориха се дъги над очите. Носът му стана по-широк и едър, скулите му се издадоха напред. Брадичката му почти изчезна, затова пък челюстите се преместиха напред и се уедриха. Редките бели коси станаха червени, те изобщо не закриха плешивината, само напред темето израсна неравно снопче коси. Кожата му стана брашн्यानобледа.

Променяше се и тялото му. Ръстът му остана същият, невисок, но сякаш го издуха, стана набит и мускулест.

— Ама че гадост — казах аз и отстъпих крачка назад. С крайчеца на окото си видях, че и Господарят Джек, напълно объркан, отстъпва от сцената, а Господарката Грета седи в несвойствено за вампир вцепенение. — Гадост закарпатска, та ти си неандерталец!

— И какво от това? — попита хладнокръвно Петер. — Нашата кръв я има и у вас. На Земята няма човек, който да не води рода си от нас. И няма и да има такъв, докато я има Земята.

— Пука ми за твоята кръв — казах аз. — Та ти си по-древен от мумия, Господарю Петер.

— Аз съм по-древен от човешките времена. — Това, което доскоро ми се беше струвало старец, озъби пастта си, демонстрирайки ми зъби с нечовешки размери. Ако целият бе така несъразмерно развит, то горките кроманьонки, които в зората на времето са се чифтосвали с неандерталците... — Да, аз не бях сред онези, които са излезли срещу Двуетинния и са сключили кървавия завет... аз още тогава бях достатъчно стар и мъдър, за да ги наблюдавам отстрани...

— Кой влиза в Шестия патрул — попитах аз. — Как може да се прогони Двуетинния? Какви договори са нарушили Различните?

Петер ме гледа няколко секунди. После започна да се смее. Тихо, с удоволствие. Замълча, попита:

— Патрулен, а ти знаеш ли, че смехът е ваше изобретение? Ние не умеехме да се смеем.

— Откъде да знам — промърморих.

— Не ми харесват много от нещата, които донесоха безкосите — каза Петер. — Но смехът е хубаво нещо. Смехът сближава и обединява. Смехът за един е винаги унижение за друг.

— От къде на къде? — Погледнах залата. Но всички седяха тихо. Всички гледаха към мен и Петер. Мда. Както се казва в детското стихче — и настана тишина, подгрята от дишането на залата... Жалко, че дишането на вампира няма да загрее никого.

— Ами спомни си нещата, над които се смееш отвърна Петер с непоколебима увереност. — Смехът — ако не е физиология — е винаги унижение. Хуморът винаги е унижение на един човек над друг. Един човек се смее на друг, ако онзи е нелеп и несъразмерен, не съответства на мястото и времето. Нелеп е Чарли Чаплин с бастунчето си и знаме по време на демонстрация. Нелеп е Бени Хил в ролята на герой любовник. Нелеп е Джим Кери, чистещ зъбите си с клозетна четка. Нелеп е любовникът, криещ се без панталони от външната страна на прозореца, нелеп е мъжът, отворил гардероба, намерил вътре любовника на жена си и повярвал, че онзи чака автобуса. Харесва ми човешкият смях — този, който отличава човека от другия добитък. Прави го по-лош от добитъка. Християнските проповедници са усещали, че в смеха се крие зло — ненапразно комедиантите не са били погребвани в гробищата.

— Ти ме озадачи — признах след миг. — Но не си прав. Това са само частни случаи. Ще ти намеря пример за друг смях и друг хумор.

— Жалко, че няма да имаш време за това — каза Петер. — Смятай, че това е хуморът на ситуацията и униженият в нея си ти.

— Ще рискуваш да нападнеш Светъл? Сътрудник на Нощния патрул? — Погледнах бегло другите вампири. Та те не са идиоти, за какво им е война...

Но дори и Господарите да искаха да възразят, не им достигна смелост за това.

— Влизайки тук, ти се нарече храна — отговори Петер с непоколебима увереност. — Инквизицията ще застане на наша страна. Впрочем, след два дни всичко това вече няма да има значение...

Далеч отзад, при самата врата, се пръсна балонче от дъвка. Петер повдигна тежък поглед към младата вампирка.

— Ох, извинявайте, аз няма повече! — занарежда Ели. — Тази дъвка е лоша, попадна на кучешки зъб, чичо Петер.

Раздвижих пръсти, проверявах окачените заклинания. Имах много неща в арсенала и поне някой от ударите трябваше да засегне древното чудовище. Само че щях ли да успея...

Петер ме погледна с тежък ироничен поглед и аз осъзнах, че няма да успея.

— Имай предвид, че аз упокоих Лилит — напомних му.

Той се замисли за миг, после отговори:

— Предполагам, че лъжеш. Предполагам, че са ти помогнали. А значи...

Откъм вратата отново се чу пукот. Петер възмутено вирна глава. Всички вампири дружно се обърнаха и се вторачиха в Ели.

— Какво? — възкликна тя обидено. — Аз нищо! Аз си мълча и не дъвча!

Петер шумно си пое дъх. Намръщи се. Накрая стана от стола си — отхвърли го встрани. Грета и красавецът скочиха — не може да се отрече скоростта на реакция на вампирите — и отстъпиха встрани.

Петер стоеше и гледаше входната врата.

Вратата се отвори. През нея бавно, с преплитащи се крака, влезе чернокож охранител. В едната си ръка държеше узи, дланта на другата беше притисната към гърлото му. Охранителят намери с поглед Господаря Джек и се опита да каже нещо.

Но в този момент краката му се подкосиха и той загърмя надолу по стълбите. Затъркаля се, удряйки главата си, но упорито не пускаше автомата.

Охранителят падна право в краката ми, главата му беше извита настрана и почти отделена от тялото — шията му беше разсечена от такава рана, че беше чудно как изобщо е могъл да стои и да се движи.

Някоя от девойките в залата конвулсивно изхлипа. Господарят ѝ вампир с едно движение ѝ прекърши шията — сякаш прогонваше муха с махване на ръката.

Всички гледаха към вратата. В отвора се показва тънък женски силует. Тази, която познавах под името Елън Килорън, влезе в аудиторията, смучейки окървавения си пръст. Тя почука с лявата си ръка по касата на вратата, извади пръста от устата си и каза:

— Чук-чук.

Тя беше вампир. Сега, когато мозъкът ми не беше омаян, виждах това напълно ясно. Както и че никак не прилича на ирландката, която някога беше вкарала в ред архива ни. Илюзиите лежаха върху нея на слоеве, а под илюзиите имаше и нечовешка плът. Уви — не можех да видя чия плът е.

— Коя си ти? — попита Петер.

Ето сега стана окончателно ясно, че той е главният тук.

— Аз съм посланик — отговори вампирката.

Петер прехапа устни. Чувствах, че иска да пита „на кого“. Но зададе друг въпрос.

— Какво ти е нужно, посланико?

— Господарят на Господарите — отговори вампирката. — И ми се струва, че това си ти.

Напрегнах се.

— Не — отговори Петер. — Аз нямам време за спорове и свади, макар че според възможностите си давам съвети на другите и опекунавам младежта. Но не съм Господарят на Господарите и не възнамерявам да ставам такъв.

Той се боеше! Тази твар, по-древна от самите времена, се боеше! Може би виждаше нещо, което аз не виждах?

— Много неудобно и ще отнеме излишно време — отговори вампирката, докато бавно се спускаше надолу.

— Какво да се прави — отговори Петер хладнокръвно. — При нас е демокрация. Никакви върховни владетели.

— Жалко — каза вампирката. — Много жалко, че ти не стана Господар на Господарите. Щеше да е по-просто. И чисто. Но може би все пак ще взема твоята кръв.

— Ако успееш — каза Петер.

— Ако успея — потвърди вампирката.

— Това няма да те направи Господарка на Господарите! — извика от задния ред Ели.

— Знам, момиче — кимна вампирката, без да се обръща. — Но аз имам план. Винаги имам резервен план. Само веднъж нямах.

Тя внезапно ме погледна. С тъга.

— Извинявай, Городецки. Това ще ти бъде неприятно. Но така трябва.

В тези думи имаше нещо. Нещо познато...

— Наистина, той не е съвсем на място тук... — каза замислено Петер.

В следващия миг летях с главата напред към седалките на третата редица. Вампирите, седящи там, едва успяха да отскочат. Аз на тяхно място не бих успял. Както и не бих могъл да проследя удара на Петер, който ме беше отхвърлил на десет метра и беше накарал главата ми да разбие здравите дъски.

Спасиха ме задействалите се защитни заклинания — а именно „кристалният щит“, който толкова често пренебрегват младите Различни. Е, пренебрегват поне до първия сериозен шамар...

Измъкнах се леко зашеметен от купчината отломки. Седалките на това място бяха станали на трески. Първобитната гадина беше потрошила антикварни вещи — тази аудитория със сигурност беше донесена от Оксфорд.

Станах и машинално измъкнах треските от ръцете си. Вторачих се объркан към лежащото сред отломките, сред уголемяваща се локва кръв момче тийнейджър. Тялото му се разтърсваше от гърчове, то умираше. Гърлото му беше разкъсано.

Какво става... аз ли го бях закачил? Не може да бъде!

Вампирът, с когото беше дошло на срещата момчето, стоеше на колене до тялото и го гледаше с явна и искрена тъга. После въздъхна дълбоко, наведе глава и започна да лочи кръв от раната.

Притъмня ми. Може би за вампира това беше напълно естествен и разумен начин да се прости с важен за него човек. Но аз не бях вампир.

Огледах се, опитвах се да дойда на себе си. В ушите ми кълтеше, всичко беше някак леко неясно, нефокусирано. Бях си докарал сътресение. Впрочем в сравнение със ставащото наоколо това беше дреболия.

Всички хора в залата бяха мъртви. Виждах осакатените им тела — до съвсем неотдавна млади, красиви, пълни с живот. За броени секунди ги бяха убили — бяха разкъсали гърлата им, изтръгнали сърцата им, откъснали крайниците. Всичко наоколо беше залято с кръв. Вампирите като обезумели лочеха кръв или се събираха на групи, явно готови да се бият с всеки и всичко. Най-отгоре, за моя изненада, една такава групичка бяха организирали Екатерина, Ели и Олга.

Вампирът до мен приключи с лоченето на кръвта на юношата. Погали го по главата, хвърли ми равнодушен поглед... и с един скок се озова долу, на сцената.

А там се водеше бой. Там бушуваше вихър от вампири, сплетена купчина от тела, проблясваха зъби, мяркаха се ръце и крака.

Петер не участваше в схватката; стоеше малко встрани и напрегнато се вглеждаше в мелето. Грета и младият красавец отдавна се бяха измели от сцената. О, не съвсем... Красавецът изведнъж се качи в средата на амфитеатъра, държеше в ръце тялото на млада девойка. Гледа я секунда, после грижливо я положи на пода — и се връза като стрела в битката.

Разбрах всичко. Нашият тайнствен съюзник сред вампирите — ако можеше да се нарече съюзник — се стремеше към поста Господарка на Господарите. По единствения възможен начин.

Тя беше убила всички хора в залата. И едва ли сред тях бе имало храна. Това са били любовници на вампирите. Техни приемни деца и истински потомци, праправнуци и праправнучки. Тези, които наистина са скъпи на кръволиците. Колкото и да е странно — наистина скъпи.

Тя беше убила хората — и вампирите се бяха хвърлили да отмъщават за тях. И сега, в тази кървава безмилостна схватка, тя си спечелваше правото да влезе в Шестия патрул.

Скочих на парапета. Пробягах по него до водещия надолу проход, скочих и тръгнах към биещите се вампири. Спрях и улових погледа на Петер. Гледахме се над купчината вампири.

В залата също започнаха да се разразяват сблъсъци — но кратки, не смъртоносни. Явно, възползвайки се от случая, онези, които не претендираха за трона, се опитваха да разчистят сметки помежду си. Но дори и някой да загина, те бяха единици — битките както мигновено избухваха, така и се прекратяваха.

А после мелето на сцената започна да намалява. От него във всички посоки полетя ситна сива пепел. Докато един след друг вампирите ставаха на прах, интензивността на битката само нарастваше. Може би защото първи бяха загинали най-слабите?

Дълбоко хлътналите неандерталски очи на Петер злобно ме пронизваха. Наведох се, без да извързвам поглед, и измъкнах картечния пистолет от ръцете на убития охранител. Никой не обича дъжда от

олово, дори вампирите. А куршумите в това оръжие като нищо можеше да са и омагьосани.

Петер злобно се озъби.

От вече съвсем намалялата купчина излетя още един вампир — същият, който лочеше кръв до мен. Той стискаше здраво с две ръце главата си, сякаш много го болеше. Всички в залата бяха някак притихнали, гледаха го, а битката — сега се сражаваха само двама — продължаваше напълно безшумно.

Вампирът ме погледна с безумен поглед и аз видях, че очите му гледат в различни посоки. После разпери ръце.

Главата му се разпадна на две, сякаш разсечена с меч. Вампирът постоя един миг, докато чудовищната природа на организма му се опитваше да заздравя дори такава рана. После разсечената глава започна да дими със сив пушек и вампирът рухна.

В следващия миг се взриви и се разпадна на прах и последният вампир, сражавал се с неканената гостенка.

Мнимата Килорън стоеше на сцената и оглеждаше Господарите. Освен разкъсаните дрехи, по нея нямаше никакви наранявания, което, впрочем, не е удивително за един вампир. Всичко, което не ги убива веднага, нараства много бързо.

Вампирката протегна ръка напред и разтвори длан. От нея потече струйка пепел. Тя какво, сърцето на вампира ли беше изтръгнала? И основното, и допълнителното?

— Поемам властта над вас по правото на Кръвта и Силата — каза вампирката. — Има ли такива, които ще оспорят думите ми?

Гледах към Петер. Хайде. Хайде, драги. Хайде, древни. Оспори! Оспори, де! Кой знае защо не се съмнявам, че ще те разкъсат на парчета! Уви, Петер също не се съмняваше в това.

— Господарят на Господарите дойде — каза той, скланяйки глава. — Слово, Сила и Кръв...

— Господарят на Господарите... — повториха оцелелите вампири. Огледах ги — и Джак, и Грета, и Екатерина, и Ели бяха сред тях.

Олга, разбира се, също беше там. Тя гледаше напрегнато „Килорън“.

— Тези хора — новодошлата кимна към мен — са мои гости. Отговорете на всичките им въпроси, оказвайте им всякаква помощ и не

им причинявайте вреда. Сила и Кръв.

— Сила и Кръв — повториха вампирите. Специално следях Петер — той също го повтори. Старата гадина умееше да оцелява!

— Почакай! — извиках аз на Господарката на Господарите. — Отговори ми...

— Ще дойда, когато настъпи моментът, Антоне — отговори вампирката. — Когато се съберат останалите. А засега... засега мисли. Решавай какво ще отговориш.

— Задай въпроса! — извиках аз.

„Килорън“ подигравателно повдигна вежда.

— Къде ще застанеш, когато настъпи моментът? Сред шестте или пред шестте? Това е въпросът.

И тя изчезна.

Аз вече не се криех. Гледах през Сумрака, опитвах се да го опипам по всички познати ми начини. Нямах нищо. Нямах никого. Вампирката изчезна безследно, но не видях и следа от портал.

— Не разбирам — каза Олга, когато се приближи до мен. — Не знам такъв начин за напускане, а си мислех, че ги знам всичките.

През това време в залата се стичаха и събираха остатъците от вампирската войска — охранители, хора прислужници, слаби вампири.

— Кой ще отговаря на въпросите ми? — попитах аз.

— Аз мога! — отговори Ели с вида на прилежна отличничка. — Но този, който знае най-много отговори, е Петер.

Кимнах на Петер, който се канеше да изчезне сред вампирите.

— Ей, косматият! Ела тук!

— Както пожелае гостът на Господаря на Господарите — отговори Петер, широко усмихнат. — С огромна радост и въодушевление!

— Никога не съм мислила, че ще кажа такова нещо, аз по принцип съм за съхраняване на изчезващите видове — каза Олга с отвращение. — Но май е добре, че този е измрял.

[1] Препратка към разказа на Урсула Ле Гуин „Онези, които напускат Омелас“, в който основната тема е цената, която хората са готови да заплатят за своето благополучие. — Бел.ред. ↑

[2] Игра на думи с името Емпайър Стейт Билдинг — в превод „Празен Стейт Билдинг“. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
НАЛОЖИТЕЛНИ МЕРКИ

ГЛАВА 1

Хесер изглеждаше уморен и недоспал. Както и аз. Вероятно, участието в шабата с вещиците беше не по-малко напрегнато от посещението на събора на вампирите.

— Попитах Хена какви са били те, неандерталците — промърмори Хесер, разхождайки се из кабинета. — От всички наши може би само той ги е заварил...

— И какво ти отговори? — поинтересувах се аз. Инквизиторът върколак не беше от приказливите, но когато говореше, думите му не подлежаха на съмнение. Веднъж каза, че е живял във времената, когато лъжата още не е била създадена.

— Хена каза, че общо взето са били почти като хората — събщи Хесер. — Само с много здрави кости и много козина. После цяла седмица се оригват на фъндъци.

— Какви фъндъци? — не разбрах аз.

— Веднага си личи, че нямаш котка, Антоне — въздъхна Олга. — Това е много поучително, Хесер, но не разбра ли нещо за Петер? Хена познавал ли го е? И изобщо често ли неандерталци са ставали Различни?

— Той не знаеше за Петер. Неандерталците понякога са ставали вампири и върколаци, но магове — никога, доколкото си спомня. Хена смята, че са имали много конкретно мислене. Те са разбирали как се предава Силата чрез кръвта или месото. Но не са умеели да управляват фините материи.

Кимнах. Това звучеше правдоподобно.

— Но после те тихомълком измрели — продължи Хесер. — Повечето били изядени. Те, разбира се, също нямали нищо против да си похапват човешко месо, както всички в онези времена. Но първо, нямали магове. И второ, не били толкова войнствени.

— Тогава Петер е нетипичен представител на своя вид — казах мрачно. — На мен той ми се стори войнствен и кръвожаден. Макар че... когато са унищожили напълно еволюционната ти линия, излапали

са я в буквалния смисъл на думата... това някак не те изпълва с милосърдие.

— Хена говореше неохотно на тези теми — каза Хесер. — Струва ми се, че не се чувства много удобно. Той активно е намалявал числеността на неандерталците навремето. Въпреки безоарите. А освен това, както ми се стори, е имал роднина неандерталец. Или майка, или баба.

— Мексиканска сапунена опера — казах аз. — Може би са роднини с Петер? Може би нашият закарпатски приятел му е баща? Струва си да ги запознаем!

— Често срещана история — изсумтя Олга; — Най-добрите антикомунисти са се получили от бившите партийни лидери. Най-върлите антисемити са евреите, особено ако са със смесена кръв... Не, дайте по-добре да не срещаме Хена и Петер. Петер е рядко срещан боклук, но сега поне знаем за него. Че иначе — току-виж Хена го изяде и край.

— Може би така ще е по-добре? — предположи Хесер. Приблужи се до прозореца, погледна мрачно навън. — Какво разказа Петер? Какво изобщо знаят вампирите за Двуетинния?

— За съжаление горе-долу онова, което и без това знаехме. Всички тези легенди, които смятаме за вампирски фолклор, за тях са абсолютна истина, като изгрева на слънцето сутрин. Вампирите вярват... — Замислих се и се поправих: — Вампирите знаят, че са били първите Различни. Те са се научили да получават Сила, като изпиват кръвта на враговете си. Научили са се да променят себе си, тялото си, придобили са особени качества. И при тях е дошъл Двуетинния — детайлите на облика му са спорни. Или двама души, вървящи заедно, или сиамски близнаци. На вампирите им било съобщено, че от този момент нататък те са пазители на човечеството.

— Така ли! — Хесер ме погледна, повдигна вежда. После отново се вторачи навън.

— Точно така. Че те са най-добрата и особена част от хората. Че получават правото да убиват хората за препитание, защото това дава Сила, но трябва да спазват определени правила... — Изкашлях се. — Общо взето, тези, които и сега изискваме от тях да спазват. Да не убиват деца, бременни жени, да не убиват без необходимост... Вампирите приели тези условия. Както разбирам, е имало и такива,

които не са ги приели, и Двуетинния постъпил с тях много лошо и много нагледно. Да, освен правото да се хранят с хората, вампирите поели и задължения. Да защитават стадото. От хищници. От катаклизми. От епидемии. От врагове, които не са сключили договора с Двуетинния.

— Общо взето, вампирите не са хищници — каза Олга. — А са пастири. Пастирът яде агънца, но той ги обича, защитава ги от вълците, отглежда стадото и му помага да се размножава.

Хесер мълчеше. И аз знаех защо Великият мълчи — това твърде много приличаше на истина, за да се спори или да се уточнява нещо.

— И много години, десетилетия, векове на Земята е царял Златен век — казах аз с ирония. — Хората живеели в хармония с природата и със самите себе си. Вампирите заемали първите места в хранителната верига... и в човешката йерархия. Да, всички знаели, че вождът, и, да допуснем, шаманът на племето пият човешка кръв. Е, и какво от това? Нали обикновено не я изпивали до смърт. Затова пък били първи в битките и можели да помогнат с нечовешки умения. А за да изпият човек докрай — трябва или някой да е разгневил вожда, или да е пленен враг... Предполагам, че върколаците са се отделили от вампирите горе-долу по онова време, но това не променило кардинално ситуацията. Като се замислиш, не пият кръвта, а изяждат изцяло. Същото, само че погледнато от друг ъгъл... Тази идилия продължила доста дълго време, докато някаква двойка вампири не нарушила статуквото.

— Да ги наречем условно Адам и Ева — каза Олга.

— Не знам с какви ябълки са се наяди — продължих аз, — но престанали да пият кръв. Може би първи са се научили да работят със Силата на по-фино равнище? Тоест те продължили да вампирстват, естествено. Но не смучели кръв, а Сила. Постоянно, във фонов режим, така да се каже. Това не намалявало способностите им. Може би отначало те, или по-скоро племето им, било прогонено от онези вампири, които били оскърбени от нарушаването на традициите. Но после новите възможности им дали предимство. Започнали да се плодят и да се множат. А и на хората, вероятно, новият ред им харесал повече. Никой не смуче кръв, а че изтеглят Сила — обикновените хора и без това не умеят да я използват...

— И в този момент — каза Олга — имаме усещането, че е имало второ посещение на Двуетинния.

— Добре поработихме — похвалих се аз.

— Тези предания са така объркани, че и самият дявол ще се замотае — оплака се Олга. — Всички появи на Двуетинния са се слели в едно. Но ни се струва, че са били поне две. С интервал от стотици или дори хиляди години.

— И второто вече е било сериозна среща на висше равнище — казах аз. — Явно са присъствали представители на всички организирани се до момента подвидове на Различните. Тъмни магове. Светли магове. Вещици — много бързо в отделен подвид се отделила женската магия, основана на артефакти и натрупване на енергия... Вампирите, естествено, но те вече не били главни в този момент. Относно върколаците — не знам, по-скоро са били в комплект с вампирите.

— Общо взето, тук, уви, няма никаква нова информация — призна Олга. — Вампирите знаят със сигурност за себе си, Светлите, Тъмните и вещиците.

— Както разбираме, на тази среща високите договарящи се страни имали сериозни търкания — усмигнах се аз. — На Двуетинния не му харесала толкова свободната трактовка на първоначалното съглашение. Но не можел да направи нищо.

— Струва ни се, че на тази среща е имало някой Абсолютен — каза Олга. — И Двуетинния просто не е рискувал да влезе в конфронтация. Както можем доста уверено да кажем, Двуетинния е още една форма на възплъщение на Сумрака. Да речем, друг вид ефектор. Тигъра работи върху пророците, защото те формират нова реалност и са максимално опасни. Двуетинния, вероятно, се занимава с глобалните въпроси... И така, той се съгласил на новото статукво; появата на Висши Различни, които не разкъсват хората на части и не пият кръв, станало свършен факт.

— Но не всичко минало толкова просто — добавих аз. — Явно е имало някакво условие, при наличието на което Двуетинния обещал да се върне. И да устрои на Различните кървава баня, да го кажем така. Изглежда, сега тези условия са се реализирали.

— Лошо — каза Хесер с отвращение. — Всичко е лошо! Информацията, която е трябвало да се пази като зеницата на окото, е

загубена! В Инквизицията, с нейния раздут щат и хиляди томове ръкописи и артефакти, никой не знае за Двуединния! Бездарници!

— Та, шефе, и вие не знаехте — отбелязах аз. — Какво ругаете другите, щом и вие...

— Разбира се, че не знаех — съгласи се неочаквано лесно Хесер. — А знаеш ли ти, мой млади приятелю, за Бабата в прахта? Или за Човек-свещ? Или за Къщурката от тезек?

— От какво?

— От тезек. Изсъхнал тор. Ако тезекът е кравешки, го наричат още джепа, а ако е овнешки — кумалак.

— Не съм чувал. Това е източно, нали? — промърморих аз.

— А е трябвало — отбеляза Хесер. — Ако не бяха напоили Бабата, светът щеше да загине. Ако не бяха загасили Човека, светът щеше да загине. Ако в Къщурката не беше влязъл който трябва...

— Светът щеше да загине — въздъгнах аз.

— Не. Но щеше да вони отвратително!

— Разбрах — признах аз. — Имали сте си достатъчно своя работа.

— Именно. Могат да ругаят колкото си искат териториалната структура на Патрулите, но тя е достатъчно гъвкава и работеща. Ако имаме някакъв сериозен общ център — там всеки ден щяха да вият сирени.

— Разбрах, разбрах и още веднъж разбрах — кимнах аз. — Къде е азиатският аналог на Инквизицията? Пекин? Тайпе? Токио?

Хесер презрително поклати глава.

— Тхимпху, невежа. Но уви, те също не разполагат с нужните ни данни. Или не са могли да ги изровят в своите хранилища.

— А в Африка, Америка?

— В Африка, двете Америки, Антарктида и Арктика няма центрове на Инквизицията — каза Хесер. — Макар че северноамериканците ще открият свой в близките години. Там, разбира се, ще има проблеми с попълването, но те много го искат.

Олга с досада махна с ръка.

— Ако щат, да си открият три центъра на Инквизицията. В Северна, Централна и Южна Америка! Всички тези колонисти, с тяхната кратка история и голямо самомнение, мечтаят за едно — да надминат старата Европа. А при теб как се получи с вещиците, Хесер?

— Бабите напълно са вникнали в ситуацията — каза Хесер. — С информацията при тях е още по-зле, отколкото при вампирите — изобщо нямат никакви данни. Но те са повярвали на информацията ни, не възнамеряват да ловят риба в мътна вода и са готови на всичко — да окажат всякакво магическо въздействие, да влязат в Шестия патрул, да загинат в битката с Двуетинния.

— Поне нещо хубаво — кимна Олга.

— Не съвсем. Казаха, че са готови да помогнат, но не могат.

— Защо? — поинтересува се тя сухо, делово.

— Те са готови да обсъдят това на срещата тази вечер. Но само с един от сътрудниците на Нощния патрул — съобщил Хесер.

— Но защо! — възкликнах аз и скочих на крака. — За какво? За какво ми оказват тази чест?

— Страшно си фотогеничен — рече подигравателно Хесер. — Вещиците си мечтаят да се полюбуват на красив юначага... Какво, нима не разбираш защо?

За мое голямо съжаление, знаех.

В столовата беше пусто. Приблжих се към барплота, като замислено се вирах в чиниите със салата. Беше тихо, никой не ме караше да бързам, само в кухнята подрънкваха съдове. Изглежда, използвайки липсата на клиенти, готвачите си бяха организирали уборка.

Всъщност сега работим и денем, и нощем. Някога, в старите времена, когато Тъмните предпочитали да творят делата си под светлината на звездите, а не на слънцето, Нощният патрул наистина е ходел на работа нощем.

Сега е останало наименованието, останали са някакви обичаи и фрази (когато срещнеш сътрудник на Дневния патрул през нощта, да му кажеш: „Какво правиш тук, това не е вашето време“ — любимото развлечение на начинаещия патрулен).

Но, разбира се, ние работим денонощно. На смени. По осем часа на ден, извънредният труд се заплаща отделно. С два свободни дни, дежурствата в събота или неделя се заплащат отделно. С две годишни отпуски — месец през лятото и две седмици през зимата, при това пътят до мястото на почивка се заплаща. С прикрепване към добра

поликлиника (за да не им се налага на лечителите ни да се занимават с всякакви дреболии като кариес и простуда), корпоративно празнуване на Нова година и майските тържества, поздравления и подаръци от колектива на рождения ден и други знаменателни дати.

Ако имахме профсъюз, това щеше да е един много хубав профсъюз. Но ние нямаме никакъв профсъюз, разбира се. Просто през цялото време мимикрираме по образец на хората. Несъзнателно, но така се получава. Когато хората са седели нощем в домовете си, залостили вратите и капациите на прозорците, и само стражите боязливо са патрулирали по улиците — ние също сме патрулирали нощем, живеели сме в дървени къщи и сме препускали с конете си по калдъръма. Когато хората са построили пететажни сгради, изкопали са първото си метро, направили са коли-чудо с бензинов мотор — ние сме започнали да носим сюртуци и вратовръзки, крачили сме по булевардите под светлините на модните газови фенери и сме преследвали вампирите в клоаките на големите градове. Когато над земята са полетели самолети и на мода са излезли кожените якета и радиоприемниците — ние сме се обзавели с радио, започнали сме да се придвижваме между градовете със самолети и да обсъждаме възможностите за класова борба сред върколаците. Когато хартиените книги се превърнаха в електронни, а в анкетите освен мъжки и женски пол въведеха графата „друго“ — ние започнахме да звъним по мобилни телефони и да проследяваме вурдалаците в интернет, да търгуваме с акции и да изследваме генома на вещиците.

Ние се държим като хора. И то не само защото се маскираме на тях. Ние, Различните, не сме създали нищо различно. Може би и не умеем да създаваме нищо — освен заклинания. А и заклинанията ни работят само по волята на Сумрака. Ние не сме нищо повече от квалифицирани програмисти, умеещи да дават на суперкомпютър задачи с немислима сложност. Този, който има по-добър канал за връзка със Сумрака, който формулира по-бързо и по-ясно въпроса си — той побеждава. А иначе всичко около нас е човешко. Офисите. Дрехите. Мобилните телефони. Яденето. Киното. Пътищата. Музиката.

И не толкова веществените съставки, а и стилът на отношенията, структурата на организациите, моралните принципи и методите за поощрение в работата.

Появява се у хората стражата — възникват Патрулите. Хората се сдобиват с инквизиция — и ние я адаптираме за нашите нужди. Социалният пакет за работниците? Е, така ще бъде и при нас, включително столовата за персонала...

— Нещо сте се натъжили, Антоне...

Стреснах се и се усетих, че вече няколко минути стоя пред стойката със салатите и готвачката Аня ме гледа с усмивка. Аня беше на малко повече от двайсет, учеше в кулинарен техникум и някой от нашите по някое време беше забелязал, че е латентна Различна.

И после се случи нещо странно. Аня, на която, както си му е редът, бяха разказали как всъщност е устроен светът и каква е тя, реши да не се инициира. Но и не тръгна да отказва, както често се случва с дълбоко вярващите („Магьосникът така или иначе е проклет, дори и да твори добро“) или понякога с представителите на творческите професии („А ако загубя творческата си дарба?“).

Аня заяви, че би искала да понаблюдава живота на Различните. Да разбере с какво се занимаваме и иска ли тя такъв живот. И изобщо, кои са й по-близки — Светлите или Тъмните.

Забележете — при това тя беше доста позитивен човек! Примерна дъщеря, един-единствен интимен приятел, с който се срещаше едва ли не от училище, участие в доброволчески програми за подпомагане на сираци, защита на природата и борба с епидемията от ебола в Африка! Е, по всичко излизаше — наш човек! И изведнъж такава позиция! „Не знам дали съм Светла или Тъмна...“

С Аня се занимаваше самият Хесер. Говореше, убеждаваше я. После я отведе при Завулон, но и той не успя да я съблазни с прелестите на Тъмната страна. Като резултат тя вече от година работеше в столовата ни, а после възнамеряваше да поработи при Тъмните. И едва след това да реши ще стане ли Различна, и ако стане — каква точно.

Струва ми се, че този разсъдителен подход леко втрещи и Хесер, и Завулон. Това беше нещо ново у хората.

— Много работа ме е налегнала, Аня — казах с усмивка. — А ти? Още ли не си решила?

— Не съм, чичо Антоне — въздъхна девойката.

— Какъв „чичо“ съм ти аз? — възмутих се. — Още малко ще кажеш и „дядо“. Разбира се, ти би могла да ми бъдеш дъщеря. Но при

нас, Различните, такава смешна разлика във възрастта не се брои за нищо.

— Вече никъде не се брои за нищо, чичо Антоне — отговори Аня, усмихвайки се стеснително. — Не е важна разликата във възрастта, важно е човекът да е добър. А възрастта, цветът на кожата, полът — всичко това е частен случай.

— Пфу — казах аз. — Що за победа на толерантността над здравия разум? И къде — в Русия! Огорчаваш ме, Аня... Ти решавай по-скоро, а аз сам ще те инициирам. Лично.

— Ох, чичо Антоне, това е такава голяма отговорност — въздъхна Аня. — Вие! Лично! Аз съм скромна девойка, не вярвам на късмета си!

— Ама че си... — махнах с ръка. — Каква салата ще ми препоръчаш?

— Вземете си „Цезар“ — предложи Аня. — Направих ѝ дресинга както трябва и лично изпържих крутоните. Не като в ресторантите — слагат майонеза, сухари от пакета, малко пилешко — и вече е „Цезар“!

— Съблазни стареца — отвърнах. — Дай ми двойна порция салата и една супа. Каквато и да е, по твой вкус.

— Боршът днес се получи добре — посъветва ме Аня, докато ми сипваше салата. — И граховата супа е прекрасна, но ако е останала... Аз ей сега, дядо Антоне!

— Е, това вече е пълно безобразие — промърморих подир Аня. Знаех, че тя се шегува с всички, включително с Хесер, и подкача всеки с нещо различно. Добродушно, даже е някак приятно, че с теб се отнасят като с личност, индивидуално. Но от друга страна — става ясно защо не може да реши дали е със Светлите, или с Тъмните.

Трябваше да посъветвам Лас да се завърти около нея. Можеше добре да си допаднат...

Все още гледах подир Аня, когато в джоба ми зазвъня телефонът. Извадих го, погледнах — скрит номер.

— Да?

И чух разтревожения глас на жена ми:

— Антоне, аз съм, Светлана, идвай по-скоро!

Не се замислих нито за миг, просто отворих портал — като при това отнесох част от масичка за сервиране. Дори не пуснах подноса — пристъпих право напред.

И се спрях, чувайки кикотенето на Надя.

Жена ми и дъщеря ми седяха прегърнати и нещо обсъждаха. Телевизорът беше пуснат, лампата светеше меко, на масичката пред тях стояха полупразни чаши с чай и чиния със сандвичи. Всичко беше напълно мирно и невинно. О, не! Пред Света стоеше още една малка чашка, ако се съди по цвета — с коняк.

— Аз съм дебил — казах, когато жена ми и дъщеря ми се обърнаха.

— Я виж! Татко е донесъл салата! — Надя, все още смеейки се, взе подноса от ръцете ми. Опита малко от салата с вилицата. — Вкусна е!

Светлана ме погледна тревожно и попита:

— Какво? Какво се е случило?

— Докара ме твое обаждане — казах аз. — Ти току-що ми се обади и ме помоли с много изплашен глас да дойда незабавно.

— Мама не се е обаждала! — съобщи очевидния факт Надя. Тя продължаваше да се усмихва. По инерция.

— Там е работата, дъще — казах аз. — Там е работата!

— Спокойно — каза Светлана. — Не си докарал никого със себе си. Откъде отвори портала?

— От нашата столова. — Кимнах към подноса. — В офиса.

— Безопасно място — каза Светлана, сякаш уверявайки себе си. — Може би Хесер се опитва да узнае къде сме?

— Ако е така, изобщо не е забавно, а направо се е изложил! — казах подразнено. — Надя, ти нищо ли не усещаш?

Но дъщеря ми вече беше разперила ръце и се вглеждаше в Сумрака. Всеки Различен неволно измисля някакви свои си начини, задействащи едно или друго заклинание. Аз например, когато се вглеждам в Сумрака, леко се навеждам напред, притискам лакти към тялото си, отпускам брадичка и започвам да гледам някак изпод вежди. А Надя обратното — разперва ръце, отмята глава назад, затваря очи.

— Нищо, татко — каза тя, като тръсна глава и отвори очи. — Всичко... всичко е затворено. Всичко е както обикновено. На всички слоеве.

Убежището ни наистина е изолирано на всички слоеве на Сумрака. Само портал, който може да отвори някой от нас, е способен да ни пренесе тук. От него, естествено, също нищо не се вижда,

единственото, което Надя можеше да направи, е да провери целостта на защитата.

— Какво може да се научи, като се наблюдава телепортацията ми? — попитах на глас. Взех чашката коняк от масата и отпих. Светлана, вече поуспокоила се, ми се закани с пръст. — Кой ми е направил този номер? Защо? Само за да се пошегува?

— Могъл е най-много да разбере векторът на преместване — каза изведнъж Надя. — А аз си помислих, че ако се контролират всички слоеве на Сумрака, при това едновременно, може да се определи и направлението. Е, като линия, една такава сянка по повърхността на земята.

Ние със Светлана я гледахме.

— Аз не бих могла да гледам така — призна дъщеря ми. — Но дори и да се разбере направлението, пак не е ясно къде по-нататък да се търси, на какво разстояние.

— Как на какво? — попита Светлана. — Там, където линията се опира в невидима и непроницаема в Сумрака бариера. Ето, вървиш си ти, вървиш си, и удряш чело в стената. Бум! Стената е невидима, но си я нацелила.

— Но бариерата е непроницаема — каза Надя. Въздъхна. — Глупаво, а?

— Махаме се — кимна Светлана и стана от дивана. — Надя, отваряй портал. Към офиса на Патрула.

— Кой? — попита делово дъщеря ми.

— Все едно. Където ти е по-лесно. Дневния, Нощния — сега няма значение!

Надя кимна. Намръщи се. Навъси се. Виновно се усмихна.

— Не се получава... всичко плува... не мога да го насоча...

Изведнъж осъзнах, че все още държа подноса.

— Това е поднос от столовата на Патрула — казах аз. — Можеш ли да го проследиш?

Светлана ме погледна с възмущение. Завъртя пръст върху слепоочието си и попита:

— Ти с дъщеря си ли говориш, или с куче?

Но Надя не се обременяваше с такива тънкости. Взе подноса и се вторачи в него.

Вещите съхраняват спомени. И за това къде са ги направили, и за това на кого са принадлежали. Конкретно този поднос имаше спомени и за завода, където е създаден, и за разположението на столовата в сградата на Патрула.

— Да, така е по-лесно — каза зарадвано Надя. — Ей сега...

Тя прекара длан по подноса. Засегна капка паднал от салатата сос, погледна дланта си, намръщи се, извади хартиена кърпичка и избърса ръката си. Отново положи длан върху подноса...

Гледах я и си мислех, че някои неща трябва да се научат. И тук не играят никаква роля наследствеността, предразположението, уникалността.

Може всичко в живота да ти се удава лесно. Може да имаш пръсти като Паганини, външност като Марлон Брандо, абсолютен слух и цигулка Страдивариус в допълнение. Но ако закъснееш за първия си личен концерт в Сантори Хол в Токио или Златната зала във Виена, разочарованите критици да те залееят с мръсотия. Не защото си идиот. А защото, например, не си предвидил токийските задръствания или не си преместил часовника на виенско време. Грешката ще бъде дребна, глупава и непоправима.

Когато си на война, когато врагът е наблизо — не се занимаваш с кърпичката в джоба си. В краен случай, ако толкова ти пречи мръсотията върху пръстите, си ги бършеш в дрехите. Секундите могат да решат, ако не всичко, то страшно много. На това те учи само животът.

Усещах как изтичат последните мигове, които са ни отпуснати, за да избягаме. Но не можех дори да извикам, да накарам Надя да побърза — сега тя трябваше да запази концентрацията си. Защото ако не успееше да отвори портал, щеше да стане много, много лошо...

— Ей сега... — прошепна Надя. — Тате, аз ей сега...

Въздухът потъмня, формирайки отвора на портал. Успях да уловя радостния поглед на Светлана и също се зарадвах.

После сградата се разтърси от тежък удар.

Телевизорът се наклони и падна от масичката, в шкафа зазвъняха съдовете, по стените пробягаха пукнатини. Надя се олюля и изпусна подноса. Почти появилият се портал изчезна.

Дъщеря ми извика, сякаш от болка, и се отпусна; аз я подхванах под мишниците и застинах. Огледах се. Това, което ставаше, изобщо не

приличаше на магическа атака. Нито пък на земетресение — впрочем, откъде земетресение в Питер?

— Надя, какво ти е? — Светлана вече беше до нас. Дъщеря ни се разшава и непохватно се изправи.

— Прекъснаха портала, не очаквах.

Тя изглеждаше по-скоро объркана, отколкото пострадала. Опитах да си представя какво е да се прекъсне заклинание. И не успях. Нямах такъв опит.

— Да вървим — казах.

Тръгнахме към вратата — и този път нанесоха втори удар, по-силен.

Стената, на която беше зазиданият прозорец, се пропука и се изви като мехур. Във въздуха увисна облак прах от тухлите и мазилката. Част от тухлите се изсипаха в стаята.

— По-бързо! — извиках аз.

Вратата беше хубава, здрава. Стоманена врата, отвън на която прецизно беше прикрепена стара дървена. Две мощни ключалки — ако CISA е разпространена в Русия, то Bankham би станала пречка за всеки взломаджия. И три резета — не просто райбери, а мощни резета, стигащи от край до край на вратата.

Бях отключил двете ключалки и прибрал едно от резетата, когато удариха по стената за трети път. И старите тухли не издържаха, полетяха вътре.

След тях в стаята се вряза огромна метална топка на стоманено въже. Вряза се — и за миг увисна напред стаята. Времето сякаш спря, аз видях застиналите във въздуха разбити тухли (разтворът ги беше хванал толкова здраво, че се бяха счутили по средата, а не в мястото на свързване), очуканото метално кълбо, някога оцветено във весели жълто-сини тонове, сега безнадеждно олющило се, мръсносиво, обляно от неочаквано ярка слънчева светлина от вътрешния двор-кладенец, където едва се беше събрал неясно как попаднал там автокран, от който висеше чугуненото кълбо... В кабината на автокрана седяха двама души.

Не се замислих. Махнах с ръка — и разсякох въжето, на което висеше чугуненото кълбо. Разсякох го сполучливо — топката тъкмо беше тръгнала назад, но лишена от окачването си, рухна на пода, проби го наполовина и препречи дупката в стената. За допълнително

забавление на нападателите, ѝ направих „пръстена на Шааб“, заклинание от арсенала на Висшите Тъмни. Сега щеше да е много, много трудно да се премине през отвора.

Ако не си имахме работа с Двуетинния, бих казал, че е невъзможно. Но самият факт, че вампирският бог не тръгна да се бие с магическата защита, а се зае да атакува апартамента с човешки методи, ме зарадва. Значи все пак силите му не бяха безгранични.

— Антоне!

Вратата вече беше отворена — за пръв път от много години. Изскочих след жена ми и дъщеря ми на стълбите, хлопнах вратата подир себе си и в този момент зад гърба ми припламна, ярък проблясък удари в процепа на затварящата се врата и тя със сила се захлопна.

Без много да умува, Двуетинния беше запратил през отвора файърбол. Ако апартаментът не беше защитена срещу магия, абсолютно изолирана „кутия“, сега щеше да пламти цялото стълбище.

— Забравих си дамската чанта! — възмути се Светлана, докато бягаше, без да се обръща, по стръмните стълби. Тя държеше Надя за ръката. Хвърлих се след тях, но пред мен се отвори вратата на съседния апартамент. Толкова рязко, че нямаше да се учудя, ако бях видял ухилената физиономия на Двуетинния.

Но това беше стара-престара бабка — с остър нос, избелели очи и побелели кичури от коси. На вещерски шабат или на конгрес на феновете на фантастиката дълго биха я критикували за твърде стриктното следване на образа на вещица.

Наистина, облеклото ѝ никак не приличаше на „костюмна игра“. Когато се правят на вещици, не обличат яркожълти бермуди до коленете и тениска с размахващо лапа коте. Сякаш бабата беше ограбила правнучката си или бе изпаднала в старческо слабоумие и си е въобразила, че е шестнайсетгодишна девойка.

При всичко това — и злоещата старческа външност, и неуместните дрехи — в нея се усещаше някакъв немислим аристократизъм. Даже достойнство, не бих се уплашил от тази дума. Може би такова нещо може да се види само в Питер, в старите сгради в центъра, където доизживяват дните си най-упоритите собственици, устояли и пред бандитизма на деветдесетте години, и пред новобогаташите след двехилядната...

— Младежо? — възкликна неочаквано гръмко бабката. — При нас не е прието да се хлопат вратите!

— Няма повече! — обещах, пробягвайки край нея.

— Вие не сте ли племенникът на внука на Вера Савовна?

— Не! — отговорих вече от долния етаж.

— Вие вече три години не посещавате събранието на членовете на бъдещата жилищна кооперация... — извика укорително подире ми старицата.

Но ние вече бяхме на първия етаж. Няколко секунди се гледахме и събирахме сили. После Светлана кимна. Отворих вратата и излязох от входа. Тоест от парадния вход, както е прието да се казва тук.

Светлана, както обикновено, държеше Щитовете, а аз се подготвях за атака, макар че предишният опит не внушаваше ентузиазъм. Впрочем сега с нас беше Надя — неизчерпаем източник на сила...

А врагове нямаше. Това беше най-обикновена питерска улица — заснежена, потънала в лека мразовита мъгла, но за разнообразие залята и със слънчева светлина. Удивително красиво — високо чисто небе, ослепително слънце, кръжащ във въздуха снежен прашец. По релсите, подрънквайки, премина трамвай. Предпазливо, сякаш опасявайки се от поледицата, го последва солиден седан. Улицата тук беше тясна, с две платна, даже трамвайната релса беше само в една посока.

— Нещо не е наред — казах аз, свивах се от студ. Не бяхме добре облечени, беше поне минус пет, а и при питерската влажност...

— Няма хора — каза Светлана. — Изглежда е вдигната „сфера на невнимание“. Или нещо подобно... над целия район.

— Лошо! — казах аз. — Да вървим!

Слязох от тротоара и вдигнах ръка, за да спра пълзяща по снега кола. Нещо френско, симпатично и семейно с усилие форсираше по заснежената улица. Виж ти — културната столица, а по пладне снегът още не е събран!

Жената в колата се вторачи в мен с явно подозрение, завъртя волана, за да се отдалечи, и увеличи скоростта.

— Спри я! — извика Светлана.

— Има две деца на задната седалка... — възразих аз.

Но вече беше късно, жена ми направи рязък жест с ръка, сякаш дръпна нещо невидимо, и колата спря със скърцане на спирачките.

— Аз тук също имам дете — заяви Светлана и хукна към колата.

Явно жената зад волана интуитивно ни свърза с внезапно заглъхналия двигател. Хвана мобилния си телефон и завика нещо от рода на: „Махайте се, ще повикам полиция!“.

Впрочем, Светлана не възнамеряваше да дискутира с нея. Тя отвори вратата, сякаш не беше блокирана, и след миг вече измъкваше жената иззад волана. Да се каже, че тя изглеждаше стъписана — е все едно да не се каже нищо. Симпатична дългокрака млада жена, много добре поддържана, съдейки по всичко — никак не бедна, добре облечена; явно не беше свикнала с подобни ситуации.

Но трябва да ѝ се отдаде дължимото, ориентира се бързо.

— Дайте ми децата! — закрещя тя. — Дайте ми децата, гадове!

Светлана вече седеше зад волана. Надя заобиколи колата и се настани до нея. В друга ситуация бих се възмутил, но сега не ми беше до това. Отворих задната врата — в детски столчета седяха момче и момиче на пет години, които бяха уплашени, но поне не пищяха. Близнаци?

— Хайде, излизаме — казах бодро. — Мама каза да излизате...

И в този момент върху колата се проля огнен дъжд. Естествено, всякакви сравнения са недостатъчни. Но това наистина приличаше на дъжд от огън. Капките се раждаха някъде в небето, падаха надолу почти невидими в слънчевата светлина, и със съскане се врязваха в снега. Сякаш бяха разпръснали над нас цистерна с бензин и го бяха запалили.

Щитът на Мага ме прикриваше и отгоре, но диаметърът му беше само два метра, а вече пламтеше цялата улица.

— В колата! — изкрещях на жената, а самият аз, немислимо извит, се промъкнах покрай едно от детските столчета и се плъоснах в центъра на задната седалка. Над главата ми огнените капки барабаняха по Щита.

Жената заобиколи колата отпред, подпирайки се с ръце на капака, и седна до Надя. Тя не се възпротиви, отмести се. Добре, че и двете бяха слаби.

— Карай! — извиках аз, но Светлана вече беше дала газ. Колата със свистене се откъсна от мястото си, сякаш още преди да се запали двигателят.

— Прикривай ме! — подхвърли Светлана през рамо. — Надя, подсигури баща си!

Защитата винаги е била нейна работа. Впрочем, щом миналия път тя не се справи — защо да не си сменим ролите?

Направих „ясен поглед“ и колата около мен се обезцвети, размаза се — контурите леко плуваха, изплъзваха се от погледа. Жената и децата бяха застинали, приличаха на манекени. Сградите наоколо се извисяваха мъртви и изоставени. Небето светеше с матов мрачен блясък, по него като прозрачна ивица се точеше пръстенът от прах и астероиди, който заменя Луната на първия слой. Стана ми студено на очите — не с онзи зимен студ, който цареше на улицата, а с ледения мраз на Сумрака.

Промените засегнаха Светлана в по-малка степен, само кожата ѝ леко побледня и косите ѝ придобиха оттенъка на пепел. Надя изобщо не се измени, дори движенията ѝ не се забавиха, както на всички, които гледаш през Сумрака. Тя се обърна към мен и ми кимна.

Загледах се по-дълбоко — колата промени формата си, превръщаше се в нещо с висок покрив, като английска карета, но полупрозрачна, като от стъкло. Усещането за студ стана още по-силно, добави се налягане върху очите — дори при обикновен поглед към него, вторият слой на Сумрака не е най-комфортното място. Светът също се беше променил. Зданията стремително се трансформираха в скали. Цветовете изведнъж избледнях напълно, всичко се обгърна от сива гъста мъгла.

Затова пък в небето грейнаха едновременно три луни — малка бяла, голяма жълта и съвсем малка червена, пламтяща, с едва забележими изригвания на лава.

Собственичката на колата изчезна съвсем, на мястото на децата трепкаха прозрачно светещи аури... охо, момиченцето, изглеждаше с потенциал на Различна... а и при момчето проблясваше нещо...

Надя ми помахаша с ръка. Тя беше толкова жива и бърза, както и в реалния свят.

Вгледах се още по-дълбоко. Скалите се бяха превърнали в сиви хълмове, хълмовете се стичаха в потоци безцветна мръсотия. Всичко наоколо беше станало окончателно плоско и безцветно, само от време на време слаби отблясъци от цветове обозначаваха небесната синева, жълтото на слънцето и чернотата на земята. После цветовете започнаха

отново да се появяват, след това разцъфнаха в пълната си сила. Към шестия слой на Сумрака беше трудно дори да се гледа. Но сега чувствах непрестанен ручей от Сила, който течеше към мен от дъщеря ми.

— Не — казах аз. — Не виждам никого!

— А дъждът? — разнесе се гласът на Светлана от мястото, където би трябвало да седи.

Огнения дъжд също го нямаше. Необходим ми беше миг, за да осъзная какво означава това.

Двуединния не ни беше атакувал с магия в чист вид. Или не беше сигурен, че магията ще сработи, или по някаква друга причина. Падащият върху нас огнен дъжд беше съвсем истински огнен дъжд — разсипан във въздуха бензин или някаква друга горивна смес, която бяха запалили над главите ни.

И убежището, между другото, бе разрушил по същия сложен начин — като беше пренесъл в малкия дворкладенец стенобойна машина.

Какво означаваше това?

В училището той се сражаваше с нас с магия и побеждаваше. Може дори да се каже, че победи. Вампирката го прогони с обикновена физическа атака.

Може би той затова беше сменил тактиката? Или смяташе, че магическият сблъсък сега, когато сме трима, няма да приключи в негова полза?

И най-важното — къде беше Двуединния? Нямаше го на нито един от слоевете на Сумрака...

Но да, разбира се. На нито един, освен на седмия. Освен в нашия свят.

Махнах сумрачното си зрение и отново се озовах в колата. В столчето вдясно от мен седеше малкото изплашено момченце. Вляво — малко момиченце с изплашени очи.

— Спрете, аз ще изляза с децата — каза бързо майка им. — Вземете колата, вземете всичко. Дайте ми...

— Вие виждате ли какво става? — попитах аз.

Колкото и да беше странно, тя замълча и се огледа. Реното — най-накрая видях марката — се движеше през огнен дъжд. Щитът ни прикриваше отгоре, но по стъклото, в движение, долиташе огън.

Светлана дори пусна чистачките и те махаха от стъклото капките горящ бензин. В съчетание с блестящата в слънчевите лъчи снежна прах, това изглеждаше феерично.

Заобиколихме дрънчащия по релсите трамвай, Светлана натисна клаксона, привличайки вниманието на ватмана, и след като изпревари трамвая, рязко зави пред него.

— Какво правиш! — извиках, когато се понесохме пред железната машина.

— Откъсвам се от преследвачите! — отговори Светлана.

— А ти виждаш ли ги?

— Не!

Момчето до мен изведнъж весело се засмя. Не можеш да ги разбереш тези деца — ту реват не на място, ту се кикотят.

— Ще се наложи да тунинговам малко колата ви — казах аз на жената. — Нарочно ли сте взели модел без люк?

— Тя е по-евтина — промърмори жената. Очите ѝ бяха станали съвсем безумни.

— Сега ще я оправим — казах аз.

Вдигнах ръка и си представих невидимо острие, израстващо от пръстите ми. Съвсем мъничко чиста Сила... И направих кръг над главата си.

Жената изпищя, когато с един тласък избих част от покрива. Хлапето до мен възкликна:

— Ура!

Станах, подадох се през дупката, вдигайки Щита над главата си. Вятърът духаше с всички сили, но на втория слой на Сумрака е било и по-зле.

Вече се движехме по друга улица, но все така нямаше хора. Въпреки хубавото за Питер време. Въпреки че бяхме почти в центъра на града. Дори ми се стори, че в пресечката, покрай която минахме, видях бързо отдалечаващи се минувачи. Редките коли преминаваха покрай нас, като набираха скорост и свърваха при първата възможност.

— Те са някъде наблизко — казах аз. — Държат над нас тази бензинова гадост... и подплашват хората.

— Поне за това им благодаря — каза Светлана и се обърна към жената: — Извинявайте, но се опитват да ни убият и бягаме. Сега не можем да спрем и да ви оставим. Нали виждате какво става?

— Виждам — отговори жената неочаквано спокойно. — Някаква мистика... Не, не, не знам нищо, и не искам да знам! Аз имам деца! Оставете ме и това е!

— При първа възможност — каза Светлана.

— При първа възможност — покорно се съгласи жената.

Докато слушах този сюрреалистичен диалог, аз се озъртах. Двуетинния го нямаше никъде. Не преследваше колата, не тичаше успоредно с нас по тротоара.

— Татко, провери покривите — каза изведнъж дъщеря ми.

Това не беше най-красивият и най-туристическият район на Санкт Петербург. Но все пак не бе и новопостроен. Сградите наоколо бяха стари, поне от началото на двайсети век. С различен брой етажи, с най-чудновати покриви — и по-плоски, и остри, с мансарди, с кули, шарени фронтони.

— Не... — казах аз. — Не ни преследват.

— Не може да бъде! — възкликна Светлана. Отново свърна рязко в съвсем тясна пресечка. — Те са тук, тук!

С това бях напълно съгласен — Двуетинния бе някъде наблизо. Но не ни преследваше. Движеше се отпред, подмамвайки ни нанякъде? Влияеше на Светлана, караше я да следва нужната посока? Също възможно. Всичко беше възможно, но като се отхвърли невероятното, отговорът беше очевиден.

Седнах обратно в колата. Потърках с пръст кожената седалка под детското столче. Усмихнах се на момчето, което внимателно следеше действията ми. А после разперих ръце — вратите се отвориха и малките ми съседи излетяха от колата заедно със столчетата.

Пресечката, по която се движехме, беше много, много тясна. Двете столчета се врязаха в стените на сградите.

— Татко! — изкрещя ужасена Надя.

Светлана рязко наби спирачките. Погледна ме изумена. Аз гледах към жената. Тя се мръщеше, потърквайки с два пръста челото си. Това изобщо не приличаше на поведението на майка, чиито две деца току-що са били изхвърлени от колата.

— Колата не е нова, детските столчета също — казах аз. — Но по седалките няма следи, току-що са ги поставили. Тръгвай!

Светлана поклати глава, гледайки с ужас ту към мен, ту назад. Аз също се обърнах — столчетата лежаха на снега, под едното се

уголемяваше червено петно.

— Антоне... Антоне, струва ми се, че грешиш... — каза тихо Светлана.

— Не греша — упорито казах аз. — Госпожо, това вашите деца ли са?

Жената клюмна брадичка — и рухна.

— Тя изгуби съзнание! — възкликна Светлана.

— Тя е в шок от прекъснатия контрол! — отговорих. — Тя е марионетка! Управлявали са я!

— Кой? — изкрещя Светлана.

— Тези... деца! — тръснах глава аз. — Това са те — Двуетдинния!

Светлана загаси двигателя.

— Не мога така! Трябва да проверя!

— Огненият дъжд престана — каза замислено Надя.

— Може би просто бензинът е свършил. — Светлана слезе от колата. — Ще проверя...

— Стой! — изскочих след нея и я хванах за ръката.

Стояхме край колата, препречили цялата уличка. Зад нас лежаха двете детски столчета, от едното стърчеше неподвижна ръчичка.

— Ти уби децата — каза тихо Светлана. — Ти...

Вдигнах ръка — и по уличката се понесе вал от Сила. Груба, ненасочена енергия. Най-простото заклинание — Пресата. И което е особено важно — тя може да бъде спряна единствено по същия прост метод. Изхвърляне на чиста Сила.

Светлана ме гледаше, прехапала устни. Чувствах, че не ми вярва. Че сега ѝ се иска да спра Пресата и да се хвърли към столчетата, да види как са децата и да се опита да им помогне...

Тя не ми вярваше. Но чакаше.

Пресата пълзеше по уличката като мътна сивкава вълна — това е бавно и не твърде ефектно заклинание. След нея оставаше равен блещукащ сняг, изгладен до огледална повърхност. Някъде се мяркаха сплескани, подобни на рисунки бирени кутии. На едно място — стъклена апликация на бутилка. На друго, след леко хрущане, се беше образувала плоска проекция на кошче за боклук — напълно лишено от обем, пресовано и залепено за асфалта.

Някак отчуждено си мислех, че ако наистина съм сбъркал, сега уличката ще заприлича на филм на ужасите. И че имам последен шанс да спра Пресата. И разбрах, че няма да я спра.

В мига, в който Пресата беше готова да сплеска и столчетата, и детските тела, зад мътната вълна нещо подскочи и се дръпна, рязко промени формата и размерите си. Насрещен тласък на Сила — и моето заклинание изчезна.

Както и столчетата с децата. На тяхно място стояха Светлият маг Денис и Тъмният маг Алексей.

Или ще е по-правилно да се каже — обвивките им.

— Как разбра? — попита Денис. Гласът му беше същият като преди. С точно такъв тон ми говореше в офиса: „Здравейте, Антоне“. Беше учтив младеж, но предпочиташе да се обръща към всички по име.

— По ред причини! — извиках аз.

От устата ми излизаше пара. От устата на Денис — не.

— Денис, ако ме чуваш — казах аз. — Ако все още си жив някъде там... опитай да се съпротивляваш! Това е Сумракът. Това е още една негова проява. Ти можеш да се бориш...

Денис се засмя.

— Городецки, държиш се така, сякаш някакъв зъл маг ме е лишил от волята ми. Всичко е много различно, Городецки! Аз го пуснах в себе си!

Той протегна ръка към Алексей, който слезе от тротоара. Маговете се хванаха за ръце.

— А сега ние сме едно цяло! — добави Алексей.

Е, всичко е ясно. Обичайната словесна диария на обсебения. „Аз сам пуснах *това* в себе си!“, „Сега станах по-силен, по-мъдър и не се потя“, „Когато позволих на Тъмния да мисли вместо мен — светът стана по-прост и разбираем!“.

— Колко се радвам, Антоне — каза Светлана и ме хвана за ръката. — Колко се радвам, че беше прав!

Получи се някакъв смешен паралел между двете съставки на Двуетидния и нас. И маговете, и ние с жена ми се бяхме хванали за ръце.

Само че зад нас беше дъщеря ни. И тя не пропусна да попита:

— Татко, всъщност ти как разбра?

Без да откъсвам поглед от Денис и Алексей, аз отговорих:

— Дъще, всъщност всичко е много просто. Те нито веднъж не погледнаха майка си. Истински вълшебник — това, разбира се, е нещо много интересно за детето. Но майката е по-важна.

Надя се разсмя.

Стояхме и се гледахме. Чакахме кой ще направи първата крачка. Това далеч не винаги е печеливша стратегия — да направиш първата крачка.

— Нямаме ли почва за компромис? — неочаквано попита Светлана. — Някакви възможности за преговори? В края на краищата ти някога си общувал с Различните, Двуединни, а не си се хвърлял в боя с главата напред.

— Компромис се прави с по-силните — отговори Денис.

— Вие не се отнасяте към тях — подкрепи го Алексей.

— Но вие се бавите — казах аз. — Изглежда, не сме и толкова слаби? Може и да загубим, но ако при това убием единия? Ще ти хареса ли да си Едноединен?

Алексей отвори уста, сякаш възнамеряваше да каже нещо... Но премълча. Двамата с Денис се обърнаха — странно, нечовешки, вкопчените им ръце сякаш се превъртяха на раменете — и бившите Светъл и Тъмен се отдалечиха по уличката.

— Изглежда, ги накарах да се замислят — казах аз. — Или него? Как е по-правилно? Мамка му, не мислех, че съм толкова красноречив.

— Тате... — извика отзад дъщеря ми. — Тате... Не ти си красноречив.

Обърнах се.

Тигъра стоеше до Надя. В ръцете му имаше картонена чашка с кафе, от която си пийваше през сламка.

— Здравейте, Антоне — каза Тигъра. — Здравейте, Светлана. Да, навярно аз ги смутих. Извинявайте, ако съм ви попречил, днес наистина е прекрасен ден за умирање.

ГЛАВА 2

Кафенето беше малко, горещо, обзаведено с някакви масички с лампи с потискащи червени плюшени абажури. Освен кафе там сервираха коняк и уиски, канапета и дребни сладки. Общо взето, мястото беше тясно специализирано, за да поседиш малко на хубаво кафе и да хапнеш нещо символично.

Но кафето тук беше хубаво, със сортове от поне дванайсет страни — никарагуански, бразилски, кенийски, кубински, костарикански...

— Обичаш ли това място? — попитах Тигъра.

Той кимна и си дръпна от цигарата.

— Да...

— Чувствам се виновен — казах аз. — Нали от мен прихвана този вреден навик?

— От теб — съгласи се Тигъра. — И кафето също.

Намръщих се, опитах да си спомня.

— Тогава не пих кафе...

— Тогава — не. Но си мислеше, че щеше да е добре да има и чаша кафе...

— Не е лесно с вас, боговете — засмях се аз насила. Погледнах дъщеря си — тя изглеждаше най-спокойна от нас. Изобщо си пасваше много добре с това кафене, пълно предимно с младежи от петнайсет до трийсет години. Обърнах внимание, че на практика никой не пиеше алкохол, само кафе. Странно, поколенията се променят, отиват си старите модели на поведение, отиват си митовете... Малцина извън Русия разбират, че днешна Русия вече не пие водка по повод и без повод. А и не пуши — Тигъра беше единственото изключение.

— Искаш ли? — попита Тигъра.

— При нас не се пуши в затворени помещения — отговорих мрачно. — Та ние сме културни хора, два̀сет и първи век е.

— Дръж. — Тигъра ми подаде пакета. — Никой няма да забележи, че пушиш. И димът няма да навреди на никого. Дори на теб. И това ще бъдат най-вкусните цигари в живота ти.

— Трябва да работиш в цигарения бизнес — промърморих, като взех пакета. Никога не бях виждал такъв — цигарите се наричаха „Сумрачни“, съдържанието на никотин беше посочено като нулево, съдържанието на катран „-0,6“.

— При пушене се пречистват белите дробове — каза Тигъра. — Добра бизнес идея, нали?

— Струва ми се, че си се очовечил опасно — отбелязах аз, докато махах целофановата обвивка от пакета. — Имам предвид не кафето и цигарите, а чувството ти за хумор.

— И това е твоя вина — съобщи Тигъра.

— От къде на къде? Аз не съм смешен, освен когато падам по лице в салатата.

— Да, ти си сериозен като надгробна плоча — призна Тигъра. — Работата е в друго. Ти докара ситуацията до пат. Аз не можах да убия момчето пророк. Но оставаше рискът пророчеството да бъде озвучено. Затова бях принуден да остана сред хората. За неопределено време, до смъртта на Инокентий Толков, а желателно — също и твоята, на твоята жена и твоята дъщеря.

— Благодаря за откровеността — въздъхна Светлана.

— Нали се отказах от идеята да ускоря процеса! — обиди се Тигъра. — Длъжен бях да изчакам естествения ход на събитията. Коего доведе до това, че останах сред хората. За неопределено време.

— И започна да живееш човешки живот — казах аз. Извадих една цигара, подуших я. Миришеше на тютюн. Миришеше приятно, от гледна точка на пушача. Не, няма да наруша закона и да пуша в кафене! С искрено съжаление прибрах цигарата в пакета. — Нека се досетя... ти си имаш жилище?

— Не едно и не в един град — отговори Тигъра. — Ако знаеш какво бунгало имам в Доминиканската република!

— Сигурно си имаш и момиче? — предположих. — Навярно също не едно?

Тигъра скромно се усмихна.

— Да се побъркаш — казах аз. — А после ще се раждат деца със свръхспособности.

— Не, не! — побърза да отговори Тигъра. — Това е твърде сериозна крачка, засега не съм готов.

— Значи така — въплъти се в човек? — попитах, като кой знае защо понижих глас.

— Не разбрах — намръщи се Тигъра.

— Той се въплъщава в Сумрака — каза Надя. — Нали, тате? Кимнах.

— Аз не съм Сумракът — досадно въздъхна Тигъра. — Сумракът няма... — Той се замисли. — Личност? Разум в човешкия смисъл? Въплъщения? Общо взето, аз съм някаква част от него. Работен организъм. Или механизъм. Аз съм си сам за себе си.

— Ти си станал такъв — отбелязах. — Развратил те е човешкият живот. С всичките му дребни радости.

Тигъра кимна.

— Добре — казах аз. — По принцип нямам нищо против. Ти не убиваш напразно горките пророци — това е прекрасно. Кажи ми тогава кой е Двуетинния?

— Не разполагам с повече информация от теб. — Тигъра дори малко се обиди. — Част от Сумрака.

— Тоест част от теб? — уточни Света.

— От Сумрака! — повтори Тигъра натъртено. — Знае ли лявата ти ръка какво прави дясната?

— Главата знае — съобщи Светлана.

— За съжаление аз не съм главата. — Тигъра отпи от кафето си. — Имах мисия. Заради нея идвах в този свят...

— А между идванията? — заинтересува се Надя.

— При мен не е имало „между“ — усмихна се Тигъра. — Но този път останах. Помислих си. И реших, че Двуетинния не ми харесва.

— Защо?

— Първо, ако ви убие, ще ми се наложи да се върна — каза Тигъра раздражено. — А между другото, чакам излизането на следващите „Междузвездни войни“.

— Да го беше чул това Лукас... — каза с възторг Надя.

— Второ, малкото, което знам за Двуетинния, не ми харесва — продължи Тигъра. — Ако той смята, че заветът на Сумрака е нарушен, няма да има друг изход, освен да унищожи всички Различни. А изчезването на всички Различни ще доведе до гибелта на всичко живо на Земята.

— Защо? — попитах аз.

Тигъра сви рамене.

— Знам само резултата. И той не ми харесва. Може би на Двуетинния му е все едно дали ще остане на безжизнена планета. Може би на Сумрака му е все едно... или той не осъзнава случващото се. Но аз съм против.

— Как ни е провървяло, че си се очовечил — усмихнах се аз. — Кажи, можеш ли да го спреш?

— Древния бог на Светлината и Мрака? Вампирския бог? Явил се на света, за да осъществи апокалипсис? — Тигъра поклати глава. — Не се и надявай.

— Но днес той си тръгна?

— Може би от изненада — предположи Тигъра. — А може би защото пророчеството гласи „три жертви при четвъртия опит“. Колко пъти преди се е опитвал да ви убие?

— Един — отговорих мрачно аз.

— А сега е вторият. Почти съм сигурен, че ще ви нападне и трети път — и ще отстъпи. Може би ще си обясни отстъплението с основателни, логични доводи, но работата не е в тях. Осъзнато или не, Двуетинния следва пророчеството. Първия и втория път е отстъпил, когато се е появил друг съперник. Ще намери повод да отстъпи още веднъж...

— А при четвъртия опит ще ни убие.

— Ако вие не убиете него — кимна Тигъра. — Надежда Антоновна е Абсолютна възшебница. Нейната сила е безгранична. Но както вие прекрасно знаете, важно е и умението да се използва Силата. Така че в двубоя бих заложил на Двуетинния.

— А Шестият патрул?

Тигъра се замисли.

— Той ще бъде ли по-силен от Двуетинния?

— Шестият патрул ще бъде правилният съперник — каза Тигъра най-накрая. — Преди хиляди години шестима Различни са сключили някакъв договор със Сумрака в лицето на Двуетинния. Сега договорът е нарушен — и Двуетинния се е възплътил, за да накаже Всички Различни като отстъпници. Но вероятно, ако бъде пресъздаден Шестият патрул, то ще бъде възможен диалог. Ще бъде възможно да се сключи Договорът отново, да се отстранят грешките и така нататък.

— Но ти не знаеш какъв е Договорът, какви са грешките и какъв е Шестият патрул...

— Казвам ти, че не знам! — отговори Тигъра с леко раздражение. — Аз съм на ваша страна. Аз съм за Различните и за хората, защото ми харесва да бъда Различен човек. И съм готов, но не очаквайте отговорите на всякакви въпроси. Защото ги нямам.

— А можеш ли да предположиш? — попита Светлана. — Все пак ти си най-близък до Сумрака.

Тигъра се усмихна.

— Да предположа — мога... Известно време са помнили Шестия патрул, нали? Вие сте узнали за случая, в който той е обсъждал сътрудничеството с Инквизицията. Защо?

— Защо е отказал да си сътрудничи с нея?

— Не! Защо изобщо е обсъждал този въпрос? Защо е съществувал, щом Двуетинния не се появявал вече стотици или хиляди години?

— Шестият патрул е бил по-древен от всички наши Нощни-Дневни — мрачно каза аз. — В зората на времето Двуетинния се явил при кроманьонците и неандерталците. Те там решили нещо. Да допуснем, че без никаква структура, така, на равнище шамани, са се договорили... Събрала се е някаква компания, нещо решили... После Двуетинния се явил — много по-късно, когато у него възникнали някакви претенции. Вече имало цивилизация, древни градове...

— Ур, Шан, Египет, Атлантида — каза Тигъра без усмивка.

— Тогава още не ги е имало нашите Патрули — разсъждавах аз на глас. — Но за срещата с него са избрали някакъв Шести патрул. Това същите Различни ли са били, които са се срещнали в зората на времето? Или техни последователи? И защо Шести?

— По-скоро се е наричал „Патрулът на шестимата“ — предположи Тигъра. — Или „Шестима патрулни“. Нещо такова.

— Това, което в съвременния руски престъпнически жаргон биха нарекли „шестима съгледвачи“ — каза подигравателно Света.

— Дори и така да е — съгласих се аз. Погледнах замислено бълващия дим Тигър и не издържах. Отново извадих цигара. Докоснах я с пръст, за да я запаля.

— Фукльо — каза подигравателно Светлана.

— Дори и така да е! — повторих аз, дърпайки си.

Това бяха наистина великолепни цигари — е, доколкото една отрова може да бъде вкусна.

— Въпросът е защо Шестият патрул е изчезнал — каза Надя. — Отначало Двуетинния е дошъл при вампири и върколаци. Тогава не е имало никакви специализации. При второто посещение е имало — и шестте появили се сили се обединили в Шестия патрул. Но защо той се е съхранявал векове преди и след второто идване на Двуетинния, а после е изчезнал?

— Не просто е изчезнал, а и споменът за него е бил изгубен — добави Светлана.

Разперих ръце. Тигъра повтори жеста ми.

— Не знам. Но бих ви посъветвал да помислите именно за това. За какво е бил нужен Шестият — и защо после е изчезнал? Може би тогава ще ви се удаде да разберете как да се победи Двуетинния. И кой влиза в Патрула.

Той стана и аз разбрах, че разговорът ни е приключен.

— Ти следиш ли ни?

Тигъра поклати глава.

— Но се появи в нужния момент...

— Появих се, когато почувствах работа със Силата — твоя и на Двуетинния. Разбрах, че сте влезли в сблъсък — и дойдох.

— Навреме употреби Пресата, татко — каза Надя. — Довиждане, Тигре!

— Довиждане, девойко Абсолютна — каза сериозно Тигъра. — Надявам се, че всичко ще бъде наред, макар че шансовете за това са малко.

Очаквах, че просто ще изчезне. Но Тигъра първо извади от джоба си пари. Сложи на масата две банкноти от по хиляда рубли, после се скри зад вратата на тоалетната.

— Съвсем се е очовечил — казах с възхищение. — Какъв кошмар!

— Надя, отвори портал към офиса на Патрула — помоли Светлана. — Разбирам, че някога там не сте могли да се защитите от Тигъра, но все пак е по-надеждно.

— А може би Хесер има предвид някое убежище... — въздъхнах аз и се стегнах.

Към масичката се приближи млада сервитьорка. Както предполагах — за парите, но тя спря и ме погледна възмутено.

— Нещо не е наред ли? — попитах аз.

— А вие как мислите? — поинтересува се девойката. — Вие пушите! Да викам ли полицията да съставя акт?

— Да... аз... — Объркано загасих угарката в чашката с остатъците от кафето и помахих с ръка, за да разсея дима. — Извинявайте! Глупаво се получи!

— Той не съобрази! — каза Надя. — Извинете го. Неприятна новина и той не съобрази.

— Случило ли се е нещо? — попита с подозрение сервитьорката, докато гледеше как вадя от джоба си парите и леко смекчи тона си.

— Да — кимна Надя. — Ние всички ще умрем.

— Пфу, веселячка — изсумтя сервитьорката, загребвайки парите.

Веднъж, в съвсем случаен разговор, Олга ми каза, че за малко не е станала вещица. Не, не в преносния смисъл, че „всички жени са вещици“ и дори не в наукообразния, че всяка жена Различна е предразположена към вещерските методи на магия. А в най-буквален. Някога всичко е можело да се развие така, че Олга да започне да готви извари в котел, да зарежда с магия амулети, да урочасва, да измъчва девственици с лечебни втривания... Но всичко се развило по друг начин и Олга станала Светла Различна.

Всъщност е много по-сложно. Да, има ги задължителните признаци на вещиците — използването на артефакти, растителни и животински екстракти, честото използване на достъпна само за жени магия (и в това няма никакъв сексизъм — просто мъжката физиология не позволява някои неща: нито да се направи заклинанието „бездънна клопка“, нито да се направи отварата „мамино тралала“, в което влизат три капки кърма).

Изобщо вещиците често използват физиологични течности — затова и не са обичани. В това те напомнят с нещо на вампирите и върколаците, жадуващи кръв и месо. Въпреки слуховете, всички тези „сълзи на девственици“ и „капки бебешка кръв“ в повечето случаи се събират, без да се бичуват невинни девизи или да се режат деца на парчета. Но и сред вещиците има най-обикновени садистки, а

девицата, на която страшната старица казва: „Нужни са ми твоите сълзи!“, едва ли е склонна да оцени разумно заплахата.

Затова и хората са изгаряли вещиците, когато им се е удавало да ги хванат. И в един момент това е започнало така да дразни Инквизицията (нали вещиците са демаскирали всички Различни без изключение), че показно разнищили Конклава. Оттогава вещиците, някога могъщи и самостоятелни, отишли леко в сянка.

Но аз не се съмнявах, че вещиците са били сред най-първите Различни. Може би отначало са били някакви вампири, които са се научили да се задоволяват с малко и да изсмукват Сила не с литри кръв, а с капки от нея.

Много по-интересен беше друг въпрос. Започнали ли са вещиците да трупат Сила в мъниста, пръстени и обеци, защото са ги носили, или са започнали да носят украшения, за да трупат в тях Сила? Бях склонен да приема второто. В такъв случай, между другото, е разбираема женската страст към ювелирните изделия. Човешките жени са ги носели, за да се маскират като Различни, като вещици. В тъмните времена на човечеството за жените е било полезно да ги смятат за вещици. Впрочем, това и сега не е вредно...

— Как си? — попитах Надя.

— Нормално, тате — отговори дъщеря ми.

В последните години при нея винаги е така. „Нормално“, „Добре“, „Бива“. Заради преходната възраст, навярно. На десет години сама се интересуваше за всичко по света, а на дванайсет можеше да я попиташ за каквото и да е...

— Необичайно място за шабат, нали? — попитах аз.

Дъщеря ми сви рамене.

— Защо? На мен ми се струва доста добро място. Е, няма да се събират през цялото време в Киев, на Голата планина!

— Има го и Брокен в Германия — напомних аз.

— Навсякъде си имат свои голи планини — сви рамене Надя. — В Москва вещиците се събират на Воробиевите планини... Настигни ме!

Тя се отблъсна с щеките — и се понесе надолу по склона.

Стояхме на самия гребен на планината. От едната страна склонът беше див, неподдържан, покрит с камъни с различна големина, на

места вятърът беше издухал снега, и се тъмнееше руда, другаде същият този вятър беше навял огромни преспи.

От другата си страна склонът беше изгладен, изчистен, покрит с равен слой сняг. Стояха снежни оръдия, издигаха се мачтите на кранове, плъзгаха се фигурите на скиори и сноубордисти с ярки разноцветни екипи. Слънцето клонеше към заник, подемниците вървяха вече само надолу. В планините се стъмва бързо и след половин час всички тези туристи щяха да се къпят и преобличат, а след още час — час и половина — да вечерят и да си пийват бира.

Това беше малък планински ски курорт на границата между Австрия и Италия. Тясна долина при превала, застроена с хотели, пансиони, ресторанти, притиснати към издигащия се нагоре път. Разбира се, навсякъде имаше подемници — и на източния, и на западния край на долината. Навярно и през лятото тук течеше живот — някакъв екологичен туризъм, походи по склоновете, бране на еделвайси и любуване на кравите.

Но истински това място оживяваше само през зимата. И в дните, когато тук се събираха вещиците.

Възнамерявах да отида на срещата сам, както и казваше Хесер. Но в последния момент, след като вече на Надя и Светлана им бяха отделили стая за обитаване в подземните етажи на Нощния патрул, плановете се промениха. Появи се Завулон, с когото се беше свързала една от старшите Баби на Конклава. Беше му съобщила, че вещиците молят Городецки да дойде не сам, а с дъщеря си. Половин час вървяха спорове относно безопасността — докато тя не беше гарантирана от Инквизицията (макар че, честно казано, не бях сигурен, че цялата мощ на Инквизицията, включително забранените заклинания и артефакти от особените хранилища, ще успее да унищожи Двуетинния). После с Надя половин час уговоряхме Светлана — тя се отнесе към предложението да пусне Надя с мен на Конклава със същото недоверие, както към моето предложение да нахраня Надя с бутилката преди петнайсет години. От гледна точка на жените мъжете не умеят да се грижат за децата.

Но поканата на Конклава беше много конкретна и не допускаше никакви други тълкувания. Антон Городецки и дъщеря му Надежда. И край.

В крайна сметка не остана време да се доберем до Австрия с някакъв човешки транспорт. А близките околности на хотела, където вещиците се събираха за своя Конклав, се оказаха блокирани срещу отваряне на портали. Никога не бях виждал Хесер и Завулон толкова раздразнени и смутени едновременно, колкото в този момент, когато ги попитах ще ни отворят ли портал право до хотела.

Те не можеха. Инквизицията също не можеше. Вещиците използваха някакви свои заклинания и артефакти — и не беше възможно да се отиде направо на техния шабат.

В крайна сметка всичко напомняше някаква сюрреалистична Бондиана — на нас с Надя ни донесоха скиорски костюми и снаряжение, след което отвориха портал на склона на планината, на пет километра от хотела. Трасето не беше сложно, „светлочервено“ по местната класификация, поддържано и маркирано, а ние понякога ходехме да караме ски.

И все пак аз не рискувах да тръгна просто така. Карах подир Надя, изчислявах вероятностите и с лека уплаха осъзнавах, че тялото ми е успяло да позабрави как се карат ски. Ето тук бих се затъркалял през глава, ето тук мен, тромавия и бавния, би ме подсякъл и съборил млад безразсъден сноубордист, а тук бих добил кураж, бих започнал да си спомням нещо и бих рискувал да увеличи скоростта и също бих се затъркалял...

Така че се спусках след Надежда бавно, като новак, и намалявах скоростта със ските, събрани на V като парче пица, ускорявах по склоновете, движейки се на зигзаг, и постепенно си припомнях забравените усещания. Колко жалко, че вече няколко години не сме ходили на планина! Колко хубаво е там... и колко хубаво беше, когато Надя се спускаше зад мен, малка, смешна и съсредоточена...

Спускахме се по склона почти до самия хотел, където се провеждаше Конклавът. До този момент или не се бях вглеждал, или хотелът беше покрит от някаква вещерска илюзия, но сега очите ми просто бяха заслепени от аури.

Различни. В по-голямата си част — Тъмни. Вещици.

Хотелът се наричаше *Winter Hexerei*^[1], което беше по старинно мило и предизвикателно. Тъмните Различни изобщо обичат такива провокационни демаскиращи номера — вампирите се шегуват за кръв,

зъби и смучене, върколаците остроумничат за вълци, козина и пълнолуние. Вещиците обожават да говорят за магия.

Плакатът на входа беше също толкова ехиден и предизвикателен.

„Приветстваме участниците в DCLXV традиционен конгрес на феминистките, работещи в сферата на геронтологията, козметологията, ботаниката и междуличностните отношения.“

Това, разбира се, беше дългичко, особено във версията на немски език, но доста добре предаваше същността на онова, с което се занимаваха вещиците. Аз бих добавил и зоологията — куп вещерски елексири съдържат субстанции от животински произход. Но би звучало твърде тромаво.

— Добре ли карах? — попита Надя, щом спря.

— Много — казах искрено аз и спрях до нея. — Гледаше ли вероятностите?

Надя се поколеба за секунда, после си призна:

— Ами... съвсем малко. По средата се уплаших, погледнах. И правилно направих — ако не бях намалила скоростта, щях да падна. За тук ли сме?

Кимнах. Бяхме до входа на хотела, покрай нас се движеше бавен поток — в по-голямата си част вещици, предимно стари, най-вече — със скиорски екипи, със ски в ръцете.

— Къде ще оставим ските? — попита Надя, докато сваляше своите.

Показах ѝ стойка край откритата част на ресторанта. През деня тук оставяха ските си обядващите, а сега, по свечеряване, на това място ставаше студено и откритата площадка пустееше, само някой пушеше при вратата. Небето вече беше потъмняло — стремително, както става винаги в планините. По цялата долина се палеха фенери — при хотелите, край пътищата, край ски пистите.

— Да ги оставим тук — казах аз. — Ще е доста нелепо да влизаме с тях, нали?

— Хубави ски — въздъхна Надя, но безропотно ги остави до моите. — Толкова хубаво беше да карам отново...

— Сега тази криза ще приключи — и ще отидем на планина — казах аз. — Честна дума.

Надя ме погледна бегло и кимна. Но аз виждах, че не ми вярва. Аз самият не си вярвах.

— Хер Городецки? Младата фройлайн Городецкая?

Към нас се приближи пълна жена на възраст, с ярък бяло-оранжев екип.

— Да, да, разбира се — отговорих аз.

Ние виждахме аурите си и въпросът, естествено, беше риторичен. Жената беше вещица, Висша Различна.

— Ета Сабина Валдфогел — каза вещицата, протягайки ръка. — Много съм слушала за вас, хер Городецки.

Отчаяно се опитвах да си спомня.

— Фрау Валдфогел... — Кимнах и попитах: — Нали няма да сгреша, ако предположа, че вие сте авторката на „Наставления за пътя и пътниците“?

В погледа на Ета Сабина се появи любопитство.

— Чели ли сте я, хер Городецки?

— Не — признах си аз. — Не успях да се сдобия с екземпляр.

— Доста рядка е — каза небрежно Валдфогел. — И не съм уверена, че мога да изнасям „Наставленията“ извън пределите на нашия кръг... и че на вас ще ви е наистина от полза тази доста специализирана литература... Но мога да ви дам „Кратка трасология на фрау Ета“. Тя е много по-популярна и достъпна...

— Аз с удоволствие бих я прочела — каза Надя.

— С удоволствие, мила — изгука Ета. — Е, да вървим, да вървим на топло!

Влязохме след Ета във фойето на Хотела. Почти нямаше хора, само вещици. Дори на рецепцията беше вещица. Даже сервитьорката, разнасяща из фойето канички с горещ глювайн, беше вещица, и то не от най-нисък ранг. За разлика от нашата придружителка, всички те носеха лиците на млади и красиви жени.

— Колко ми е приятно да видя Абсолютна, дете! — изгука Ета, прегръщайки Надя през рамото. От студа тя беше станала съвсем румена, добродушна, обаятелна възрастна дама.

Собственичката на захарната къщичка, където бяха угощавали Хензел и Гретел, сигурно е била точно такава. А може би дори двете с Ета са били познати и са си гостували на вечеря.

— Благодаря, Бабо — отвърна Надя, мило свеждайки поглед. — А на мен колко ми е приятно, че такива мъдри жени повикаха мен, глупавата и неразумната, да дойде и се научи на ум и разум...

Валдфогел се засмя.

— О, какво остро езиче! — Тя потупа Надя по бузата. — Та ти си вещица, момиче!

— Не съм вещица — отговори Надя. — Грешите, Бабо.

— Вещица, вещица! — бодро отвърна Ета. — Всички ние, истинските вълшебници, сме вещици...

Надя изви рамо, отхвърляйки ръката на Ета. Гледах с любопитство дъщеря си — тя издържа доста дълго. Изобщо, Надя от детството си не обича такива телесни контакти с дружелюбни непознати — да я погалят по главата, да я потупат по бузата... Не, тя не подозира никакви лоши намерения у хората. Просто не обича фамилиарниченето.

— Аз не съм вещица, Ета Сабина Валдфогел — рече Надя тихо, но гласът ѝ някак зазвънтя и изпълни цялото никак не малко фоайе. Вещиците застинаха. — Аз не съм вещица, не съм върколак, не съм вампир, не съм вълшебница. Аз съм нещо повече. Аз съм Абсолютна. Запомни това, Майко на тези планини.

За миг Валдфогел се измени — сякаш по нея прекараха мокър парцал и изтриха магическия грим. Вместо обаятелна, леко пълна възрастна лелка, до нас се озова древна затлъстяла старица. Мънистата на очите ѝ бяха потънали между покрити с червена мрежичка гънки кожа. Полуотворената ѝ уста беше абсолютно беззъба и аз съвсем не на място си спомних, че за един от традиционните грехове на вещиците през Средновековието се е смятало пиенето на кърма. Освен очевидното изсмукване на Сила, може би не по-малко, отколкото получават вампирите, за такива действия може да имало и още една причина...

После обликът ѝ се възстанови. До нас отново беше милата възрастна жена.

— Само с глас! — каза Валдфогел с възхищение. — Вече от трийсет години не съм сваляла този облик, самата аз съм позабравила как се прави... Възхитена съм, момиче. Е, да вървим, да вървим!

Шумът във фоайето се възобнови. Вещиците сновяха насам-натам, някои сядаха до бара, направо със скиорските си екипи и обувки, и си взимаха греяно вино, други отиваха в стаите си. Умеят вещиците да устройват шабатите си!

— Всичко е заето, всички са се събрали — бърбореше Валдфогел, докато ни водеше към асансьора. — Прощавайте, но съм ви запазила обикновена стая — нали вие няма да нощувате, само за да се приведете в ред... Добре ли покарахте? Как е снегът?

— Благодаря, беше огромно удоволствие — отговорих аз.

— Чудесно, чудесно... По-често идвайте да покарате ски при нас, тук е хубаво място, а планината я помолих, тя ви запомни — няма да се разбиете, няма да се потрошите, ако не тръгнете да се държите съвсем глупаво, разбира се...

Кое в нейните думи беше вещерска хвалба, на която всички те бяха майсторки, и кое истина? Можеше ли вещицата да „помоли планината“? И ако да — какво имаше предвид? Не взех да я разпитвам.

Качихме се с асансьора. Валдфогел отвори вратата на най-близката до асансьора стая (аз някак по опитен път съм установил, че това по принцип са най-малките и неугледни стаи, предоставяни на самотни непретенциозни търговски агенти и пътешественици пушачи с външността на алкохолици, които с голяма вероятност през нощта ще се търкалят по улиците). Но ние наистина нямаше да нощуваме тук.

В стаята беше тясна, но чиста и подредена. На леглото, твърде широко за един човек и твърде тясно за двама, лежах великолепен мъжки костюм от тъмносиня вълна, бяла риза, вратовръзка, чорапи, гащета и модни обувки.

До тях имаше дълга черна рокля, за моя изненада изглеждаше носена, черни чорапогащи, черни пликчета с черен сутиен и черни обувки.

Надя се обърна възмутено към вещицата.

— Простете, фройлайн — рече невъзмутимо онази. — Не исках да ви смутя. Но вие все пак сте с баща си, а не с някой младеж, и едва ли баща ви ще се шокира от вида на пликчетата ви.

Надя побесня, грабна дрехите и изчезна зад вратата на банята.

— Ох, деца... — въздъхна Валдфогел. — Но аз не мога да направя нищо. Девойка, която за пръв път посещава шабат, е длъжна да бъде облечена в класически стил. Всичко в черно. Някои предполагат, че бельото може да бъде бяло, но аз смятам това за недопустима волност. Първо започват да се изсекват в хартиени салфетки, след това спират да се бръснат под мишниците и завършват с бяло бельо под черната рокля — и ето, полюбувайте се, разрушават

се държави, развалят се нравите, дават сираци да ги възпитават содомити, а в църквите организират изложби.

— Колко неполиткоректна си, фрау — казах аз, докато свалях тежките си обувки и започвах да разкопчавам гащеризона си.

— Да, такава съм — въздъхна вещицата. — Киндер, Кюхе, Кирхе — така казват в Германия. Здравото общество започва със здравето семейство и добрия вкус! Да ви помогна ли, хер Антон?

— Ще се справя — казах аз, сваляйки гащеризона си. — Нали няма да имате нищо против, ако не се къпя, а просто се избърша с тази покривка и си облека чистите дрехи?

— Нямам нищо против — каза вещицата. — Миризмата на мъжка пот е най-добрият аромат за жената. Нали не се стеснявате да се преоблечете пред мен?

— Ни най-малко — казах аз, докато свалях пропитото с пот бельо.

— Колко жалко — въздъхна Ета. — Обожавам занаята си, харесва ми да бъда вещица и съм добра вещица, повярвайте ми, Антоне. Но е толкова обидно, че нашата външност е толкова... неприятна.

— Нали никой не я вижда? — казах, докато бързо се обличах. — И като че ли не вреди на здравето.

— Аз нали я виждам — оплака се вещицата. — Вие също.

— О, да, голям проблем! — магнах с ръка. — Светът не свършва с Различните. Някой би си помислил, че сме такива мачовци, че освен нас няма никакви мъже...

— Да ви завържа ли вратовръзката? — поинтересува се Ета. — Мъжете не умеят да си връзват вратовръзките.

Кимнах, подадох ѝ вратовръзката — тъмносиня, в тон с костюма, копринена, с бродирани на нея златни звезди.

— Връзвала съм ги на всичките си мъже — мърмореше Ета, докато слагаше вратовръзката на шията ми и навъсено я оглеждаше. — И на Ханс, вечен му покой, и на Волфганг, и на Алфред, не искам и да го знам повече, и на Ото, и на Конрад, и на Людвиг, и на Базил... а той, между другото, беше от вашите, руснак... И още на Антонио и Хорст.

— Колко мъже сте имали? — попитах аз.

— Най-много сто... — магна с ръка Ета. — Да не си помислиш, че всичките съм ги погребала, Городецки. Обикновено поживяваме

две-три години, на мен ми става скучно, а мъжете ги тегли към подвизи, което не го обичам... И се развеждаме или просто си тръгвам... Само с Ханс живях цял живот, и с Алфред, колкото и да беше проклет, и с Людвиг...

Вратата на банята се отвори, излезе Надя. Леко смутена.

— Как изглеждам?

Придирчиво огледах дъщеря си и казах с изненада:

— Знаеш ли, не е никак зле. Роклята сякаш е шита за тебе... макар да ми се струва, че не е нова.

Ета се закикоти.

— Позна! Не е нова, с нея вече от три века девойки ходят на шабати. Но я поправиха за фройлайн Надя, шивачът работи цял ден...

— Ти също изглеждаш великолепно, татко — каза Надя. — Трябва да носиш костюм и вратовръзка. Толкова е... очарователно старомодно.

— Благодаря, скъпа — казах аз. — Ти умееш да създаваш бодро настроение на баща си. Фрау Валдфогел, как сме с времето?

— Разполагате с още четвърт час — каза вещицата. — Можете да пийнете бира или вино в бара. Или водка. Водка? Какво пиете обикновено вечер?

— Не, не мога водка, обещах на своя мечок да не пия без него — отвърнах аз. Надя се изкикоти. — Фрау Валдфогел, а ще задоволите ли любопитството ми... наистина ли това е вашата шестстотин шейсет и пета среща?

Изглежда, ми се удаде да смутя вещицата.

— В известен смисъл, да — каза тя уклончиво. — Разбирате ли, Антоне... ние, вещиците, сме леко суеверни. Затова от почти век имаме шестстотин шейсет и пета среща на Конклава. Затова и тя е „традиционна“.

— Интересно решение — казах аз.

— Аз също смятам така — отговори вещицата без сянка на ирония. — Нали най-важното е да се съхрани душевното равновесие и позитивният поглед към света.

Не намерих какво да отговоря.

Затова пък Надя тихо каза:

— Едно на едно, тате.

[1] Зимно вълшебство (нем.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Конклавът на вещиците се събираше в ресторанта на хотела. Както се казва, бяха решили „да съчетаят заседанието и банкета“. Не, купища ядене, за щастие, нямаше — двеста хранещи се вещици, това е твърде въздействащо зрелище. При това те в по-голямата си част обичаха да похапват и обилното мезе можеше да отвлече вниманието им дори от започналия край на света.

Затова по масите имаше само чай, кафе, вино, бира и коняк (много дами предпочитаха именно него), канапета с червен и черен хайвер, фоа гра върху малки тостове, различни пасты и нарязани торти (вещиците са готови да ядат сладко винаги и във всякакви количества).

Когато ние дойдохме, повечето от дамите вече бяха насядали. По-голямата част от тях предпочитаха да изглеждат млади и пищни, но и обликът на възрастните беше измама, украшение на реалността. Силите, които вещиците владеят, изсмукват от тях красотата и младостта. Те могат да живеят дълго, много дълго, практически вечно — както и всички Различни, но ние живеем дългия си живот в млади тела, а вещиците — в старчески.

Фрау Валдфогел, облечена с разкошна вечерна рокля и несъвременни (и явно скъпи) украшения, ни поведе към масата, около която изглежда се бяха събрали най-уважаваните вещици. Всички, доколкото виждах, бяха Висши. Сред тях седеше и Хохленко, но както ми се стори, това беше неочаквано дори за нея самата. Най-вероятно бяха поканили московската Баба на главната маса от уважение към нас.

„Към Надежда — мислено се поправих аз. — Не към нас. Към Надя. Тя ги интересува.“

Промъквахме се покрай масите, на които пиеха и замезваха вещиците, и до мен достигаха откъслечи от разговорите им.

— ... Джак беше славно хлапе, славно. Но с такова детство, нали разбираш, драга, не можеш да си запазиш главата в ред. Тогава нямаше психолози. Така че той се хвана с тези клетки проститутки...

— Не, не! Не си разбрала правилно! Физическата невинност изобщо не е важна, тоест желателна е, но не е главен критерий! По-

важна е духовната невинност, бих казала дори — духовната наивност, чистотата, извираща от дълбините на сърцето, девствеността на съзнанието! И ето че сърдечният мускул на именно такава девственица, след като бъде обработен по правилния начин...

— Каква гадост — каза тихо Надя и ме хвана за ръката. Тя също се вслушваше в разговорите. — Едно е радващо: аз определено не ставам за такава девственица.

Направих се, че не съм я чул.

Впрочем, имаше и по-спокойни разговори.

— Рано сутринта! Щом крайчеца на слънцето се появи на небосклона — излизаш да събираш цветчета. С добри мисли, с усмивка на устата, може и с тиха песен...

Може би ако бяхме послушали още, щеше да се изясни, че събраните цветя трябва да се използват за някаква гадост. Но ние не дослушахме, стигнахме до нашата маса.

Да, в сравнение със събранието на вампирите, тук всичко беше много мило — особено ако не се заслушваш и не се опитваш да гледаш през козметичните заклинания.

Усмиващи се девойки и старици, стремящи се да измляскат Надя по бузата, а мен да ме прегърнат. Изобилие от розов цвят по дрехите — дъщеря ми се оказа едва ли не единствената, облечена в черно. Някакви шегички, остроумия, усмивки, парчета торти, плаващи върху чинийките си от маса на маса, наливаше се чай — а също така вино, бира, коняк. Конклавът на вещиците приличаше на стадо малки пухкави зверчета с розова козина, съсредоточено дъвчещи и умилително размахващи опашки.

Главното правило за общуване с мили зверчета е да не тикаш в тях пръст, ако не носиш дебели ръкавици.

— Сестри! — Една от вещиците на нашата маса се изправи. Гласът ѝ звучеше равномерно и мощно, и изпълни цялата зала — същият фокус, който неотдавна беше направила Надя. — Нашия скромнен кръг уважиха със своето присъствие Надежда Городецкая и баща ѝ, Антон Городецкий.

Намръщих се. Да, разбира се, много е приятно, когато познават и ценят децата ти. Но все пак е тъжно да се усещаш само като придатък към собствената си дъщеря.

— Всички ние знаем какво се случва — продължаваше вещицата. Тя беше стройна, мургава, черноока, с коси в цвета на гарваново крило, както обичат да казват поетите. — Аз, Ернеста, приветствам нашите гости от името на всички и им обещавам цялата помощ, която можем да им дадем.

Това звучеше много оптимистично. Малко помощ, за разнообразие.

— Благодаря, госпожо Ернеста — отговорих, като станах. Бях чувал за нея — тя беше испанска вещица, една от най-уважаваните в Конклава. Но имаше една странност... — Мога ли да задам един личен въпрос?

Ернеста се усмихна и кимна.

— Струва ми се, че вие вече от много години сте в Инквизицията — казах аз.

— От хиляда осемстотин деветдесет и първа година — отговори любезно вещицата. — Учуден ли сте, че съм на Конклава?

— Да.

— Конклавът не е организация, която участва по някакъв начин в противоборството между Патрулите. Сред нас има и Светли. И изобщо, Конклавът е нещо като девически клуб по интереси.

Позволих си да се усмихна, тъй като точно това и очаквах от мен.

— Така че аз мога да служа в Инквизицията, но при това да оставам вещица и да участвам в Конклава — завърши Ернеста.

— Добре — кимнах аз. — Тогава ми отговорете едновременно като участница в Конклава и действащ Инквизитор. Как така е изгубена информацията за Двуетинния, за бога, роден от Сумрака? В средните векове още са помнели Шестия патрул — значи са помнели и Двуетинния. Какво се е случило после? Защо се мъчим, събирайки знанията троха по троха, и все още не сме уверени, че разбираме всичко правилно?

Настана тишина — вещиците дори престанаха да дъвчат.

— Нямам отговор. — Ернеста не се смути, не можеш да смутиш една вещица, но въпросът явно не ѝ хареса. — Информация с подобна важност не бива да бъде губена. Но нея наистина я няма. Отделни второстепенни документи, намеци, бегли споменавания в книгите... Ако искаш да знаеш моето мнение...

— Искам — кимнах аз.

— Информацията е унищожена съзнателно. И в това трябва да са били замесени няколко Различни — Светли, Тъмни и Инквизитори. Трябва да са били замесени и магове, вещици, вампири...

— Трябва да е бил замесен Шестият патрул — неочаквано каза Надя. — Нали така?

— Браво, момиче — каза Ернеста. — Точно така. Ние стигнахме до извода, че самите членове на Шестия патрул са унищожили спомена за него.

— Ние? — попита учудено светлокосата вещица до Ернеста.

— Ние в Инквизицията — поясни Ернеста. — Антоне, за съжаление не можем да ти дадем никаква информация. Никоя от нашите сестри не знае за Двуетинния и Шестия патрул.

— Дори ние имаме такива страшни приказки, които се стараем да забравим... — каза със скърцащ глас вещица от съседната маса. Тя беше една от малкото, които не бяха маскирали възрастта си със заклинания. По човешки мерки изглеждаше на сто години. — Двуетинния, миличка, е една от тях...

— Ти знаеш ли нещо, Мери? — поинтересува се Ернеста.

— За Двуетинния? — Мери поклати глава така, че редките побелели кичури коса, подредени като къдрици в опит да украсят плешивия череп, се разместиха. — Не, не, сестро... Знам за Томас с клечките, за вретенцето и...

— Не бива пред външни хора, сестро — помоли я меко, но настойчиво Ернеста. — Ние ценим историите ти, сестро. Но малко по-късно.

Мери закима и даже подигравателно покри уста със сбръчканата си длан. Почувствах уважение към тази древна вещица, която не се опитваше да скрие възрастта си.

— Между другото, сестро, ти не забрави ли нещо? — поинтересува се Ернеста. — И нямам предвид Двуетинния.

— Какво бих могла да забравя? — възмути се Мери.

— Ами... да погледнеш в огледалото, преди да излезеш от стаята... — сви рамене Ернеста. — Да си напудриш носа... Да плиснеш в лицето си вода от ониксова чаша...

Мери се намръщи. После побеля като тебешир. Сведе поглед, оглеждайки се в чистото сребро на приборите.

Вещиците наоколо тихичко се закикотиха. Каквито и сестри да бяха помежду си, на първо място бяха жени.

Мери поднесе ръка към лицето си. Изправи се, прибра ръцете си. Това вече не беше старица. А жена — млада и ослепително красива, светлоруса, синеока с аристократично правилни черти на лицето.

— Е, благодаря, сестрички — каза Мери с леден тон. — Благодаря на всички, които ми се усмихваха тази вечер...

— Седни, Мери — каза Ернеста. — На всички е позната твоята екстравагантност. Помислих си, че нарочно си дошла в такъв вид на срещата. Сядай и не се излагай.

Мери седна и изгледа лошо Ернеста.

Попитах бързо:

— Е, тогава остава въпросът за помощта. Необходим ни е ваш представител, назначен или одобрен ръководител на Конклава. Баба на Бабите.

— И тук има един проблем, с който ти си непосредствено свързан — каза Ернеста.

— Арина — кимнах аз. — Да, така е. Аз вкарах вашата Прабаба в Саркофаг на времето. За свое оправдание мога да кажа само, че възнамерявах да прекарам вечността там с нея.

— Шегаджия — изсумтя Ернеста. — Няма да лъжа, че тъжа по Арина. Да и ние, както навярно си забелязал, по принцип не се вживяваме в отношенията помежду си.

— Как да не го забележа — кимнах аз, въртях между пръстите си сребърна лъжичка.

— Поради това молбата на Хесер и Завулон за помощ беше чута от нас и приета положително — усмихна се вещицата.

— Но? — попитах аз. — Някъде на върха на езика ти е заседнало едно „но“. Кажи го по-скоро, че може да се задавиш.

— Но ние не можем да изберем нова Прабаба — въздъхна Ернеста. — Защото предишната е още жива.

— Отстранете я — казах аз. — Нима не можете да проявите гъвкавост?

— Ние? — Ернеста повдигна лявата си вежда и ме погледна изучаващо. — Ние можем. Гъвкавостта е второто ни име. Как иначе бихме оцелели в свят, пълен с кръвожадни груби мъже? Но ти знаеш ли как избираме Прабабите?

Поклатих глава. И почувствах, че това знание няма да ми хареса.

— Бабата на Бабите трябва да бъде призната от Израстъка — каза Ернеста.

— Ура! — казах въодушевено. — Боях се, че става въпрос за нещо по... по-екзотично.

— Татко, знам думата „фалическо“ — каза Надя.

Ернеста се усмихна на дъщеря ми.

— Не съм се съмнявала в теб, миличка... Не, Антоне. Само Израстъка. Ето го и него.

Тя небрежно вдигна салфетката от стоящото на масата пред нея гърне. Надигнах се, за да видя какво е било под салфетката.

Бях видял гърнето, но си мислех, че в него има някаква храна. А се оказа, че е саксия за цветя. Със стърчащ от нея дървен...

— Какво е това? — попитах аз.

— Израстъкът — отговори Ернеста, усмихвайки се.

— Но по вида му бих казал, че е дървен...

— Израстък — повтори вещицата натъртено. — Символът на нашето вечно живо и вечно процъфтяващо съобщество.

— Струва ми се, че, съдейки по Израстъка, вашето съобщество е малко изсъхнало.

— А ти не съди по външността — парира вещицата. — В ръката на Бабата на Бабите Израстъкът започва да цъфти. Това е явно и еднозначно потвърждение за длъжността. Е, и за придобиването на определена власт и сила.

— Добре — казах аз. — Значи сте избрали?

— Израстъкът не разцъфна — каза Ернеста. — Има предания, че това се е случвало няколко пъти — когато е била избирана явно недостойна Баба на Бабите, когато гласуването се е провеждало под натиск и веднъж — когато са се опитали да изберат главна вещица, а предишната е била жива.

— При вас няма ли отстранявания от поста? — попитах аз.

— Не, освен чрез отрова в отварата — каза зловещо Мери. — Добрият стар арсеник...

— Докато Арина е жива — не можем да изберем друга — разпери ръце Ернеста.

— И какво ще наредите да правим? — попитах аз. — Защо ни повикахте...

— Надяваме се, че Израстъкът все пак ще ни позволи да изберем главна вещица — каза Ернеста. — Ако кандидатът бъде...

— О, не! — възкликнах аз. — Дори не си го мечтайте!

— Тогава светът ще загине — отговори вещицата. — Городецки, ние не се шегуваме. Предлагаме дъщеря ти да стане Баба на Бабите.

— Безумие — казах аз — Безумие и безсмислица.

— Защо?

— Знам донякъде правилата ви — казах злорадо. — Бъдещата вещица трябва да получи дар, посвещение от настоящата вещица при това в ранно детство...

Млъкнах, Ернеста се усмихваше. Изведнъж си спомних всичко. Арина похити Надя. Ние си я върнахме. Арина, сякаш за извинение, ѝ направи подарък...

— Но тя има посвещение, Антоне — каза вещицата. — Самата Арина, Прабабата, преди десет години ѝ подари способността да използва растенията. Основа на основите на вещерството.

— Вие сте полудели! — възкликнах аз. — Тя е на петнайсет! Дори на четиринайсет!

— Нима работата е във възрастта? — учуди се Ернеста. — Арина също не е най-старата от нас.

— Дъщеря ми е Светла — напомних, вече разбрал, че съм загубил.

— Почти петнайсет процента от вещиците са Светли — събщи любезно Ернеста.

— Тя ще остарее стремително и ще стане... ще стане уродлива — казах аз тихо.

— Като нас — кимна вещицата. — Ще ѝ се наложи да живее под обвивка и дори ако възлюбените ѝ бъдат Различни, те ще знаят, че целуват не млада девойка, а съсухрена старица. Всичко е вярно. Такава е цената. Но ние, струва ми се, искахме да спасим света?

Погледнах Надя.

— Татко, но разбира се, че съм съгласна — каза дъщеря ми.

Лицето ѝ беше много спокойно. Мирно, невъзмутимо, доброжелателно.

— Надя, това е необратим процес — казах аз. — И много бърз. Ще се състариш за няколко години. Е... за десет-двайсет максимум. Сега ти се струва, че това е цяла вечност, но не е така. Ще разбереш, че

десет години отлитат като миг. Аз не знам, разбира се, Кеша или някой друг... но все пак за Различния е по-лесно и по-честно да живее с Различни... и само вещиците живеят с обикновени хора, защото те не знаят кого целуват...

В залата беше тихо. Зашеметяващо тихо.

И дъщеря ми ме гледаше мълчаливо, сякаш чакаше да се наговоря.

— Дори няма да можеш да родиш дете... — казах аз. — Не, лъжа, ще можеш, но само в най-първите години, след като станеш вещица... мамка му, какви ти първи години, та ти самата си дете...

— Татко, аз веднага разбрах защо вещиците ни повикаха на Конклава — каза Надя. Гласът ѝ беше успокояващ, сякаш тя бе възрастната, а аз — подплашено дете. — Обадох се на Инокентий, обсъдихме всичко. Ние ще се оженим веднага щом се справим с Двуетинния. Разбира се, ще ми се наложи да родя бързо. Може би дори ще успеем да си направим две деца. Защото, разбира се, не сме достатъчно възрастни, на първо място психологически, но обсъдихме всичко и с мама, тя каза, че вие ще възпитавате внуците си, за да можем ние да продължим учението си...

Стоях и гълтах въздух с отворена уста. И видът ми навярно е бил такъв, че нито една от вещиците не позлорадства.

— Всичко ще бъде наред, тате — каза Надя и се изправи. Вдигна се на пръсти, млясна ме по бузата и застана през една маса от Ернеста. — Готова съм. Какво трябва да направя?

Дъщеря ми ще стане вещица. Моята дъщеря. Абсолютната вълшебница, умната и красавицата, ще стане прегърбена (или дебела) стара вещица. При това много бързо, няма да е и на трийсет години, а вече ще е отвратителна старица, вечно криеща се под заклинание за облик. И нищо не може да се направи. Ернеста е права и Надя е права — става въпрос за съдбата на целия свят...

— Сестри, готови ли сте да приемете Надя Городецкая в нашите редове — попита Ернеста.

Вещиците отговориха с одобрителна глъчка.

— Съгласни ли сме Абсолютната вълшебница Надя Городецкая да стане Баба на Бабите, наша предводителка и повелителка? — продължи Ернеста.

— Нередност! — изрече внезапно Мери. Въпреки външния ѝ обаятелен облик, гласът ѝ беше останал скърцащ, старчески. — Арина беше рускиня, Надя е рускиня. Не е правилно да се избира два пъти подред ръководителка от една и съща област!

— Само веднъж е имало Прабаба от Африка! — внезапно се оживи тъмнокожа жена в дъното на залата.

— Очаквах към нас отношението да е по-добро... — разнесе се друг възмутен глас.

— Белгия никога...

— Тихо! — повиши глас Ернеста. — Ние сме много, всички имат амбиции, обиди и претенции! Но разберете — ако сега Надя Городецкая не стане Прабаба, такава завинаги ще остане Арина! До края на вековете! А и целият свят ще загине!

Вещиците замълчаха.

— Арина и без това се задържа доста... — проскърца Мери.

— Така че като изключение предлагам да изберем за Прабаба Абсолютната вълшебница Надя Городецкая! — каза тържествено Ернеста. — Подкрепете ме!

Този път нямаше протести. Повечето жени говореха нещо одобрително, част премълчаха, но никой вече не възразяваше.

В тази процедура имаше нещо удивително просто и дивашко. Като изборите на атаман при казаците — когато на всички се предлага да извикат дали харесват атамана или не.

— Надя, протегни ръка и я сложи върху Израстъка — каза Ернеста.

Гледах това неприлично и безумно зрелище — дъщеря ми, стискаща в длан дървен фалоимитатор. И мълчах.

— Стисни дланта си... — каза Ернеста неочаквано неуверено.

— Може би още и да го погалья? — отговори мрачно Надя, но все пак стисна дървеното дилдо.

Нищо не се случи.

— А в старите времена минавахме и без полумерки... — заскърца вещицата Мери, но улови погледа ми и млъкна. Затова пък Надя отдръпна ръка от Израстъка и я избърса в роклята си.

— Ти нали го държа? — кой знае защо попита Ернеста, сякаш не беше видяла целия процес с очите си. — Но тогава...

Тя се обърна към мен.

— Разбрах — казах аз. — Вие не можете да направите нищо.

Ернеста поклати глава.

— Много съжалявам, сеньор. Много съжалявам. Искахме да помогнем. Ние... ние обичаме живота.

Погледнах към залата. Към двестата старици, обгърнати от магически грим, скрити в магически облици, преструващи се на красавиците, които някога са били или никога не са били.

Добри и зли — те наистина обичаха живота. Във всичките му прояви. Те бяха извършвали чудовищни злодеяния заради същата тази своя любов към живота. Бяха творили разврат и мръсотии, бяха препарирали бебета, бяха се съвкупявали с животни, тровили добитък и смукали майчино мляко, бяха изскачали нощем срещу самотни пътници и ги бяха карали да скачат по поляните и да тичат по пътищата. Те бяха не по-малко безумни от мартенски зайци. Те бяха същността на майката природа, самата Земя — природата също е безмилостна и безпощадна, похотлива и подигравателна, кръвожадна и коварна.

Те бяха вещици. Наивни и жестоки, като деца, хванати в капана на старчески тела. Няма мъжки аналог на вещиците, вещерите от приказките — това е нещо съвсем, съвсем друго. За да бъдеш вещица, трябва да умееш да даваш живот. Иначе няма да придобиеш необходимата лекота в отнемането му.

— И аз съжалявам — казах. — Но не се притеснявайте, дами. Все ще измислим нещо.

Надя се върна при мен и аз я прегърнах.

— Извинявай, татко — прошепна тя. — Изглеждах глупаво, нали?

— Не глупаво, но смешно — отговорих аз.

— С това замени думата „отвратително“ — каза Надя. — Разбрах.

Ернеста издрънча с лъжичка по една чаша — в тишината звукът беше тревожен като нощен телефонен звън.

— Можем ли да направим още нещо за вас, сеньор Городецки? — попита тя. — Можем да свалим частично защитата, за да отворите портал оттук...

— Гоните ли ни вече? — попитах аз. Протегнах ръка, представих си сянката ѝ върху масата... трябваше да я има, нали? Сянка от

кристалните полилеи, и не е важно, че не я виждам. Нея я има. Сянката от моите пръсти, отиващи в Сумрака...

— Не, но... — каза Ернеста малко объркано, гледайки ръката ми. Помръднах пръсти и усетих по върховете им студа на Сумрака.

— Татко, какво правиш? — попита Надя шепнешком.

— Ако изведнъж се разнесе потропване — казах аз, помръдвайки пръсти, — не се плаши, това е глюк^[1].

— Какво общо има тук Глюк? — попита Надя. — Той композирал ли е нещо за барабани?

— Какво дете си — казах аз, отмервайки с пръсти ритъма. Три къси, три дълги, три къси. Импулсите на Силата, биещи някъде в пространството, в Сумрака.

— Кой сте вие? — внезапно се намръщи Ернеста, гледаше зад гърба ми. — Тук има частно мероприятие...

Гласът ѝ бавно затихваше, сякаш намаляваха звука на плейър, а очите ѝ се разширяваха. Явно гледаше към онзи, който стоеше зад мен.

Обърнах се и кимнах на Тигъра.

— Извинявай за безпокойството. Не се бяхме договорили за сигнала, но реших, че ще ме разбереш.

— Вещици — каза тихо Тигъра, оглеждайки замислено стариците. Докато вещиците идваха на себе си (ех, жалко, че не видях как беше приета появата му), в ресторанта нарастваше... е, не паниката. По-скоро напрежението и възбудата. — Никога не съм обичал вещиците.

— Защо? — учудих се аз.

— Те... — Тигъра се замисли за миг, сякаш формулираше с думи нещо, което винаги е разбирал, но не се е налагало да произнася на глас. — Притесняват. Досаждат. Тревожат. Безпокоят.

— Оцених твоята образност и речников запас — казах аз. — И какво притесняват?

— Сумрака — отговори просто Тигъра. — Обикновените Различни молят. Вещиците изискват.

Той се намръщи и махна с ръка, сякаш съжаляваше за изпуснатите думи.

— Нужна ми е помощта ти — казах аз.

— Да — кимна Тигъра. — Много се учудих, че не ме помоли веднага.

— Ти не предложи и реших, че е сложно. Или невъзможно.

Така ли ми се стори, или върху лицето на Тигъра се появи напълно човешко страдание?

— Не е невъзможно... сложно е.

— Те не могат да изберат предводителка — казах аз. — Дори Надя не успя да стане такава. Докато Арина е жива в Саркофага на времето...

— Мога да направя две неща — рече Тигъра, като ме гледате в очите. — Да унищожа Саркофага. Да го разтворя във вечността. Това най-вероятно ще е равнозначно на смъртта на Арина.

— Второто? — попитах аз.

— Можем да се опитаме да я измъкнем — каза Тигъра. — Само че ти ще говориш с нея. От Саркофага може да извежда само този, който иска да влезе. Но тук... тук може да има непредвидими последствия.

— Какви? — поинтересувах се.

— Не съм сигурен — намръщи се Тигъра. — Аз... аз не виждам бъдещето ясно. И двете ситуации са мъгляви, но тази, в която връщаме Арина, е двойно по-мъглява.

— Антоне, ако правилно разбирам ситуацията — каза бързо Ернеста, — нас напълно ни устройва първият вариант. Арина ще се упокои с мир, а ние ще изберем Баба на Бабите. И това няма да бъде дъщеря ти! Всичко се развива по най-добрия начин!

— Татко! — погледна ме възмутено Надя. — Ти... ти ще се съгласиш ли?

Въздъгнах. Отместих Надя и направих крачка към Тигъра.

— Така си и мислех — каза той тъжно. — Городецки... защо така не обичаш простите решения?

— Те обикновено имат сложни последствия — отговорих аз.

Като че ли англичаните имат израз „да яздиш тигъра“.

Да се придвижваш в лапите на Тигъра не е по-голямо удоволствие. Дори и Тигъра за разнообразие да е приел облика на интелигентен младеж.

Само преди миг бяхме в алпийски ресторант сред двеста вещици, чиято съвкупна възраст беше може би към сто хиляди години.

А сега Тигъра ме беше хванал за яката — и се бяхме озовали в кълбяща се сива мараня. Приличаше на пяна от сапунени мехури, осветена от слаба бяла светлина. Мехурите се разпръскваха около нас, пружинираха под краката ни, приближаването на ръцете ни ги караше да отстъпват.

— Какво е това? — попитах аз. Тигъра продължаваше да ме държи за яката с протегнатата си ръка. — И ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш?

— Това е пространството между слоевете на Сумрака — отговори Тигъра. — Това са отгласи от емоции и ехо на чувства. Това е всичко, което някога го е имало на света. Писъкът на първата мишка, хваната от първата котка. Мяукането на котка, топлеца се върху коленете на жена. Викът на родилка, усетила, че синът ѝ ще стане злодей. Плачът на престъпника в нощта преди екзекуцията. Всички звуци на света. Всички багри на света. Всички чувства на света.

— Благодаря, много поетично — казах аз. — А...

— Ако те пусна, ще се разпаднеш на... — Тигъра се замисли. — На мехурчета.

— А Завулон казваше, че се крие между слоевете на Сумрака...

— Твоят Завулон умее много неща, Городецки. Потърпи малко. Трябва да поговорим. Не изпитвам никакво удоволствие от това да те държа за яката.

— „На мехурчета“, „за яката“ — усмихнах се аз. — Ама че лексика имаш. Натъпкал си се със знания. Добре, нека поговорим.

— Сега минаваме точката, от която няма връщане назад, Городецки — каза Тигъра. В слабата сива светлина лицето му изглеждаше като гипсова маска. Дори устните му едва помръдваха, а очите му бяха тъмни отвори към нищото. — Сигурен ли си, че искаш да измъкнеш Арина? Може би просто да я упокоим?

— Къде е проблемът, Тигре? — попитах аз. — Мислиш си, че старата вещица ще ме обърка окончателно?

Тигъра поклати глава.

— Не, Антоне. Ни най-малко.

Разбрах. Аз по принцип поумнявам с всеки изминал ден, страх ме е да си помисля колко проникателен ще стана, когато достигна възрастта на Хесер.

— Обратното, тя ще обясни всичко?

— Да, Антоне. Арина знае всичко. За Шестия патрул, за Двуетинния. Дори за Сумрака знае много повече, отколкото показва. Може би дори повече от самия мен.

— Защо реши така?

— Предвиждам. Ако поговориш с нея — всичко ще се промени. Ще стане съвсем различно, Антоне.

— Например? — попитах ядосано.

— Много е възможно да умреш — каза Тигъра.

— И как така, с хората не се случват такива неприятности.

— Ти не си човек, ти си Различен. За вас не е задължително да умираете.

— Какво още?

— Аз ще умра — каза протичко Тигъра. — В тази версия на бъдещето умирам.

— А в другата? — попитах, след като помълчах.

— В другата също.

— Ясно — кимнах аз. — Тогава кажи ми най-важното, Тигре...

— Надя умира в онази реалност, в която решавах да унищожиш Саркофага — каза Тигъра. — В алтернативната — не е задължително.

— Тогава защо изобщо ме попита за мнението ми? — засмях се аз.

— Защото реалността, в която Надя не умира, ще ти донесе повече страдания — извърна поглед Тигъра. — Възможно е да съжалиш, че не сме разпръснали Саркофага във вечността.

— Това не може да бъде! — изкрещях. — Това няма да стане! Защо?

— Не знам — отговори Тигъра. — Не съм сигурен. Нали аз не съм Сумракът. Аз съм негова част. И съм болен, Антоне. Аз съм болен от човечност и затова си говоря сега с теб. Дори и да бях здрав, да се четат съдбите на Великите и на Абсолютната е чудовищно трудно...

Аз застенах. Искаше ми се да отхвърля от рамото си ръката на Тигъра и да се разтворя в „мехурчетата“. Никога не бях предполагал, че ще си помисля за такъв прост и страхлив изход.

— Върви по... вещиците — казах аз. — Може и после да съжалявам, но сега не мога да кажа нищо друго. Няма да избира това бъдеще, в което Надя загива. Отиваме в Саркофага.

— Добре — каза Тигъра. — Аз си знаех... но трябваше да уточня. Да вървим, рожбо на Мрака. Ще те отведе при Арина...

— Какво? — закрещях, когато порестата мъгла се разсея, а аз се завъртях през глава по студения мраморен под. — Какво??? На кого?

Но Тигъра не отговори, само отдалеч се разнесе тихият му шепот:

— ... Но ще я уговаряш сам.

Станах. Огледах се. Тигъра го нямаше. Имаше само сумрачна каменна зала, покрита с висок купол. Арина не се виждаше никъде. Направих няколко крачки напред. Въздухът беше все така чист и прохладен, както и в моите спомени.

— Арина — повиках я аз. — Това съм аз! Антон! Антон Городецки!

— Да, досетих се, че не е Чехов, той беше интелигенция, не викаше, когато хората спят...

Гласът на вещицата се разнасяше отгоре. Спрях се, вирнах глава. На три метра над мен, косо притиснат към купола на тавана, висеше сив пашкул, сплетен от някакви парцали и нишки. Пашкулът потрепваше. Показа се една длан, после втора, разшириха отвора и накрая през него се подаде глава.

— Добро утро, Арина — казах на вещицата. — Извинявай, че те събудих.

— Няма да ти се размине само с извинения — отвърна вещицата. — Сам ли си?

— Да. — Запънах се. — А от какво е това... този...

— Не ти трябва да знаеш — каза Арина. — Извърни се за малко.

Извърнах се и направих няколко крачки към центъра на Саркофага. Зад гърба ми се чуваше шумолене, пращане — сякаш Арина сваляше своя пашкул. Честно казано, звучеше отвратително. Много рационално, много екологично и природно, много разумно — да си изплетеш пашкул и да потънеш в сън. Но това може да се очаква от насекомо, а не от човек. Вещици...

— Радвам се да те видя, Антоне — каза Арина. — Добре изглеждаш. Само си някак уморен...

Обърнах се — вещицата стоеше зад гърба ми, пашкулът на тавана беше изчезнал. Лицето ѝ беше спокойно, умиротворено.

Строгий костюм с панталони, с който беше облечена (смътно си спомних, че беше попаднала тук с други дрехи), беше изгладен и чист.

— Как е Минойската сфера? — попитах аз. — Все си спомням за нея. Чудех се дали ще те измъкне оттук.

Арина прекара ръката си по дрехата, в дланта ѝ се мярна дребно кълбо.

— Смешно — каза тя. — Тук се процежда много малко Сила. Сферата трябваше да се зарежда още дваисет-трийсет години.

— Затова ли легна да спиш?

— Да. Но когато ти влезе, с теб проникна много Сила. Сферата е заредена.

— Не бързай да я използваш — казах аз. — Възможно е да излезем по друг начин.

— Така ли? — усмихна се Арина. — Е, разказвай!

— Имаме проблеми.

Арина кимна.

— А новото какво е?

— Какво знаеш за Шестия патрул и Двуетинния?

Чертите на лицето ѝ се изостриха, очите ѝ станаха сурови и зли.

— Шестият патрул е мъртъв! Двуетинния вече го няма!

— Патрулът е мъртъв, да — кимнах аз. — А виж, Двуетинния вече два пъти се опита да убие дъщеря ми.

Арина пристъпваше от крак на крак и ме пронизваше с поглед. После въздъхна и се отпусна на пода.

— Сядай, Городецки. Да поговорим.

— Не си ли се наседяла? — учудих се аз. — Не искаш ли да излезеш оттук?

— Искам. Но не знам дали си струва. — Арина махна с ръка. — Сядай, де! Един-два часа няма да решат нищо, прекарах тук години...

Кимнах и седнах на пода срещу нея.

— Какво се е случило? Поред — настоя Арина.

— Първо се появи вампир. Хесер смята, че това е възродила се вампирка, която някога упокоих. Тя хапеше хората, избирайки ги по инициалите. Така че инициалите да съставят посланието: „Антон Городецки, за твоята или твоите дойдох най-накрая“.

— Що за глупости — промърмори Арина. — Някакво криминале от Агата Кристи. Това не е Двуетинния. Не е в негов стил.

— Не съм казвал, че е той. Която и да беше тази вампирка, се изясни, че е действала на наша страна. Нападнаха дъщеря ми в училището. Двата охраняващи я Различни — Светъл и Тъмен — убиха третия охранител, Инквизитор. Те бяха като обсебени.

— Как го убиха? Огън и лед?

Кимнах с облекчение. Арина наистина знаеше за Двуетинния!

— Те заедно ли са? — уточни Арина.

— Стараят се да се държат за ръце — уточних предпазливо.

Арина кимна.

— Ние със Светлана не успяхме да ги победим — продължих аз. — Но се появи тази вампирка — и ги прогони. Беше обикновен бой, но много бърз...

— Нататък — каза Арина.

— Пророчество. Всички пророци и предсказатели съобщиха едновременно едно и също. „Пролято не е напразно, изгореното не е без полза. Дойде първият срок. Двама ще се изправят в плът и ще отворят вратите. Три жертви, при четвъртия опит. Пет дни остават на Различните. Шест дни остават на хората. За онези, които застанат на пътя — не остава нищо. Шестият патрул е мъртъв. Петата сила е изчезнала. Четвъртата не е успяла. Третата сила не вярва. Втората сила се бои. Първата сила е уморена“. След това се заехме да търсим Шестия патрул и онези, които влизат в него...

Арина кимна и затвори очи.

— Разбираш ли за какво се говори в него?

— Преди колко време е било изречено пророчеството?

— Преди четири дни.

— Последният ден — каза Арина. — Да... Разбирам всичко. Какво изобщо става сега по света, Антоне? Какво става с хората?

— Всичко е както обикновено — казах аз. — Войната в Близкия изток. Война в Украйна.

— Това са дреболии — поклати глава Арина. — Впрочем не е необходимо балансът да бъде нарушен толкова явно. До самия последен ден светът може да си изглежда обичайният.

— Какъв баланс?

— Между доброто и злото, разбира се.

— Не бих казал, че Дневният патрул съвсем се е разпасал...

— Доброто и злото нямат ни най-малко отношение към Патрулите! — отговори рязко Арина. — Точно на теб това трябва да ти е ясно! Нощният патрул се придържа към позицията на алтруизма, поточно — действияят алтруизъм на Различните по отношение на хората. Дневният патрул смята благо на хората и техните потребности за незначителни по отношение на потребностите на Различните.

— Но в крайна сметка това все пак е добро и зло. На банално равнище — казах аз.

— Кажете това на хората, които загиват заради възвишените идеи на Нощния патрул — махна с ръка Арина. — Представите на Различните и хората за добро и зло са доста различни.

— Добре. Нека балансът е нарушен. Вярвам ти. Светът наистина е полудял. Но това са си човешки дела, дори и хората да започнат световна война.

— Какво представлява Сумракът?

— Някаква разумна сила — казах аз. — Свърхсила.

Арина ме гледаше в очакване.

— Породена от човешките мисли, емоции, мечти...

— Сумракът няма физическо тяло — каза Арина. — Той дори няма разум в човешкия смисъл на тази дума, а съвсем различен. Сумракът е съвкупност от всички човешки съзнания. Съзнанието на живеещите в момента хора е аналог на неговата воля. Паметта на умрелите хора е аналог на паметта на Сумрака. Ако светът клони към зло — Сумракът става по-суров. Ако светът клони към добро — и Сумракът става добър. Но Сумракът не обича да се променя, същността на всичко живо е в хомеостазата...

— Искаш да кажеш, че сега в света има повече зло, отколкото по времето... е, да допуснем, на Втората световна война? — Поклатих глава. — Не вярвам!

— Работата не е в това кое е повече. Работата е в баланса. Световните войни са чудовищни злодеяния, това са океани от болка и страх. Но са и велики надежди, жертвоготовност, милосърдие! Войната не променя баланса, тя само вдига залога. Но щом Двуетдинния е дошъл — значи балансът е нарушен. Значи злото е навсякъде. Тихо, спокойно, равнодушно зло. В мъжете и жените, в децата и възрастните. Балансът се променя, на Сумрака му става некомфортно, той започва

да се съпротивлява на промяната. И поражда в човешкия свят една или друга същност. В най-простия случай — огледални магове, възстановяващи баланса на локално равнище. Ако проблемът е по-сериозен — Абсолютни Различни, способни да дадат на света нова истина, променящи природата на хората. Ако звучат пророчества, способни да нарушат равновесието — идва Тигъра. Но ако равновесието все пак е нарушено окончателно — се появява Двуетдинния.

— Кой е той? — попитах аз. — Срецах се с вампирите, знам, че е древен вампирски бог...

— Не е вампирски — намръщи се Арина. — Виж ги ти древните зъбести кръвопийци с амбиции... Двуетдинния е велик изравнител, чистач. Ако човешката цивилизация се понесе по склона — той идва и я разрушава, свежда живота до най-баналните истини. Ядене, пиене, убиване, размножаване. Ето какво прави Двуетдинния — опростява.

— Е, това още не му се е удавало — казах аз.

— Кой ти каза? — учуди се Арина. — Той е идвал вече много пъти.

— Но нали сме живи! Хората са живи! А той...

— Та той не убива всички хора! — махна с ръка Арина. — Той убива Различните. Честно казано, не знам дали всички или практически всички. „Пет дни за Различните, шест дни за хората“, нали? Къде тук се казва, че всички ще умрат?

— Ами... — Аз се обърках. — Някак по контекста...

— Не всички — каза спокойно Арина. — Огромното мнозинство. Деветдесет и девет процента. Или деветдесет и девет цяло и девет десети. А също така ще умре солидно количество животни, преди всичко високоорганизираните. И знаеш ли защо?

Поклатих глава.

— Защото Силата се лее в света. Защото Сумракът не може да я утилизира цялата, на него не му е нужно толкова много от нея. И ако загинат Различните, които използват Силата, управляват я през Сумрака и изразходват излишъка — Силата ще залее хората. Всички те един след друг ще овладеят магията. И ще се започне! Това не е дори като да дадеш на човека автомат, а цяла атомна бомба. Представи си, че си обикновен човек. И изведнъж придобиваш способността да твориш

чудеса. Като начало — прости. Кое е най-простото, а? Да изгаряш. Да взривяваш. Да замразяваш. Да разкъсваш на парчета.

— Всеки си има врагове — казах аз.

— Разбира се. И дори ти да не искаш да причиниш никому зло — ще се изплашиш, че може да причинят зло на теб. И ще започнеш да удряш с магията наляво и надясно, просто за да защитиш себе си и своите близки. Някой ще се научи на нещо, някой ще се опита да въведе правила и нови закони, но хората няма да имат време да овладеят тази дарба, няма да има учители, които да ги научат да живеят като Различни. Няма да има Патрули. И светът ще рухне.

Тя помълча, после добави:

— А не забравяй и за животните. Те нали също генерират Сила. И в условията, при които магията е достъпна за всеки, когато е в излишък — Сумракът ще започне да изпълнява и техните желания. А желанията на зверовете са прости, Антоне. Дори по-прости, отколкото на хората.

— Светът ще загине — казах аз.

— Почти. Докато хората не станат твърде малко. Докато оцелелите не се научат да владеят новата Сила. Докато хомеостазата не се възстанови и хората не загубят магическата си дарба... но сред тях ще се появят нови Различни. По нашите мерки — примитивни и слаби, но в променилия се свят те ще станат крале и повелители. И историята ще започне нов кръг. За кой ли път.

— Което ни връща към Шестия патрул — казах аз. — Откъде знаеш за него и какво можем да предприемем.

Арина кимна.

— Добре... Само че не искам да преразказвам по сто пъти. Викай Тигъра.

— Какъв Тигър? — направих се на ударен.

— Този, който те доведе тук. Не е възможно Различен да влезе в Саркофага на времето. Аз не съм глупачка, Антоне.

[1] „глюк“ е руската дума за халюцинация или компютърен „бъг“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Вещиците се хранеха. Навярно им беше нервно. Предполагах, че след изчезването ми с Тигъра ще обсъдят ситуацията или ще се разотидат по стаите си. Но не — те бяха решили да похапнат.

От масите бяха изчезнали мезетата и разнокалибрениите напитки, затова пък се беше появила топла храна във всичките ѝ видове — печени прасета, агнешко филе, ростбиф; птици — от пъдпъдъци до глухари и пуйки; риба — от порции пъстърва до огромни, нарязани на парчета есетри. От алкохола сега беше останало само виното, но в някакви немислими количества и асортименти. Млади вещици, изпълняващи ролята на сервитьорки, носеха блюда със стриди и сурови розови скариди.

— В удачен момент идвам — каза тихо Арина.

Върнахме се на същото място, откъдето бяхме тръгнали — точно до главната маса. Надя седеше на предишното си място и разговаряше приятелски със съседките си вещици.

— Моля — казах аз тихо на Арина. — Струва ми се, че тук са се уморили да те чакат.

Арина изсумтя и се приближи към масата. Протегна ръка над рамото на Ернеста и взе от чинията ѝ едно пъдпъдъче.

В залата настана тишина. Челюстите, настъргено смилаци храната, замряха, погледите се спряха върху върналата се от небитието Прабаба. Само Надя ме гледаше радостно. Успях да изобразя усмивка.

— Подправките са много — каза Арина в настъпилата тишина. Тя поглъщаше пъдпъдъка като вълк — наведнъж, с хрущене пречупвайки костите му. — Ояли сте се вие тук, сестри.

— Арина! — Ернеста скочи и прегърна вещицата.

— Здравей и ти, стара злосторнице! — отговори добродушно Арина. — Какво, като опря ножът до кокала — си спомнихте за мен?

— Е, нали знаеш, мила, че ние нямаме процедура за отстраняване от властта на Прабаби, които са изчезнали безследно... или са дезертирали — измърка Ернеста.

— Опитай да дезертираш там, където бях аз — отговори Арина с ирония. — Какво, Израстъкът не призна новата господарка?

Тя протегна ръка — и гърнето с дървения фалос се плъзна по масата към нея. Арина леко потупа с длан Израстъка и сухото дърво се взриви, изхвърли нагоре зелените си филизи, превърна се в зелен храст, мигновено се покри с бели цветчета. Арина изчака няколко секунди — цветчетата се покриха с венчелистчета, които се събраха и храстът се напълни с плодове. Странни плодове, наподобяващи дребни бели ябълки.

Арина небрежно откъсна една от тях, пъкна я в устата си и задъвка.

Ернеста склони глава и приклепна в дълбок старомоден реверанс. Затракаха столове — вещиците става и се покланяха пред Арина, някои в реверанс, а други се отпуснаха на колене.

— Достатъчно, достатъчно... — махна с ръка Арина. — Аз се върнах, сестри. Не са нужни овации.

— Тя е забавна — каза тихо зад гърба ми Тигъра. — Добре, че не я убих.

— И на нас ни провървя, че не убихме теб — съгласих се аз.

Тигъра се усмихна. После наведе глава, вслушвайки се в нещо. Намръщи се.

— Татко! — възкликна Надя. Скочи и се притисна към мен.

Арина избърса ръка в бедрото си и попита:

— Ернеста, вие осигурихте ли безопасността на Конклава?

— Арина! — възкликна възмутено вещицата.

— Тихо, тихо, не те обвинявам... — отговори Арина.

Един от прозорците с изглед към склона на планината, покрита със светещите нишки на ски пистите, внезапно затрептя. Седящите наблизо вещици наскачаха на крака и заотстъпваха. Стъклото, здраво стиснато в рамките, ту се огъваше навътре, ту хлътваше навън, като найлонова ципа.

— Трябва да си тръгвате — каза Тигъра. — Антоне, чуваш ли ме?

Стъклото издрънча прощално и се разсипа на остри отломки. Част от тях увиснаха във въздуха, други бяха отразени назад, а някои просто се изпариха, докато летяха — едва имаше и една от вещиците на Конклава вещици, която да не беше окичена със защитни амулети.

През разбития прозорец появя студ. А после с един лек скок в ресторанта нахълта Двуетинния. Прехвърли перваза, приземи се леко на пода и застина. За малкото изминали часове се беше променил, при това принципно. Разбрах какво е имала предвид Арина, когато попита: „Те заедно ли са?“.

Бившият Светъл маг Денис и бившият Тъмен маг Алексей се бяха слели в едно. Те вече не носеха дрехи. Голите им тела се бяха сраснали от страни, като при сиамски близнаци, тазовете и раменете им се бяха извили встрани, шиите се бяха източили — сега това беше изкривено четирикрако и четириръко същество. Два от краката бяха останали от страни, два се бяха оказали в центъра (и, изглежда, бяха започнали да се срастват), гениталиите бяха хлътнали, без почти да оставят следа, по два чифта ръце стърчаха от двете страни, двете склонени към центъра глави се притискаха една към друга. Безумен хибрид, достоен за безумния доктор Моро. Човек-паяк, само че не обаятелният борец със злото от американските комикси, а отвратително чудовище.

— Симпатията — каза тихо Надя.

— Уважаеми, това е мероприятие с ограничен достъп! — каза гръмко Арина. — Напуснете помещението!

Двуетинния се разсмя — на два гласа. Разпери ръце — сякаш възнамеряваше да прегърне цялата зала.

— Оцених това! — каза главата на Алексей.

— Мило е! — продължи главата на Денис.

— Задръжте го — каза Арина на Ернеста, докато се обръщаше и хващаше за ръцете мен и Надя.

И това, че намирайки се сред двестата най-силни вещици на света, в защитеното със заклинания и капани място на техния сбор, Арина дори не помисли да каже „убийте го“, беше много показателно.

Хукнахме да бягаме — към далечната врата, водеща към служебната част на ресторанта, оставяйки между себе си и Двуетинния тълпата уплашени и разярени вещици. И трябва да им се отдаде дължимото — колкото и да бяха уплашени, изпълняваха заповедта на Прабабата. Обърнах се, когато вече бях при самата врата, пропуснах напред Надя и Арина — и видях истинско сражение.

Подът на ресторанта трещеше и паркетът се изтръгваше, от него израстваха бодливи гъвкави лозя, които оплитаха Двуетинния — за да

се разпаднат веднага на прах или да изгорят до пепел. Столовете и масите започваха да се движат и като в детски анимационен филм да крачат към паякообразното чудовище. Пред очите ми засилила се маса (дори крачетата ѝ бяха започнали да се огъват!) удари Двуетдинния в корема — и веднага се разпадна на трески. Приборите по масите летяха един към друг, сплитаха се — и се изправиха, образувайки скелетоподобна двуметрова фигура с пръсти-ножове и паст, образувана от щипци за омари. Това металическо чудовище се би с Двуетдинния повече от всички — режеше го с ножовете и опитваше да се впие в тялото му, докато не беше разтопено.

Двуетдинния изобщо не проявяваше изобретателност в избора на заклинания. Огън и лед, горещина и студ. Само няколко пъти действия с чиста Сила — за да отхвърли настрана вещиците и да отбие магически удари.

— Антоне! — Тигъра ме хвана за раменете и ме изблъска през отвора на вратата. Лицето му беше изкривено от ярост, която не очаквах да видя. — Събуди се! Те няма да го спрат!

— А ако сме всичките?

— Няма да го спрете!

— А ако си ти?

Тигъра ме блъсна напред — и аз, примирил се с неизбежното, побягнах. Тигъра не искаше да приема боя. И Арина не искаше — а тя, изглежда, знаеше дори повече от Тигъра.

Това беше кухня — и тук се трудеха млади вещици, явно крайно горди със своята задача. Котлите клокочиха и изпускаха пара, носеха се вкусни аромати, тиктакаха таймери, върху масите лежаха нарязани зеленчуци и меса.

— Was sollen wir jetzt tun? Was sollen wir jetzt bloß tun?^[1] — хвана ме за раменете млада вещица. Наистина млада, тя още не скриваше истинската си външност. И любопитна, след като беше решила да си изясни какво става, вместо да се скрие от магическата касапница.

— Fliht! — извиках аз. — Бягай!

— Aber wir können Ihnen helfen!^[2] — предложи храбро тя. Разтвори ръце, между пръстите ѝ заструиха сини искри. Виж я ти, помощница...

— Fliht! — изревах аз, търсейки с поглед Арина и Надя. Те вече бяха в другия край на кухнята. В този момент забелязах седящото на

масата момче на три години. То ревеше и бършеше очи с юмручета. Навярно по лицето ми си пролича какво си помислих, защото вещицата пребледня, хвана момчето и го притисна към себе си.

— Das ist mein Sohn! — извика тя. — Mein Sohn — nicht das, was Sie denken!^[3]

Тя не лъжеше, това беше синът ѝ, а не мезе за вещиците.

— Dann solltest du erst recht von hier verschwinden, du Närrin! Bring dich in Sicherheit!^[4] — извиках аз и побягнах нататък. Тигъра прикриваше отстъплението ни, придвижвайки се сред хаоса с присъщата му грациозност.

Не знам дали вещицата се е възползвала от съвета ми, или дългът пред „сестрите ѝ“ е надделял над страха за детето ѝ и се е хвърлила в битката срещу Двуетинния. Не погледнах повече назад.

От кухнята избягахме в просторна прохладна стая. Някакво сервизно помещение или склад... Арина вече се занимаваше с ключалката на широката металическа врата, отначало се опита да я отключи, после я изби с ръка (забелязах съвсем малък, икономичен изблик на Сила). Отвори вратата и изскочи навън, в нощта и виелицата. Надя се забави за секунда, за да ме изчака, и побягнахме подир вещицата. Преди това хлопнах вратата и я заключих с „абсолютна непробиваемост“.

— Лошо... — въздъхна зад гърбовете ни Тигъра. — Лошо... Сумракът е затворен...

— Отвори го, нали ти самият си Сумракът! — предложих аз.

— Сега той е Сумракът... — отвърна Тигъра. — Аз не мога. Нямам право!

Стояхме на заснежен път под полегат склон, по който, мигайки със сините си светлини и издавайки меланхолични звуци, се спускаше ратрак. Студа просто не го усещаш.

— Ще ни се наложи да се бием — казах аз. — Ще ни се наложи...

„Абсолютната непробиваемост“ не можеше да се свали, тя се разсейваше сама с течение на времето. Затова Двуетинния просто разби вратата на парчета. Металът за миг се покри със синкава ледена кора и се разлетя на отломки, като стъкло. Той какво, до абсолютната нула ли беше охладил вратата? Във всеки случай тя си остана заключена.

Двуединния хукна към нас и аз разбрах, че битката му с вещиците все пак не е била лека. Един от централните му крака беше откъснат до коляното и от чукана на тласъци струеше черна течност. Впрочем, това като че ли не му пречеше. Както и големият готварски нож, забит до дръжката в окото на Денис, и увисналият на шията на Алексей едър риж котарак, методично дерящ лицето му с нокти.

— Ти дойде рано, Двуединни! — извиках аз. — Това е едва третият опит!

Единственото оцеляло око на Денис се спря на мен.

— Ще го броим за два — отговори той.

Четири ръце на Двуединния се насочиха към нас. Аз мислено активирах Щитовете и се изместих, за да прикрия Надя и Арина.

— Тате! — извика Надя и аз почувствах лееция се от нея поток Сила. Хвърлих бегъл поглед към дъщеря си — Арина вече не беше до нея. Беше си отишла, старата вещица! Беше ни изоставила!

— Стой! — Тигъра пристъпи между мен и Двуединния. — Ти нарушаваш правилата! Моментът още не е дошъл! Пророчеството гласеше: три жертви при четвъртия опит, на петия ден!

— Махни се от пътя ми, пале — каза Двуединния. От десните му ръце към Тигъра изригнаха кипящи струи огън, а от левите — синкавочерен кълбящ се дим. — Плюя на твоите пророчества!

Тигъра се разтърси — от него се посипаха по земята червен пламък и сини отломки лед. Асфалтът под краката му закипя и по него се надигнаха буци. Снегът и ледът се изпариха, като вдигнаха кълба тежка сиво-синкава мъгла.

— Никой няма право да плюе на пророчествата! — възкликна Тигъра, сякаш радостно.

Той направи крачка напред, измъквайки нозете си от разтопения асфалт. Дори през вдигнатите Щитове ми стана горещо.

— И сега... това... е... мое... право! — рече Тигъра, приближавайки се към Двуединния.

Двуединния се хвърли срещу него — и двете рожби на Сумрака се сплетоха в кълбо.

Те се търкаляха по земята — вече не в магическа, а в обикновена битка. Може би тук имаше и вълшебство. В края на краищата, когато се бият два въплътили се закона на природата, две придобили човешки

облик функции — какво немагическо има в това? Дори и боят да се води със зъби и нокти...

Двуединния не се променяше, биеше си се в своя паяково-човешки облик. Тигърът се преобразяваше. От време на време виждах мяркащи се тигрови лапи, озъбена животинска паст. От време на време — човешко лице, не по-малко яростно озъбено, и окървавени ръце. Дори ми се струваше, че всичко ставаше едновременно — той беше и човек, и звяр.

В един момент от кълбото излетя разперилият лапи риж котарак, който с диво мяукане се изтъркаля по снега и се метна към вратата на ресторанта.

Започнах да отстъпвам към Надя. Не можех да помогна с нищо на Тигъра. Дори не можех да нанеса удар, без да рискувам да засегна единствения ни защитник.

— Отвори портал! — извиках на дъщеря си.

— Не мога! Сумракът кипи! — отвърна тя отчаяно. — Всичко... се размива...

И аз чувствах, че нещо в Сумрака не е наред. Не беше нужно дори да поглеждам в него. Земята под краката ми започна да потрепва. На върховете на планините засветиха призрачни светлолилави огньове. Във въздуха увисна ниско тежко бучене.

Сумракът беше в треска. Сумракът сега се сражаваше сам със себе си — двата негови ипостаса се бяха вкопчили в смъртоносна схватка. Двуединния — древният разрушител на цивилизации, и Тигъра — техен древен пазител. И двамата всесилни. И двамата безмилостни. Но Тигъра имаше само едно безспорно право — да направи така, че да не умрем днес. Да защити прозвучалото пророчество.

— Да бягаме, Надя — казах аз. — Да бягаме... тази битка между нанайските момчета няма да приключи добре...

— Татко, няма да избягаме... — Дъщеря ми ме хвана за ръката. И изведнъж каза нещо, което не бях чувал от нея дори в детството й: — Тате, страх ме е...

Проблесна — ослепителен огнено-леден рисунок, сякаш в дълбините на биещите се тела се беше взривило нещо. Кълбото се разплете — Двуединния отлетя в едната посока, а Тигъра — в другата.

Но Двуединния се изправи. А Тигъра остана да лежи.

Двуединния ме гледаше с единственото си оцеляло око — окото на Денис. От другото продължаваше да стърчи нож. Лицето на Алексей се беше превърнало в кървава каша и той сляпо въртеше глава във всички посоки.

— Вие всичките... — изхриптя Двуединния.

И в този момент по пътя, дрънчейки с гъсениците си по асфалта, премина ратракът. Звуковата и светлинната му сигнализации бяха изключени, лопатата му беше спусната. Ратракът се вряза в Двуединния, с хрущене го прегazi и се завъртя, мачкайки с гъсениците си човешката плът. Двуединния изви с два гласа и замълча.

Ние с Надя гледахме, онемели.

Ратракът застина и загаси двигателя. От отворената врата на кабината се подаде Арина и скочи върху снега.

— А аз мислех, че си избягала — казах аз.

— Не можеш да избягаш от съдбата си, глупчо — отвърна тя.

Приблжих се до машината. Погледнах към стърчащата изпод гъсеницата китка на ръка. Сякаш почувствала погледа ми, ръката потрепна и се вкопчи в замръзналата почва. Ратракът се разтресе. Подскочи на място. Осакатеният, полусмазан Двуединен започна да изпълзява изпод многотонната машина.

— Не можеш да се спреш, твар — каза Арина. Наведе се над наполовина подалия се Двуединен. В ръката ѝ изведнъж се озова Израстъкът — вече не цъфтящ храст, а отново дървен фалос. Само че сега беше без гърнето си и се оказа, че изглежда толкова неприлично само от едната си страна. От другата беше дървен кинжал.

Арина го вдигна над главата си — и с рязък удар прониза тялото на Двуединния. Осакатеното чудовище се разтопи, без да остави следа. Забилият се в почвата кинжал потъмня, покри се с кора и пусна един-единствен тънък филиз.

— Ти го уби! — казах аз. — Ти го уби!

— Двуединния не може да бъде убит толкова лесно — отговори Арина със съжаление. — Спрях го. Временно.

— И къде е той?

— Отиде в Сумрака — каза Арина. — Да си лиже раните.

— Татко! — извика Надя.

Хвърлих се към нея. Дъщеря ми седеше на колене край Тигъра. Той помръдна слабо, опитваше се да седне. Наведох се над него и му

подадох ръка, за да се надигне.

— Как изглеждам? — попита ме Тигъра.

Изглеждаше зловещо — нямаше я половината му глава. От темето до ухото вървеше равен, лъскав прорез, покрит със стъклена кора. Е, или запълнен със стъклена маса.

— Бих казал, че си мъртъв.

— Много проникателно, но аз не съм човек. — Тигъра се надигна, тикна пръст в дупката и за миг застина. После сви рамене. — А ще ти се намери ли цигара?

— Няма ли да ти навреди? — попитах, стараех се да не поглеждам към зловещата рана. Порових в джобовете си. Нали бях прибрал цигарите, подарени ми от Тигъра...

— Вече нищо не може да ми навреди — отговори спокойно Тигъра. — Останали са ми две минути живот.

— А после? — попита объркано Надя.

— После ще отида в Сумрака, момиче — отвърна Тигъра. — Аз наруших правилата.

— Нищо не си нарушавал — казах аз. — Ти защитаваше пророчеството. Изпълняваше функцията си.

— Софистика — изсумтя Тигъра. Взе от ръката ми пакета, извади цигара, пъкна я в устата си. Тя се запали. — Но... тя сработи. За съжаление, докато се биехме, настъпи полунощ. След това няха право да преча на Двуетинния да ви убие.

— Но ти въпреки това му пречеше! — възкликна Надя.

— Вярно — кимна Тигъра. — Ще смятаме, че съм се увлякъл.

— Можем ли да направим нещо? — попитах. — Да помогнем? Ти нали не си човек...

— Там е и работата. Сумракът ме отрязва. Изключи ме от захранването, ако мога така да се изразя. — Тигъра изпусна струя дим, погледна чистото нощно небе. — На вас ви е добре. Имате си звезди. Някой ден човечеството ще престане да убива себе си с ръцете на Двуетинния и ще дорасне до звездите...

— Аз мога да ти дам Сила! — извика Надя. — Нали съм Абсолютна! Колко Сила ти трябва?

Тигъра погледна към дъщеря ми и ми се стори, че между тях се осъществи някакъв стремителен безмълвен диалог. Надя сведе поглед.

— Не тъжи — каза Тигъра. — Нали ти казвам — аз изобщо не съм човек. Аз дори няма да умра като вас. Не тъжи. По-добре опитайте да се справите с него. Сега си имате Арина. Изглежда, тя знае какво трябва да се направи.

— Тигре — повиках го. Изтичаха последните секунди от живота му, но не можех да премълча. — Помниш ли какво каза при Саркофага? Ти нали сбърка тогава? Аз съм Светъл.

— Аз и не съм те наричал Тъмен — усмихна се Тигъра. — Питай Завулон. Той ще ти обясни.

Тигъра си дръпна, хвърли цигарата и грижливо я загаси с крак. После още веднъж отметна глава, погледна в небето и се усмихна. И седна на земята.

Той, разбира се, не беше човек, но умря като човек — във всякакъв смисъл. За разлика от Двуетинния, неговото тяло остана да лежи на земята. Подобната на стъкло плът потъмня и започна да кърви.

Прегърнах Надя и я притиснах към себе си. Погледнах тихо приближилата се Арина и наредих:

— Давай Минойската сфера.

— Къде? — попита тихо вещицата.

— В офиса на Дневния патрул. При Завулон.

Арина застина със сферата в ръце.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. И не си и помисляй да избягаш, ще се срамуваш до края на живота си.

— Някой може да си помисли, че ми е останал още много живот... — промърмори Арина.

Ох, как я гледаха!

Двамата наши Висши и Велики. Хесер и Завулон. Емигрантът от Тибет и синът на Юдея. Светлият и Тъмният.

И скромно седящата срещу тях, изглеждаща неочаквано органично в своя делови костюм зад масата за заседания в кабинета на Завулон вещица Арина. Ръководителката на вещерския Конклав.

Завулон продължаваше да бъде в своето удивително маниакално състояние. Това не си личеше на пръв поглед, но той церемониално

целуна ръката ѝ и произнесе, кой знае защо на френски:

— Comme vous êtes charmant!^[5]

— Ох, стар немирнико — рече кокетно Арина.

Хесер мълчеше и пронизваше вещицата с поглед. Тя старателно го игнорираше.

Олга, седнала в ъгъла на кабинета (пушеше и издишваше дима в скъпия японски въздухоочистител), наблюдаваше внимателно Хесер. И Арина, хвърляйки бегъл поглед към нея, скромно каза:

— Но престани вече, Борис. Отдавна съм ти простила.

Хесер почервения като пред апоплектичен удар, но премълча.

Светлана просто седеше встрани и прегръщаше Надя. Тя дори не попита нищо, когато се появихме в кабинета на Завулон, само придърпа дъщеря ни към себе си и я прегърна. Може би те и без това знаеха всичко. Може би бяха видели всичко, бяха ни следили. На мен това дори не ми беше интересно.

— Обещах на Арина, че няма да ѝ причинят вреда, няма да ограничат свободата ѝ и няма да ѝ принудят да извършва неприятни за нея действия — казах аз. — Арина обеща да ни разкаже всичко, което ѝ е известно за Двуетдинния и Шестия патрул.

— Ние също изяснихме това-онова — рече Хесер. — Това-онова... Говори, Арина.

— Двуетдинния е чистач на човешката цивилизация — каза Арина. — По-точно, когато човечеството наруши вековния баланс между доброто и злото, Сумракът започва да страда. Равновесието се нарушава, той се опитва да го възстанови. И тъй като Сумракът отразява моралното и нравствено състояние на човечеството, то клонящият към зло Сумрак избира не най-добрия път. Изпраща Двуетдинния, който... почиства.

— По какъв начин? — попита Хесер.

— По най-простия, от гледна точка на Сумрака, разбира се. Двуетдинния унищожава Различните. Всички или огромното мнозинство — предполагам, че няма нужда да измъква всеки вампир от ковчега му или всеки върколак от бърлогата му. В нормалния живот ние, Различните, поддържахме баланса на Силата, утилизираме излишъците ѝ. Това не дава възможност на хората да използват магия, но и ги избавя от твърде опасните играчки.

— Ако ние загинем, хората се убиват сами — каза замислено Хесер.

— Да. Останките от цивилизацията се опростяват и при това балансът между доброто и злото, колкото и да е странно, се възстановява.

— Какво странно има тук? — възкликна радостно Завулон. — Да удариш съседа с тоягата по главата и да го накараш да се труди на нивата ти, а съпругата му — да сгрява леглото ти, не е зло. Това е нормално природно поведение. Целесъобразност. Животните също са извън доброто и злото; когато вълкът похапва зайче — той не изпитва неприязън към него. Злото е да убедиш съседа, че той е длъжен да работи на нивата ти, да ти даде съпругата си и при това да те възхвалява.

— Благодаря, ние и така разбрахме — каза му Хесер с леден тон.

— Двуетдинния е бил първата рожба на Сумрака, първият изпълнител на волята му — продължи Арина. — Той е сключил първия, най-отдавнашен договор между Сумрака и Различните. Ние, Различните, поддържахме равновесието между доброто и злото. Осигуряваме на Сумрака спокойно и комфортно съществуване. Но ако злото надделява — Двуетдинния идва и ни кара да си платим. И сега това време е дошло.

— А ако надделява доброто? — попита тихо Надя.

— За съжаление, момиче, такова нещо не се е случвало — отговори Арина. Както ми се стори — със състрадание. — Във всеки случай не се е случвало в глобален мащаб. Макар че ние, разбира се, сме се опитвали. Във всички времена. Измисляли сме религии, морални норми, нови форми на обществен договор...

— Комунизмът все пак беше глупава идея — каза Завулон преднамерено тихо. Явно за да не започва ненужен спор.

— Сигурна ли си, че времето е дошло? — попита Хесер, игнорирайки Завулон. — Макар че какво те питам... той иначе не би се явил... Защо ти знаеш за това? Защо ние не знаем? Защо са празни архивите на Инквизицията, кой е почистил дори споменаванията за Шестия патрул и Двуетдинния?

— Ти наистина ли не разбираш, Хесер? — попита Арина. — Наистина?

Олга с рязко движение загаси цигарата и се изправи.

— Ние сами сме изчистили всичко това. Нали, вещице?

— Разбира се — каза Арина. — Това беше тайна, разбира се, но го имаше Патрула на Шестимата, който пазеше тази тайна, имаше документи в архивите. И Висшите знаеха. Включително вие със Завулон.

— Аз разбрах това чрез логически разсъждения! — неочаквано се намеси Завулон. — Ако съществува информация, която съм длъжен да знам, но не я знам, то е възможно само едно — аз самият да съм се заставил да я забравя. Не е възможно да са ми повлияли отвън! Като отхвърлим невъзможното, невероятното става истина.

— Благодаря, ценим мнението ти — каза Хесер. — Кога е станало това? Кой е участвал?

— Шестият патрул в плен състав. И всички Висши Различни, посветени в темата.

— Защо? — попита Хесер.

— Това беше през хиляда деветстотин и четиринайсега година — каза простичко Арина. — Преди сто години. Вие започнахте експеримент — със световната война, с революцията в Русия. Както е известно, експериментаторът влияе на резултата от експеримента, ако знае неговата същност. Вие искахте да обърнете човечеството към доброто и се бояхте, че знанието за Двуетдинния ще ви попречи да направите това... това, което трябва.

— Ние? — възмути се Хесер. — Кой сме тези „ние“? Аз? Завулон?

— Включително ти и Завулон. Изобщо, участваха всички Велики, но вие със Завулон настояхте обектът на експеримента да бъде Русия. В последния момент, между другото. Франция беше лидер, Германия и Британия я следваха по петите. Само Съединените щати на Северна Америка бяха отхвърлени веднага — техният предишен експеримент, с войната за независимост, беше сметнат за неудачен. Но вие настояхте за Русия.

— Значи сме проявили патриотизъм... — изсумтя Хесер.

— Ами как да го кажа... — изрече Арина с ирония. — По твоите думи „Държавата е дива, няма да е толкова жалко, ако не се получи“.

Завулон се закикоти. Хесер плесна с длан по масата.

— Това е прекрасно, Хесер! Това е чудно! Това е толкова... толкова по Светлому!

— А ти... — започна Арина.

— Стоп! Не искам да знам! — възкликна Завулон. — Това не се отнася към случая и аз не искам да знам нищо.

— Както кажеш — миролюбиво се съгласи Арина. — Ние изчистихме всичко. Всички данни от архивите. Всички записи в летописите. Останаха само откъслеци от вампирски легенди, споменавания във второстепенни, забравени от всички документи. А после всички изтрихме паметта си. Подходихме много сериозно към въпроса.

— А ти защо помниш? — попита Хесер.

— Аз изначално имах особено мнение — каза Арина. — Усещах, че тези експерименти няма да доведат до нищо добро. Нито със световната война, нито с комунистическата революция. Не бива така да се насилва човешката природа. И не може да се твори добро от злото. На никого не би му се получило.

— Но ти помниш! — повтори Хесер.

— Аз съхраних паметта си на друго място — усмихна се Арина. — Ние, вещиците, имаме една дрънкулка, която пази паметта на всички Прабаби. Дори не ми се наложи да правя нищо специално, затова и не разкрихте хитростта ми. Когато я взех отново в ръце — си спомних... и разбрах какви сме ги забъркали. Но вече беше късно. Само ми оставаше да гледам какво се твори с Русия. Да наглеждам вас, идиотите... да изпълнявам поръчения... Докато не стана съвсем противно.

Хесер и Завулон седяха като зашлевени. Дори от маниакално веселото лице на Завулон се беше скрила усмивката. И, честно казано, това ми харесваше.

— Тоест ти знаеш всичко — каза Олга с делови тон. — Нали? Кой влиза в Шестия патрул, как да се победи Двуетдинния? Достатъчно сте се дърлили за стари обиди.

— Достатъчно — съгласи се Арина. — Да, знам. Аз нали затова се дърпах... виждах до какво ще доведе всичко това. Търсех начин за спасение. За себе си, за всички нас, за страната, за човечеството. Не намерих... А вие какво си мислехте — от къде на къде целият свят започна да се огъва и къса точно в Русия? Пробив на Инферното, ражда се Абсолютна, намира се „Фуаран“, идва Тигъра... За какво са ни такива удоволствия? Където сме забъркали кашите, там се къса.

— Е... — Хесер погледна мен, Светлана. Извърна поглед. — Абсолютната е моя инициатива.

— Наша — каза неочаквано Завулон и аз го погледнах изненадано.

— Наша — съгласи се Хесер. — Виждахме, че в Сумрака е неспокойно. Изплаваха някакви откъслеци... знания...

— Затова водехме определена дейност — каза Завулон. — Подготвихме появата на Абсолютна вълшебница. Оръжие против Сумрака.

— Когато умираше, Тигъра ми каза нещо — рекох аз, като гледах Завулон. — Той ме нарече рожба на Мрака. И добави, че ти ще ми обясниш какво означава това.

— Може и да обясня — съгласи се лесно Завулон.

— Не бива — помоли Хесер. — Нека се заемем с работата...

— Това е свързано с работата — казах аз. — Говори.

— Може да се каже, че това е въпрос на генетика — каза Завулон. — Или дори...

— Не бива! — повиши глас Хесер.

— Или дори евгеника — продължи Завулон. — Способностите на Различен не е задължително да се предават по наследство, но има определени корелации. Най-лесно е да се разчетат през няколко поколения. Ние не изучаваме гените, но разчитаме вероятностните линии.

Хесер не каза нищо повече. Мълчеше. И ме гледаше.

— Абсолютната трябваше да се роди от две линии — каза Завулон, без да откъсва поглед от мен. — Едната от тях беше Светла, и там всичко беше по-просто, имаше много голям избор. Другата трябваше да бъде Тъмна и тя трябваше да минава през мен. Задължително.

Преглътнах заседналата в гърлото ми буца и казах:

— Но аз съм Светъл.

— Борис Игнatieвич беше уверен, че Светла няма да се събере с Тъмен — каза Завулон. — Затова улови момента... и те инициира в Светло състояние на духа. Дълго време му бях обиден за това. Честно казано, и на теб ти бях сърдит, въпреки че ти нямаш нищо общо.

— Моят баща е обикновен човек — казах твърдо. — Обикновен нормален човек!

— Да — лесно се съгласи Завулон. — За съжаление децата рядко наследяват способностите на Различните, обикновено те се проявяват през поколение. Наистина, Хесер и Олга имаха готов кандидат, но успяха да изгубят момчето и го намериха твърде късно. А и четирите ми последни внучки нямат никакви способности на Различни. Виж, с внуците се получи по-добре. Но от вас тримата провървя на теб.

— Татко е твой внук? — попита Надя в настъпилата тишина.

Завулон смутено разпери ръце.

— А аз какво — правнучка ли съм ти? — продължи Надя.

— А аз? Хесер, ти какъв си ми? — възкликна Светлана.

Тя скочи и се приближи към Хесер. Той отстъпи, примирително вдигнал ръце.

— Ти какъв си ми? Баща? Дядо? Що за индийски филм е това? Може би да потанцувам и да изпея песен за загубената и намерената дъщеря?

— Ти не си ми роднина! — повиши глас Хесер. — В твоя род имаше Светли, ти имаше потенциал на Велика, това беше достатъчно! Да, ние те използвахме, ние пресякохме пътищата ти... с необходимите кандидати. И вписахме в съдбата ти раждането на Надежда! Но това е всичко, аз не съм ти никакъв!

— Колко приятно е да чуя това! — възкликна Светлана и залепи шамар на Хесер.

Хванал се за бузата, Великият Светъл я гледаше объркано.

— Отдавна си мечтаех за това — каза Светлана радостно.

— Добави и за мен — помолих я аз.

— С удоволствие! — И Светлана добави. След което се обърна и отиде при Надя. — Край! Тръгваме си!

— Светът ще загине, момиче — каза Арина.

— Не ми пука! — отвърна Светлана. — Нещо се разкомандва, стара вещице! Или ти също си ми майка, баба, прабаба?

— Сакън! — Арина плесна с ръце. — Не. Само че всички ние, жените, сме сестри! И каквито и да ги забъркват там мъжете, ние отговаряме за живота, нали така? А ти си и лекарка, полагала си Хипократова клетва...

— Клетвата на съветски лекар — отговори мрачно Светлана. Но все пак седна до Надя и я привлече към себе си.

— Успокойте се всички — продължи помирително Арина. — Намерили повод да се карат. А ти не знаеше ли, Света, че те готвеха за раждането на Надя? Е, и какво от това? Дъщеря ти е умница и красавица. Нима съжеляваш? А ти, Антоне? Този стар пръч е имал туй-онуй с баба ти. Ти и без това почти не я помниш, а за дядо си спомняш ли си изобщо? Бил е и е заминал. Е, ето го и твоя биологичен дядо. Какво от това?

— Как какво? — попита Надя. — Мен в класа са ме питали: „Городецкая, ти еврейка ли си?“. Отговорях, че в рода ни няма евреи. Оказва се, че има! Лъгала съм ги!

И ето че това внезапно разведри напрежението. Пръв започна да се кикоти Завулон, грухтейки и удряйки с длан по масата. Започна да се усмихва и Хесер, все още без да маха ръка от първата му пострадала буза. Олга се ухили, Светлана поклати глава, но не успя да потисне усмивката си.

— Успокоихте ли се? — попита миролюбиво Арина и аз изведнъж заподозрях, че нашата веселост е предизвикана от някое нейно заклинание — вещерско, фино, незабележимо. Тя тези неща добре ги умееше. — Сега да продължим по работа. Патрулът на Шестимата се състоеше от представители на шестте Велики страни...

— Колко неочаквано — каза Светлана.

— Първо — Вампир — рече Арина. — Представител на най-древните Различни. В Шестия патрул вампирската колегия се представяше от Витезслав.

— Мир на праха му — произнесе Завулон. — Ех, Костя, келеш, кого утрепа!

— Всъщност други живи освен мен вече няма — съобщи Арина. — Второ, вещиците. Конклава, както разбирате, представлявах аз. Трето, представител на Светлите магове. Алфред Клаус Ланге.

— Загинал в двубой с Тъмния маг Кристоф Готие през хиляда деветстотин и четирийсета година — каза Хесер.

— По-точно — убиха се взаимно — поправи го Завулон. — Кой знае защо, взеха твърде присърце немско-френските отношения от онова време. Странна работа, сякаш ги теглеше един към друг... А! Разбрах!

— Точно така — каза Арина. — Готие представляваше Тъмните магове при нас. Явно двамата с Ланге наистина подсъзнателно и

болезнено ги теглеше един към друг, в Шестия патрул те бяха в много приятелски отношения... — Тя погледна косо Надежда.

— Аз съм малко момиче и изобщо не разбирам вашите иносказания — заяви Надя.

— Пето — пророк — каза Арина.

— Пророк — произнесох доволно. — Все пак пророк. Всичко е правилно... И... Арина, аз нали познавам този пророк?

— Познаваше го — кимна Арина. — Еразъм Дарвин. Добър дядка, жалко, че пиеше непрестанно. Особено откакто си почисти паметта... сякаш се изтръгна от окови...

— Изгубил е смисъла на живота — каза тихо Хесер.

Погледнах Завулон, но той мълчеше. Лицето на Тъмния маг, чийто ученик някога е бил Еразъм, беше застинало като каменна маска.

— И шестата страна... — Арина се забави. — Общо взето нея не я представя Различен в буквалния смисъл на думата...

— Неинициран Различен — казах аз. — Огледален маг. Нали?

Арина кимна.

— Вие и сами почти сте се ориентирали. Огледало. Страхотна девойка на име Мария Монтесори. След като забрави за службата в Патрула на Шестимата, тя изобщо забрави за света на Различните. Впрочем беше разностранно развита личност и проживя интересен живот. Човешки.

— Ние с Хесер можем да назначим представители на Тъмната и Светлата страна — каза Завулон. — Имаме това право. Ти можеш да назначиш представител за вещиците...

— Че защо? — поклати глава Арина. — Сама ще отида.

— Вампирите... при тях се появи предводителка — продължи Завулон. — И като се има предвид непрекъснатото ѝ участие в последните събития, предполагам, че ще се яви при нас. Остават пророкът и огледалният маг. Или?

— Огледалният маг е в Москва, ние с теб го познаваме — каза студено Хесер.

— Ах, как е заплетено всичко, не можеш го разплете... — въздъхна Завулон. — Кой го домъкна?

— Аз го повиках — казах.

— Браво, Антошка — кимна Завулон.

Престорих се, че съм пропуснал фамилиарността покрай ушите си.

— И пророк — включи се в разговора Хесер. — Предполагам, че Глиба...

— Не Глиба — казах аз. — Инокентий Толков.

— Обоснови се — помоли Хесер.

— Защото всичко е свързано — казах аз. — Защото има още допълнителни условия. И ако се изхожда от тях — това ще бъдат Инокентий Толков от пророците, Завулон от Тъмните и аз от Светлите.

[1] Какво да правим сега? Какво да правим? (нем.) — Бел.прев. ↑

[2] Но ние можем да ви помогнем! (нем.) — Бел.прев. ↑

[3] Това е синът ми! Синът ми — не е това, което си мислите! (нем.) — Бел.прев. ↑

[4] Тогава със сигурност трябва да се измъкнете оттук, глупачке! Животът ви е в опасност. — Бел.ред. ↑

[5] Колко сте очарователна! (фр.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Офисът на Дневния патрул беше пуст. Завулон беше пуснал всички сътрудници, дори оперативните дежурни, още преди нашата поява. Така или иначе не можехме да получим никаква помощ от тях. Затова чай и сандвичи донесоха Света и Надя.

— В предсказанията беше казано още нещо — започнах аз. — Помните ли? „Шестият патрул е мъртъв“ — е, това е ясно. Пророците са длъжни да спазват ритъма на пророчеството, затова е трябвало да изброят шестте Страни. Но пророците не могат да пророкуват за самите себе си. За останалите споменават. „Петата сила е изчезнала“ — мисля, че това е казано за вещиците. Конкретно за Арина.

Арина кимна.

— „Четвъртата не е успяла“ — продължих аз. — Това е за Егор. Ако огледалният маг се беше въплътил или Виталий Рогоза беше изпълнил функцията си докрай... Тогава всичко би било различно. Светлана би загинала. Надя не би се родила. Вероятно и аз бих умрял.

Светлана безмълвно прегърна Надя. Те сега почти през цялото време седяха така, една до друга, прегърнати.

— Огледалото се е опитвало да ликвидира не банален дисбаланс на силите в московските Патрули — казах аз, — а глобален проблем. Но не е успяло... „Третата сила не вярва“ — това е за нас, Светлите. За теб, Хесер. Ние сме изгубили целта си, изгубили сме вярата си, изгубили сме надежда.

Хесер извърна поглед.

— „Втората сила се бои“. — Аз кимнах на Завулон. — Извинявай, дядо, това е за теб.

Завулон се озъби в усмивка.

— „Първата сила е уморена“ — завърших аз. — Вампирите. Точно те са били и първата сила сред Различните. Те са се уморили. Остарели са. Изродили са се. Ние сме се оказали по-добри хищници от пиещите кръв неживи.

— Добре, но какво общо има тук съставът на Шестия патрул? — попита Олга.

— Сега ще продължа — казах аз. — А междуременно е добре да се повикат Егор и Инокентий.

— Идват — каза Хесер. — Засега не съм съгласен с теб, но ги водят насам. Продължавай.

— Има го и това, което каза Лилит. — Погледнах Завулон. — Но първо бих искал да узная коя е тя и какво общо има с теб.

— Тя е от първите — каза Завулон. — И някога, много отдавна... тя ме покровителстваше.

Аз чаках.

— Струва ми се, че кръвта, която е в мен, тече и в нея — продължи неохотно Завулон. — Тя живееше от най-древни времена. Спотайваше се от всички, дори в Конклава не е влизала. Не ми беше задължена с нищо. А аз ѝ бях задължен. Може би тя е била сред онези, които са посрещнали Двуетинния. Надявах се, че Лилит ще ти каже повече. По същата причина, по която общуваше с мен.

— Кръвта — казах аз.

— Да, кръвта.

Спомних си древната твар, разпаднала се на прах в дома ми. Възможно ли е родът ми да води началото си от нея? Родът на Надя да води началото си от нея?

Всичко е възможно. Ние не избираме предците си. И не сме длъжни да отговаряме на очакванията им.

— Някои от нещата, казани от нея, просто потвърждават другата информация — казах аз. — Тя изброи страните, само че по свой начин. Родената от Светлината — Светла.

Никой не оспори.

— Роденият от Мрака — Тъмен.

И отново никой не каза нищо.

— Този, който е взел чужда Сила — вампир.

Хесер кимна.

— Този, който няма своя Сила — огледален маг.

Кимна и Завулон.

— Този, който вижда — пророк.

Светлана въздъхна.

— Този, който усеща — вещицата.

Арина вдигна ръка.

— Но най-важното, което каза, беше много... вампирско. Древно. Всичките Шестима трябва да бъдат свързани от главната сила. Първата сила. Кръвта.

— Петер, вампирът неандерталец, каза, че във всички, живеещи на Земята, я има неговата кръв — напомни Олга. — По принцип е прав. И всички ние сме от една кръв.

— Да, но все пак мисля, че тя имаше предвид не толкова хомеопатично разтваряне — казах аз. — И тогава всичко е много просто. Сред нас трябва да е Надя — тя е Абсолютна вълшебница. Единствената сила, способна да се справи със Сумрака, в каквото и възплъщение да е той.

— Но аз не бих могла — каза Надя. — Татко, не ме е страх. Но нали при мен не се получи.

— Тогава ти беше сама — казах аз. — Сега ще бъдеш в Патрул. Надя — от силите на Светлината. От силите на Мрака — ти, Завулон. Ти и единствено ти, защото си свързан с Надежда — чрез мен. Пророк може да бъде само Инокентий. Те са се побратимили с Надя. Свързани са.

— Резнали са си пръстите с ножче, подписали са се с кръв? — попита Завулон недоверчиво. — Та това е смешно! Детска игра!

— Зависи как се отнасяш към това — каза тихо Хесер. — Добре. Инокентий Толков.

— Егор. Огледален маг.

— А той? — поинтересува се Завулон. — А може би е твой син, Городецки? Това би било неочаквано!

— Някога го спасих от вампирка, подмамила го със Зова. Между тях има кръвна връзка. И, между другото, чрез същия Зов с тях съм свързан аз, а чрез мен — Надя и ти, Завулон.

— Ако това е наистина онази вампирка, върнала се след смъртта — отбеляза Тъмният.

— А коя друга? — попитах аз.

— Но къде е тя? — продължи Завулон.

— Каза, че ще дойде в нужното време. Тя вече е идвала, няма основания да не ѝ се вярва.

— Да допуснем — съгласи се Хесер. — Но каква кръв свързва Арина с някой от вас?

— Може би ти ще отговориш сама? — попитах вещицата.

Арина плесна с ръце.

— Какви сте твърдоглави! Какво се хванахте за тази кръв? В нашия Патрул на Шестимата нямаше никакви кръвни връзки... — Тя се замисли за миг. — Може и да е имало малко, заради младостта ни... но никой не е изисквал това. Откъде ви хрумна да слушате Лилит? Заради едно мерзко, сатанинско име не си струва да се придава значение на думите ѝ!

— Арина, кажи ни — помолих я аз.

— Може би аз съм изгубената в девическите си години баба на Завулон? — предположи Арина. — Не знам, какво се вторачихте в мен? Нямам деца, единствената ми дъщеря загина като дете, а после вещерската немощ си каза думата — и вече никога няма да родя. — Да хапя — никого не съм хапала, вампири... също...

Тя замълча, прехапала устна.

— Какво? — попитах аз.

— Глупост — отвърна твърдо Арина. — Няма отношение към всичко изброено. Ако сте толкова уверени, че ви трябва кръвна връзка с вещица — търсете друга.

За пръв път почувствах как увереността ми се стопява.

— Не, трябва да има връзка — промърморих аз. — Нали всичко си пасва...

— Антоне — каза тихо Светлана. — Аз не разбрах нещо. Ти искаш да кажеш, че в Шестия патрул влиза нашата дъщеря, а също така — Завулон, Арина, Егор, Кешка и онази вампирка, на която дори не ѝ помниш името?

Аз кимнах.

— Нито ти, нито аз...

— Да.

— Ти си полудял — каза Светлана с леден глас. — Ти си се побъркал, Городецки. Искаш да изпратиш дъщеря ни на смъртоносно опасна мисия в компанията на веселящ се без повод Тъмен маг, върнала се от онзи свят вампирка, страдащо от затлъстяване момче, неинициран Различен, работещ като фокусник, и стара вещица?

— Аз, между другото, смених цвета — напомни ѝ Арина. — Сега съм Светличка и чистичка лечителка. Като теб.

— Вълкът си мени козината, но не и нрава — подхвърли Светлана.

— Това е факт — съгласи се лесно Арина. — Но аз съм Светла. И знаеш ли, Светлана... Антон е прав!

Двамата с Арина се спогледахме.

— Мълчи, вещице — казах аз. — Мълчи.

— Всеки гледа да те обиди — въздъхна Арина.

Гледахме се в очите. И ми се струваше, че си говорим — това не беше онзи магически разговор, който са способни да водят Различните, това изобщо не беше разговор — просто мислехме за едно и също.

„Така значи — мислеше Арина. — А ти как разбра, Городецки?“

„Някак разбрах“ — мислех си аз, като гледах лицето на вещицата. Тя или беше свалила маскировката си, или бях започнал да виждам през нея — отдавнашната красота беше изчезнала, но и истинският жалък облик не се беше появил. Арина беше просто стара тъжна жена. — „Нали иначе няма как. Никъде, никога и нищо“.

„Прав си, Городецки. Но по-добре да кажеш. Повярвай... на вещицата“.

„Не. Не сега.“

Светлана ни гледаше тревожно, после каза:

— Тази работа все повече не ми харесва. Хесер... Завулон... Не ви ли се струва, че тези двамата премълчават нещо?

— Ти знаеш по-добре — отговори дипломатично Завулон.

— Антон Городецки, моля те да отговориш — произнесе Хесер. — Като твой началник, като твой учител...

— Както този, който въпреки предназначението ти те е направил Светъл — отмъстително добави Завулон.

— Какво скриваш? — продължи Хесер. — Познавам те, Антоне. Ти никога не би изпратил дъщеря си в толкова опасна компания без себе си или съпругата си. Независимо от каквито и да било пророчества!

— Сигурен съм, че членовете на Шестия патрул не ги заплашва нищо в схватката с Двудеинния — казах аз.

Хесер се вгледа изпитателно в мен. Сви рамене и съобщи на всеослушание:

— Изглежда, той е уверен в думите си. Като се има предвид способността на Антон да взема нестандартни, но правилни решения — аз съм готов да му повярвам.

Това не успокои Светлана. Но за щастие в този момент се отвори вратата на кабинета и влязоха четирима: Егор, оживено разговарящ за нещо със стария боен маг Марк Жермензон, и нацупеният, недоволен Кеша, когото ласкаво беше прегърнал през раменете пророкът Сергей Глиба.

— Аз все пак се презастраховах с момчето — поясни Хесер.

— И правилно си направил! — обяви гръмко Глиба. — Аз вече му обясних всичко и Кеша се съгласи, нали, Кеша? Сатурн е във Везни, годината е преломна. През нощта Луната ще бъде скрита зад облаци.

— Днес беше новолуние — съобщи Арина.

— Така ли? — учуди се Глиба. — Въпреки това имаше облаци. Така че Кеша е съгласен, аз трябва да бъда в Шестия патрул...

— С нищо не съм съгласен. — Кеша с досада сви рамо, отмятайки ръката му. Когато видя Надя, очите му пламнаха. Той веднага някак се стегна, даже си глътна корема.

Добро момче. Макар и малко непохватно и пълно.

— Благодаря, че дойдохте. — Хесер се изправи и тръгна напред, поемайки ролята на домакин, без да е искал позволение. Завулон изразително разпери ръце и възмутено поклати глава, но не каза нищо. — Почти всички се познаваме... помниш ли ме, Егор?

— Да — отвърна онзи. — Почти не сте се изменили.

Хесер кимна.

— А вие изглеждате по-добре, отколкото тогава, на покрива, Завулон.

Егор беше много спокоен. Дори умиротворен.

— Здравей, Егор — каза Светлана. — Казвам се Светлана, аз съм съпругата на Антон. А това е Надя, дъщеря му.

— А аз съм вещица — каза Арина. — Просто вещица.

— Здравейте — кимна Егор. — Много ми е приятно.

Той се приближи към Арина, протегна ръка и извади от косите ѝ малко червено цвете. Връчи ѝ го. После напълно невъзмутимо направи същото със Светлана и Надя.

— Аз не почувствах никаква магия — каза учудено Надя, разглеждайки цветето.

— Това не е магия, това е ловкост на ръцете. — Егор учтиво се поклони. — Както разбрах, ще имаме екип, който ще се срази с

чудовище заради спасението на света. И на мен ми е отредена важна функция.

— Може да се каже и така — потвърди Завулон.

— Аз съм готов — кимна Егор. — Предупреден съм за последствията, нямам претенции, участвам на свой риск. Трябва ли да се подпиша някъде?

— При нас нещата стават без бюрокрация — рече Хесер. — Сядай. Искаш ли чай, кафе? Сандвичи?

— Кафе — кимна Егор и се приближи към масата. Стисна ми ръката, Завулон също се пресегна през масата — и Егор, след като се поколеба малко, се ръкува и с него.

— Олга — нареди Хесер, — донеси еспreso за Егор, лате за мен.

Олга разпери ръце точно като Завулон, когато Хесер беше поел командването. Любимият ми шеф не само че смяташе себе си за главен във всяка ситуация, но дори и към любимата си жена се отнасяше с простотата от времената на своята младост. Жената трябва да донесе кафето и чая за гостите — и точка по въпроса. Така че Олга не каза нищо, а излезе от кабинета и отиде в приемната, където, на масата на секретарката, имаше кафемашина.

— А на мен вода без газ! — каза подире ѝ Жермензон, след което се приближи до Хесер и седна до него.

— Чакаме ли още някого? — попита Егор.

— Да, очакваме шестия член на екипа — отвърна уклончиво Хесер.

— Някак мъгляво звучи — каза Егор. Погледна ме.

— Извинявай, трябваше да ти го кажа — поясних аз. — Това е вампирка. Онази, която някога те нападна.

За мое учудване на лицето му не трепна нито един мускул. Той се почеса с върха на пръста над веждата и каза замислено:

— Нея нали я упокоиха. Казаха ми го.

— Те понякога се завръщат. Но като че ли тя е на наша страна, Егор. Тя ни помогна да се отървем от Двуетидния, когато той се появи за първи път. А после пое властта в събранието на вампирите.

Егор ме погледна изненадано. Произнесе — и дори не разбрах веднага, че това са думите на една стара песен:

— „Тя е толкова умна, тя е толкова фина, чела е всичко, каквото е нужно, със сигурност; тя излиза на лов, облича се в цветна

коприна...“^[1]. Антоне, ти нали ми каза, че е била неопитна млада вампирка. Те какво, ако възкръсват — толкова силни ли стават?

— Ето! — каза гръмко Завулон. — Дори на неопитния младеж му е ясно, че това са глупости. Казвам ти го, Хесер! Не може да е тя! Не може! Никакво възстановяване на умрял вампир не му дава повече сила, отколкото е имало у него! А и той не може да се възстанови, пепелта му е разпръсната над морето, няма какво да се възстановява!

Хесер сви рамене.

— А кой е тогава? Тя писа послания на Антон, тя проникна в офиса ни и му даваше съвети, тя защити цялото семейство Городецки — пред очите ни!

— Не е тя — каза твърдо Завулон. — Не знам. Всяка друга вампирка, те всичките са майстори на илюзиите.

— Момчета, не се карайте! — извика от приемната Олга. — Нали чакаме някого?

Хесер и Завулон млъкнаха.

— Чукат на вратата — поясни Олга. — Ще отворя.

Сергей Глиба някак много енергично се измести към прозореца, като по пътя хвана за ръкава разговарящия с Надежда Кеша. Жермензон, обратното, стана и се приближи към вратата. На лицето на стария боен маг се изписа възбуда.

Аз също се изправих и застанах между семейството си и вратата.

— Ето значи какво било — разнесе се гласът на Олга. — Любопитно. Влизай.

— Красиво поддържа напрежението — изкоментира Завулон.

Първо влезе Олга. Погледна ме със загадъчен и замислен поглед. Отмести се настрана.

После влезе девойка, облечена с дънки и шушляково яке. Снегът лежеше върху яката ѝ така, както никога не лежи върху живи хора, а само върху вампирите, които са студени като лед. И аз помнех тази вампирка. Слабо скулесто лице, хлътнали тъмни очи. Когато организмът на вампира се стабилизира, това клеймо на вечен глад се скрива, отива надълбоко. Но тази вампирка не беше успяла да израсне в пълноценна личност. Бяха я развъплътили за нелицензиран лов и нападение над патрулни.

— Ето, прав съм! — рече Хесер тържествуващо.

— Здравсти — казах на вампирката. Какво може да се каже на един мъртъв враг, въстанал от ада? Още повече на враг, който някога е изглеждал страшен и опасен, а се е оказал слаба пешка в чужда игра. След което внезапно е станал изумително силен приятел.

Вампирката ме погледна. Сянката на разпознаване се мярна върху лицето ѝ, смени се с безсилна злоба. Не, вампирка, която ме гледа така, не би могла да ме спаси... И изведнъж лицето ѝ се разми, променяйки се и трансформирайки се, тялото започна да се източва нагоре, фигурата ставаше мъжка. Това беше илюзия, която толкова обичат вампирите, но същевременно беше пълноценен морфинг, достъпен само на Висшите вампири.

— Не — казах аз, докато гледах сменящите се лица. — Не!

Вампирът Витезслав от Инквизицията. В неговия поглед също имаше разпознаване и дори някаква симпатия, после той видя Арина и явно понечи да ѝ каже нещо... но го смени изплувалото ново лице и аз болезнено се намръщих, защото видях Геннадий Саушкин, развъплътен от мен в Единбург, някога спазващ законите добряк — доколкото това е възможно за вампир, а по-късно — побъркан убиец...

По някакъв начин разбирах, че всички те не са истински. Това не бяха оживялата вампирка, Витезслав, Саушкин, натъпкани в едно и също тяло и живеещи в него. Това бе нещо друго. Някаква маскировка, но толкова качествена и дълбока, че маските стават почти живи, почти истински.

Почти. Но това са все пак маски. Надянати на някого...

„Геннадий“ също ме разпозна и с някакво смущение сведе поглед, сякаш го беше срам от мен, неговия палач, но на повърхността излизаше още едно лице, подобно, но значително по-младо.

— Само не това... — казах аз.

Костя виновно разпери ръце.

— Извинявай, но това съм аз. В центъра на матрьошката съм аз.

— Аз те убих — казах. — Два пъти. Ти изгоря в космоса...

Костя кимна. Намръщи се и ме поправи:

— За щастие първо замръзнах.

— После ви развъплътих всичките на шестия слой — продължих. — Заклинанието на Мерлин... Искаш да кажеш, че Мерлин е грешал?

— Мерлин не е грешал — поклати глава Костя. — Но се оказа, че Сумракът има друго мнение по този въпрос. Той ме... — Костя се забави, търсейки думата. — Въздигна.

— Интересно защо? — обади се Завулон.

— Здравейте, шефе! — Колкото и да беше смешно и нелепо, но Костя се обърна към Завулон с почителност и дори с леко опасение. — Извинявайте, че аз така неочаквано...

— Защо? — повтори Завулон.

Костя разкопча ципа на якето, което му беше станало тясно.

— Явно заради Шестия патрул. За да бъде събран. Вие не бихте могли да направите това сами, извинявайте.

— Защото сме забравили всичко? — поинтересува се Завулон.

— Не — отговори Костя след кратко колебание. — Защото ако мен ме нямаше тук, Шестият патрул не би могъл да победи Двуетинния дори теоретически. А Сумракът играе честно.

— Значи Сумракът е на наша страна? — уточни Хесер с жив интерес.

— Той е на своя страна — каза Костя. — Но, виждате ли, има правила, и те се спазват. Бил е сключен договор между Различните и Двуетинния. Договорът трябва да бъде изпълнен или разтрогнат. За целта трябва да има две страни. И двете страни трябва да имат шанс.

— Колкото и да е странно, радвам се да те видя — казах аз.

Костя кимна сериозно.

— Колкото и да е странно, и аз теб. Това съществуване, в което пребивавам, е много необичайно, но е по-добро от нищо.

— Защо той постъпи така с теб? — попитах аз.

— Не съм разговарял с него — сви рамене Костя. — Но съм мислил за това. Според мен за Сумрака просто няма разлика. Един вампир, друг вампир... Той би могъл да върне всеки на света, но се падна на мен. Може би защото аз убих Витезслав, предишния вампир от Шестия патрул? И от гледна точка на Сумрака съм станал негов правопреемник? Но Сумракът ми даде по малко и от другите. Кой знае защо, дори от баща ми.

— Аз давах от кръвта си на Геннадий Саушкин — каза тихо Арина. — Той се опитваше да повтори твоя пример, да повдигне равнището си. Надяваше се, че кръвта на вещица ще помогне.

— Ето я и кръвната връзка — казах аз. — Всичко е започнало заради вампирите, всичко се върти около тях. И чрез тях Сумракът е свързал всички ни заедно.

— А сега изисква да се направи избор — кимна Костя. — Извинявай, но трябва да попитам. Не че аз командвам, но ни е останало съвсем малко време... Дошлата сила вече е на прага. Ти си длъжен да избираш. Кой влиза в Шестия патрул?

Погледнах към Хесер. Той кимна:

— Ти решавай... Тебе питат.

Той някак се беше свил, омекнал. Сякаш му бяха изпуснали въздуха.

— В Шестия патрул влизаш ти от вампирите — казах аз на Костя. — В Шестия патрул влиза Арина от Конклава на вещиците. В Шестия патрул влиза Инокентий от пророците.

— Като ръководител на асоциацията на предсказателите и пророците аз не... — Глиба се сепна, гледаше ме. Или вече не мен, а в бъдещето? — Аз не съм против... — завърши объркано.

— В Шестия патрул влиза Егор от огледалните магове — продължих аз. — Тъй като на света няма повече от едно Огледало едновременно — той сам утвърждава себе си. В Шестия патрул влиза Завулон от силите на Мрака — по правото, дадено му от Инквизицията, ръководителите на Дневните патрули и кръвта на Лилит, най-старата от Тъмните Различни. В Шестия патрул влиза... — аз погледнах към Светлана и поклатих глава — Надежда Городецкая, моята дъщеря, по правото на Абсолютна Светла вълшебница.

— Шестият патрул е събран — каза Костя. Помълча, после добави: — Тъй като за всички вас, присъстващите, това е важно, мога да направя малък намек. Шестият патрул е събран правилно. Имаме възможност да разтрогнем договора с Двуетинния.

— Тоест ние сме способни да победим — каза радостно Надя и пристъпи напред. — Благодаря, тате.

Усмихнах се на дъщеря си, но поклатих глава:

— Не, разбира се. Та нали го видя. Това не е дори Тигъра, той смачка Тигъра. И целият Конклав на вещиците не успя да му попречи. Може би ти можеш, нали си му равна по Сила. Но той е по-хитър и е свикнал да убива. И при това ти би убила целия Сумрак, а трябва ли ни това?

Надя се намръщи.

— Няма да има никаква битка, момиче — каза тихо Арина и се приближи към нея. — Сега и аз, старата глупачка, разбрах. Ние можем само да разтрогнем договора. Да го признаем за изгубил сила.

— Той идва — каза Кеша. — Той идва и...

Погледът на момчето изведнъж се спря върху мен. И сега вече не се съмнявах — той видя бъдещето. Видя го и поклати глава.

— А какви други варианти има? — попитах. — Сам знаеш, че никакви.

В приемната се разнесоха крачки и онези, които влизаха в Шестия патрул, неволно се приближиха един към друг. Дори Завулон стана с въздишка от масата и се доближи до тях.

А аз останах на мястото си, близо до вратата.

— Антоне! — извика Светлана.

— Остани на мястото си! — наредих аз.

Двуединния се показа на прага. Той отново се беше изменил. Светлият маг Денис и Тъмният маг Алексей окончателно се бяха трансформирали, бяха се слели в едно същество. Това беше човек, поне два и половина метра висок, с дебели ръце и крака, с глава, непропорционално голяма дори за такъв гигант, с опулени очи и полуотворена озъбена уста. Той беше гол и абсолютно лишен от признаци за пол.

Такива страшилища понякога рисуват малките деца, след което загрижените им родители започват да се замислят за посещение при психолог. Малките деца понякога си спомнят за това, което са забравили старите, и предвиждат онова, за което възрастните не искат да мислят.

Двуединния, наклонил глава, пристъпи през вратата — и в този момент почувствах как Сумракът потрепна. Някъде на другия край на света, в пражките специални хранилища на Инквизицията и в потайните скривалища на вещиците под Мадрид, в регионалните отделения на Нощния и Дневния патрул, във вампирските катакомби на Лондон, в Берлин и Тайпе, Киев и Сан Франциско, Токио и Варшава, едновременно се разрешиха всички амулети и артефакти, стотици и хиляди години трупаци Сила.

Исландски вулкан с непроизносимо име изригна, изхвърляйки стълб пепел и огън, когато през огнената му основа премина поток от

енергия. В Атлантическия океан американска подводница попадна по линията на силата, отбелязана на стометрова дълбочина с кипяща вода, и се разпадна на две. Над Испания лекомоторен самолет се превърна в лебед с петметрова дължина, за чиято шия се вкопчи обезумелият пилот. Подземен тласък удари Москва, която не познаваше сериозни земетресения, със сила шест степени, и разруши току-що построената и пусната в експлоатация естакада. Във въздуха увисна кънтящо бучене.

Мрежа от зелен огън обгърна Двуетдинния. Той започна да вие и разпери ръце, опитвайки се да разкъса магическите вериги. Но те не поддаваха. Тук имаше много, твърде много сила — повече, отколкото можеше да издържи дори Сумракът.

Мътен белезникав Щит прегради кабинета — дори през него пламтящата мрежа заплашваше да изгори ретините. Двуетдинния залитна, опитвайки се да устои — а мрежата сияеше още по-ярко, енергетичните линии се удебеляваха, превръщаха се в дебели въжета, настръхнали с иглите на енергийните изпразвания, прорязваха плътта му, влизаха в тялото му.

— Хайде де! — извика Хесер със страстта на ловец, доубиващ ранен звяр.

Зеленият пламък влезе в тялото на Двуетдинния и сиянието посърна. Щитът угасна. Двуетдинния стоеше и сякаш се вслушваше в нещо в своето чудовищно тяло. После се оригна — и от устата му се изтръгна кълбо смрадлив зелен дим.

Стана тихо, само на масата звънтяха чашки и блюда. После с печален прощален звън се пръсна чашката с недопитото еспресо.

Двуетдинния вдигна глава и тихо изръмжа.

— Все пак трябваше да опитаме, нали? — произнесе Завулон с извиняващ се тон.

Двуетдинния пристъпи напред.

— Шестият патрул е създаден! — Арина пристъпи напред и застана до мен. — Двуетдинни, Шестият патрул е създаден, по правото на кървавия договор изискваме преговори!

Погледът на Двуетдинния се спря върху нея. Гигантът се забави и попита със студен равнодушен глас:

— Кой влиза в Патрула на Шестимата?

— Аз, Арина, от вещиците. Завулон от Тъмните. Надежда от Светлите. Егор от огледалните. Инокентий от пророците и... — Арина за миг се запъна — ... Константин от вампирите.

— Ще започна да говоря с него — реши Двуетинния. — По правото на първите Различни неговият глас е в началото.

Костя излезе напред до Арина.

— Аз, Тъмният Различен, Константин Саушкин, Господар на Господарите...

— Измама — произнесе внезапно Двуетинния. — Ти си мъртъв.

— Аз отдавна съм мъртъв — каза студено Костя. — Аз съм трижди мъртъв. Умрях, когато станах вампир, инициран от родния си баща. Умрях далеч от Земята, откъснат от Силата. Умрях на шестия слой на Сумрака, убит от Антон Городецки. Аз съм нежив. Ти ли ще се възмущаваш, че мъртъв е дошъл в Патрула?

— Ти ми пречеше.

— Поправях твоя грешка. Ти нямаше право да нападаш бъдещ член на Патрула на Шестимата.

Двуетинния помълча и каза:

— Говори.

— По правото на вампирите, първите Различни, сключили договора с теб, аз го скъсвам веднъж завинаги. Не всичко трябва да се решава толкова просто, както си свикнал ти. Казвам ти — кървавият договор е скъсан.

— Кого принасяш в жертва в потвърждение на своите думи? — попита Двуетинния. — Знаеш правилата. Свързани с кръв. Любов и омраза. Благородство и предателство. Сила и слабост.

— Принасям в жертва Антон Городецки — каза Костя и Светлана зад гърба ми извика. — Аз го обичах като по-голям приятел. Мразя го като мой убиец. Той постъпи благородно, като ми стана приятел въпреки правилата на Патрулите. Той постъпи подло, като ме остави да умра. Заради него станах силен и заради него станах слаб.

— Сега говори ти, вещице — каза Двуетинния, като изобщо не реагира на думите на Костя.

— Аз, Тъм... Светлата Различна, ръководителка на вещиците на Конклава — каза Арина, — по правото на вещиците, откраднали своето право на Сила от вампирите и върколаците, по правото на жените, сключили кървавия договор с теб, го разкъсвам веднъж

завинаги. Твърде много кръв и зло дори за нас, вещиците. Кървавият договор е разкъсан завинаги.

— Кой е жертвата на твоите думи?

— Антон Городецки — кимна Арина. — Аз го обичах... — Тя изведнъж се разсмя. — Защото дори грохналата вещица има право да обикне мъж. Мразя го, защото той не забелязваше моята любов, той обича друга и никога не би станал мой. Той постъпи благородно, като не забеляза моята любов, и постъпи подло, като не я забеляза. На него бих отдала моята Сила, но на него не му е нужна дори моята слабост.

— Огледало — каза Двуетинния.

Егор въздъхна.

— Ами както там се казва... Аз, Егор Мартинов, неинициран Различен, огледален маг... навярно. По правото — той замълча за миг, — по правото на страната, която съхранява равновесието, по правото на страната, която реализира себе си само в смъртта, аз скъсвам кървавия договор, защото равновесието трябва да се възстановява по някакъв друг начин. Без да се разрушава всичко. Разкъсвам го завинаги и бла-бла-бла, както там се полага.

— Твоята жертва?

— Антон Городецки — каза Егор. — Аз го обичам, той ме спаси. И го мразя, той ме подведе. Той постъпи благородно, защото защитаваше правото ми на собствена съдба, но постъпи подло, защото за него беше по-важна неговата собствена съдба. Той ми показа Силата и аз избрах слабостта. Та така. Нещо такова.

— Пророк? — произнесе Двуетинния.

— Аз съм Инокентий Толков — каза Кеша. — Пророк. Светъл. Първо равнище. Аз — от името на всички пророци, защото само аз съм подходящ. Разкъсвам кървавия завет, защото в него няма бъдеще, а аз искам да го виждам. Веднъж завинаги.

— Жертва?

— Антон Городецки... — едва чуто каза Кеша. — Той уж също ме спаси. Но работата не е дори в това, аз го обичам, защото той е баща на Надя. И... го мразя. Защото бях длъжен да кажа неговото име и той разбра, че ще го кажа. И той се държеше благородно, никога не ми е пречил да дружа с Надя, макар да знам, че не му харесвам, той ме смята за муден, непохватен и слабак. И... аз съм подлец... защото ние с Надя го мамим. И у мен има Сила, и аз знам, че тя не само предсказва

бъдещето, тя го променя, но аз съм слабак... и не мога да променя бъдещето така, че да назова друг...

— Тъмни — каза Двуетинния.

— Това съм аз, аз съм — потвърди Завулон, без дори да помръдне от мястото си. — Завулон, Тъмен, Висш, от Тъмните, което е ясно. Аз разкъсвам кървавия договор, това е архаизъм, нерационално използване на материала. Веднъж завинаги. Моята жертва е Антон Городецки. Аз го обичам — той е най-удачният от моите потомци. Аз го мразя — той стана Светъл и това му харесва, и затова, че му харесва, го мразя особено много. Той е добър, благороден враг, но той е готов на подли номера и това особено ме вбесява — от него би излязъл велик Тъмен. И аз съм по-силен от него, и може би винаги бих останал по-силен, но не бих могъл да направя това, което той прави сега. Ето в това съм по-слаб. Понякога съм се опитвал да направя нещо подобно, но винаги съм се спирал навреме, а той не умее да се спира.

— Светла — произнесе Двуетинния.

Не издържах, обърнах се и погледнах към Надя. И й кимнах, защото на нея сега й беше много, много зле, а аз по никакъв начин не бих могъл да я подкрепя и да я защита.

— Аз съм Светла, Висша, Надежда Городецкая — каза Надя. Гласът й звучеше много зле, от такъв глас ти застива кръвта във вените. — Разкъсвам кървавия договор. Мразя го. Може би някога това е бил добър и правилен изход, само че това време отдавна си е отишло. Разкъсвам го завинаги. Нека бъде само добро или само зло, ако хората са заслужили това. Но стига вече с това равновесие, равновесието на доброто — то винаги е още и равновесие на злото. Аз... аз...

— Длъжна си да назовеш жертва — каза Двуетинния.

— Моята жертва... — Надежда замълча, гледайки ме. Аз й кимнах ободряващо. Вече нищо не можеше да се направи. — Моята жертва е Антон Городецки, баща ми. Аз... аз го обичам, защото той е мой баща, и това е достатъчно. Но аз и го мразя! Мразя го, защото трябваше аз да съм на неговото място, а той на моето, но той разбра всичко преди мен и направи така, както искаше. И това сигурно е адски благородно от негова страна, само че е подло, подло, подло! И аз бих отдала цялата си Сила, тя не ми е нужна, аз съм готова да живея като обикновен човек, но аз съм твърда слаба, за да те убия, ала ще стана по-силна и ще изтръгна от теб отвратителната ти душица на

спящо божество, ще премина през Сумрака и ще те изпепеля докрай, или ще измисля дефолианти за Сумрака и ще отровя всичките му слоеве, ти какво си мислиш, че съм глупачка и не разбирам в какво се криеш и от какво се състоиш, синя мъхеста гадост!

Настана тишина, в която се чуваше само шумното ѝ дишане.

— Патрулът на Шестимата каза думата си — произнесе Двуетинния. — Кървавият договор е скъсан. Вече никой не съхранява равновесието между доброто и злото сред хората. Вие сте свободни да живеете сами и да се убивате сами. Отсега нататък съдбата ви е във ваши ръце.

За един кратък миг ми се струваше, че той ще се обърне и ще си отиде. Както беше постъпил някога Тигъра. За някакъв кратък миг името на дъщеря ми ми се стори вълшебен талисман, който ще ме съхрани в самия край.

— Приемам жертвата ви — каза Двуетинния.

С крайчеца на окото си видях как повдига ръчищата си и ги протяга към мен. Но не ми се искаше да се обръщам. Гледах към дъщеря си, към жена си, която Ольга държеше здраво. Някъде там беше и Хесер, който беше направил от мен това, което бях; моят неочакван Тъмен дядо Завулон; старата ехидна вещица Арина с нейната неуместна любов; младият пророк Кешка, който беше прегърнал през раменете плачещата Надя; храбрият и добър човек, който беше израснал от уплашеното момченце Егор; старите врели и кипели Жермензон и Глиба...

Но аз гледах дъщеря си и жена си, стараех се да се усмихвам колкото се може по-искрено, за да запомнят те тази усмивка и да знаят, че се гордея с тях.

А после леденосиньото и огненочервеното ме удариха в гърба.

[1] Из текста на песента на група Аквариум „Береги свой хой“.
— Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Гробището е нерадостно място по всяко време на годината. През пролетта, когато въздухът е прохладен и свеж, а дърветата са обгърнати със зеления дим на свежите листа, е особено неприятно да се мисли за смъртта. Лятото, в жегата, когато се носи миризмата на сурова почва, гробището изглежда като притаил се хищник, готов да се нахвърли върху теб. През есента, под влажното дъждовно небе, гробището е отвратително и тъжно.

Но най-зле е през зимата. Студената почва не се поддава на лопатите, а при мисълта, че сега някой ще остане в нея завинаги, по кожата ти пробягват мразовити тръпки.

Това беше старо гробище, в самия център на Москва. Тук погребваха много, много рядко, и то или много известни, или много богати. Не, разбира се, не е Ваганковское и не Новодевиче. Но центърът на Москва винаги е много скъп — и за живите, и за мъртвите.

— Ние не погребваме често някой от нашите — каза Завулон. — Обикновено няма какво да се погребва... не се събираме и често заедно със Светлите.

Той постоя, обгърнат от топлото палто. После свали ръкавиците си, взе от ръцете на помощника зад гърба си венеца с надпис „От Дневния патрул на Москва“ и го положи върху пресния гроб. Постоя, склонил глава.

— Прощавай. Ти служи честно.

Хесер изобщо не си беше слагал ръкавици. Или беше свикнал със студа в дните на отдавнашната си тибетска младост, или демонстрираше своята непретенциозност. Венеца „От Нощния патрул на Москва“ му го подаде Олга.

— Трудна съдба — каза той. — И трудна смърт. И... ти все пак беше един от нас и ще останеш такъв винаги.

Той пристъпи от крак на крак. После погледна към Завулон, извади от джоба на палтото си манерка и му я подаде.

— Хайде... по руски обичай... да го изпратим.

— Виж го ти, намерил руски обичай — да пие от бутилката френски коняк на гробището... — каза тихо Света и ме хвана за ръката.

Завулон отпи след Хесер, намръщи се, после подаде манерката на мен:

— Антоне?

— Аз ще се въздържа, ако може — казах. — Сега трябва да си пазя здравето. Здравето на човека е най-голямата му ценност.

— Антоне, престани — погледна ме Завулон с упрек. — Ние ще пазим здравето ти. И ще те лекуваме, ако трябва, с всичките сили на двата Патрула. Ти си заслужил това.

— Не искам да пия за тях — казах аз, кимайки към гроба, където в огромен ковчег лежеше чудовищното тяло на Двуетинния, бившия Светъл маг Денис и Тъмен маг Алексей. — Все пак той ме уби. В известна степен.

— Всички ние рано или късно ще си отидем — каза Хесер. — Различните са безсмъртни, но...

— Но хората са смъртни — завърших аз. — Простете, но няма. Те не са виновни. Но никой не пие за убийците си.

— Може да се каже, че той се смили над теб — напомни ми Хесер. — Нали можеше и да те убие. Просто и окончателно. Да те развъплъти. Да те изпепели. Да изсмуче цялата ти Сила.

— Той ме уби — казах аз. — Като ме направи човек, той ме уби. Макар и не сега, но... двайсет години. Трийсет. И край.

— Хората така живеят, татко — каза Надя.

Тя стоеше отстрани и държеше Инокентий за ръката.

— Добре — казах аз и взех манерката от ръката на Хесер.

Конякът изгори гърлото ми. Затворих очи, вслушвах се в себе си. Опитах се да погледна през клепачите си, през Сумрака. Разбира се, нищо не се получи.

— Да почива в мир добрият Сумрак... — промърморих, докато връщах манерката.

Всички вече тихичко се разотиваха. Макар погребението да беше съвместно, помените на Светлите и Тъмните щяха да са различни. Двата малки автобуса, чакащи на входа на гробището, щяха да отведат патрулните по различни пътища.

Коста Саушкин ми помахаша, но не се приближи. Мисля, че Сумракът правилно го остави на Земята. Върна му онова, което замества живота у вампирите. Но фактът, че бяхме приятели, не променяше това, че аз бях убил него, а той беше убил мен.

— Да вървим — каза Семьон, приближавайки се. — Ами... трябва. Така е редно. Не се обиждай на Денис, той загина при носене на службата...

— Ще дойда по-късно — казах аз.

Семьон се смути. Пъхна ръце в джобовете на раздърпаното шушляково яке.

— Тъх... Антоне... Ти това... Ресторантът е покрит със Сфера на отрицанието... Не можеш да преминеш сам.

Той беше прав, разбира се.

— Аз ще го превода — каза Светлана. — Тръгвайте, момчета. Ние ще дойдем.

Вървахме преднамерено бавно — аз, Светлана и Надя. И Кешка, разбира се. Закъде без него. Може би с Надя ще се разбягат в различни посоки след два-три месеца... или след сто години. Но Кешка явно виждаше в бъдещето нещо по-оптимистично за тях двамата. Налагаше се да го търпя.

— Известни хора има тук... — каза тихо Надя. — Виж, това е знаменит създател на анимационни филми! А това е писател... О, аз съм чела книгите му!

— Да, прилични хора са се събрали — казах аз. — Двуетинния трябва да бъде доволен.

— Татко, престани! — помоли ме дъщеря ми. — Той нали не те уби, това е най-важното!

Спомних си как със Светлана ридаете и ме прегръщаха. А аз седях на пода, опипвах обгорелите остатъци от ризата на едната си ръка и овъглените парцали на другата. Може да се каже, че в сравнение с обичайния му удар, Двуетинния ме беше целунал прощално.

Прощално — защото в този момент Двуетинния лежеше до вратата. Бездиханен и мъртъв, отнесъл в чудовищното си тяло бившите патрулни на Светлината и Мрака...

Дори не разбрах веднага какво се е случило. Бях твърде радостен, че съм жив. И смутеният поглед на Хесер, и разочарованият

поглед на Завулон не ме накараха да застана нащрек. Нито това как Светлана изведнъж замълча, отдръпна се и ме погледна изпитателно...

А после Надя каза с цялата безпощадна откровеност на младостта: „Татко, ти си човек!“

Да, аз станах човек. Напълно обикновен. Без ни най-малък потенциал на Различен. С „магическа температура“ малко над онзи праг, където поне понякога, спорадично, възникват предчувствия със способността да се творят дребни фокуси. Не изгубих енергията си, както се случва с Различните. Не бях изстискан, както се случи със Светлана след схватката ѝ с Огледалото. А станах човек, безвъзвратно и завинаги.

— Струва ми се, че те пожали онази част на Двуетинния, която беше добра — каза Надя. — Нали?

Не ми се искаше да засягам дъщеря си. Тя ми е умница. Освен това е и Абсолютна вълшебница, затова ще ѝ е полезно да стане и мъдра.

— Не, Надя — казах аз. — На мен ми беше много сърдита онази част от Двуетинния, която беше зла. Затова и съм жив.

Надя млъкна.

Автобусите вече бяха тръгнали, ние се качихме в колата. Завулон не поиска подаръка си обратно. Светлана седна зад волана и аз не тръгнах да споря — без да усещам вероятностните линии, бих бил слепец на пътя.

— И все пак не си съвсем прав, Антоне — каза Светлана. — Ти стана човек не защото някой те е съжалил или те е ненавиждал. Ти стана човек, защото такъв си беше. Ти си остана такъв, докато проживя четвърт век като Различен, а това е голяма рядкост. Затова когато Двуетинния уби в теб мага — ти остана жив.

Кимнах. Навярно беше права. Навярно е така. Но дори мъдрата ми съпруга не може да ми отговори на въпроса как да живея сега.

А ще ми се наложи да се науча.

Нали хората живеят.

2013–2014

Москва — Лондон — Палермо

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.